

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

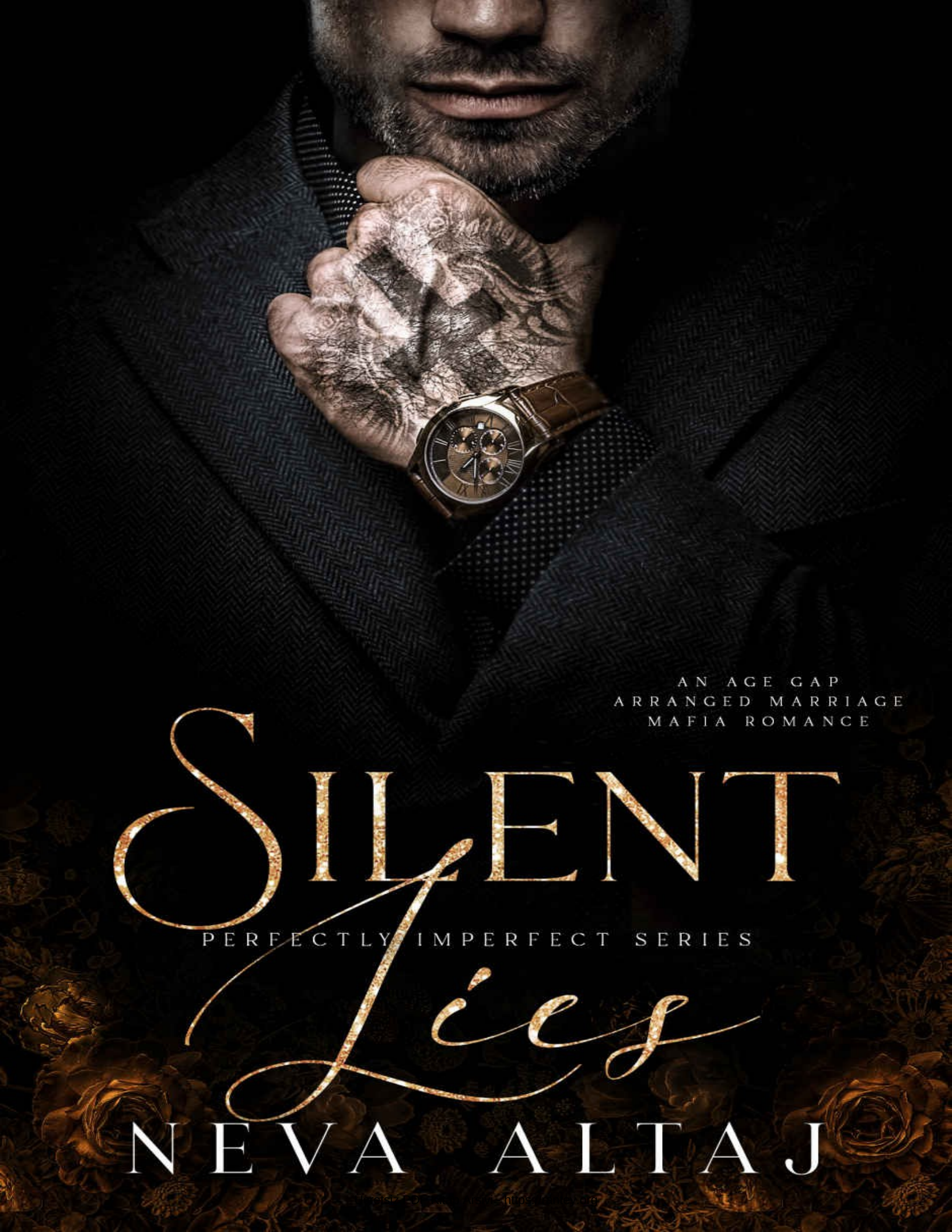
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP
ARRANGED MARRIAGE
MAFIA ROMANCE

SILENT

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

Lies

NEVA ALTAJ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SILENT
PERFECTLY IMPERFECT SERIES
Lies

NEVA ALTAJ

Lisans notları

Telif Hakkı © 2023 Neva

Altaj www.neva-altaj.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Susan Stradiotto ve Beyond The Proof'tan Andie Edwards tarafından düzenlenmiştir (www.susanstradiotto.com)

(www.beyondtheproof.ca)

Yvette Rebello tarafından redaksiyon (<https://yreditor.com/>)

Anka Lesko tarafından el yazması eleştirisi

Duyarlılık Milica (Instagram @milicasbookshelf) tarafından okundu

Anna Corbeaux tarafından stilistik düzenleme

(www.corbeauxeditorialservices.com) Deranged Doctor tarafından kapak

tasarımı (www.derangeddoctordesign.com)

Perfectly Imperfect Okuma Sırası ve Döngüler

([Dizi Amazon bağlantısı - buraya tıklayın](#))

1. Boyalı Yara İzleri (Nina & Roman)

Tropes: engelli kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar
birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç kahraman

2. Kırık Fısıltılar (Bianca & Mikhail)

Troplar: yaralı/engelli kahraman, dilsiz kadın kahraman, görücü usulü
evlilik, yaş farkı, güzellik ve canavar, aşırı sahiplenici/kıskanç
kahraman

3. Gizli Gerçekler (Angelina & Sergei)

Tropes: yaş farkı, kırık kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir, bunu sana
kim yaptı

4. Yıkık Sırlar (Isabella & Luca)

Troplar: görücü usulü evlilik, yaş farkı, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman,
amnezi

5. Çalıntı Dokunuşlar (Milene & Salvatore)

Tropes: görücü usulü evlilik, engelli kahraman, yaş farkı, duygusuz
kahraman, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

6. Parçalanmış Ruhlar (Asya & Pavel)

Döngüler: iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı,
sahiplenici/kıskanç kahraman, onun için yeterince iyi
olmadığını düşünür

7. Yanık Düşler (Ravenna & Alessandro)

Troplar: koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan aşığa, yaş farkı, bunu
sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman

8. Sessiz Yalanlar (Sienna & Drago)

Tropes: sağır kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, huysuz-güneş ışığı,
zıt kutuplar birbirini çeker, süper OTT sahiplenici/kıskanç
kahraman

9. En Karanlık Günahlar (Nera & Kai)

Tropes: huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, sapık kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir

İçindekiler

[Lisans notları](#)

[Kusursuz Kusurlu Okuma Sırası & Tropes](#)

[İçindekiler](#)

[Yazarın Notu](#)

[Tetikleyici](#)

[Uyarısı Önsöz](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Yazarın Notu

Bu romandaki ana karakterlerden biri yüksek frekanslı işitme kaybından muzdariptir. Bu rahatsızlığa sahip bir kişi, insanların konuşmalarını dinlerken daha yüksek perdeden söylenen S, H veya F gibi bazı sessiz harfleri duymakta zorlanabilir. Sonuç olarak, özellikle telefon kullanırken, televizyon izlerken veya gürültülü ortamlarda konuşmalar boğuk gelebilir. Bu tür işitme kaybı olan kişiler genellikle konuşma sesini *duyabildiklerini*, ancak konuşulan gerçek kelimeleri *anlamadıklarını* söylerler. Ayrıca kadın ve çocuk seslerinin yanı sıra diğer tiz sesleri (örneğin, kuş cıvıltısı, elektronik cihazların bip sesi) duymakta da zorlanabilirler. Buna ek olarak, yüksek frekanslı işitme kaybı olan kişiler genellikle yüksek seslere karşı bu rahatsızlığı olmayan kişilere göre daha hassastır. Yüksek sese maruz kalmak sıklıkla rahatsızlık veya ağrıya neden olabilir.

Tetikleyici Uyarı

Lütfen bu kitabın, yakın bir aile üyesinin ölümünden bahsedilmesi, şiddet, işkence ve vahşet içeren grafik betimlemeler gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği içeriklere sahip olduğunu unutmayın.

Önsöz

Yirmi yıl önce, Sırbistan
(Drago, 17 yaşında)

"Sarışın olan, seni aptal," diye mırıldanıyorum ve sehpanın üzerindeki bira şişesine uzanıyorum.

Bu tahmin edilebilir gerilim filmlerini neden izleyip durduğumu bilmiyorum. Belki de aklımı düşünmek istemediğim şeylerden uzak tutuyorlardır. Mesela babama ortaokul üçüncü sınıftan kaldığımı nasıl söylemem gerektiğini. Yine. Ya da annemin sabah bisikletimi çarptığımı fark ettiğinde nasıl çıldıracağı gibi. Sağ kolumun ve yanağımın sıyrıklarla dolu olduğu gerçeğini saklayamam. Yolda oluşan kızarıklıklar en azından Adam'ın yine berbat ettiği mürekkebi silseydi iyi olurdu. Benim üzerimde çalışmasına asla izin vermemeliydim. Ön koluma yaptığı boktan dövmenin üstünü kapatacak kadar iyileşmesi iki ay sürecek. Ve umarım, berbat olmayan bir şeyle. Bu bok, ona yapmasını söylediğim Azrail'den çok bir eşeğe benziyor.

Şişeden bir yudum daha alarak televizyonun yanındaki saate bakıyorum. Sabahın üçü. Yukarı çıkıp uyumalıyım. Söz vermiştim. Kızlar, yarın onları hayvanat bahçesine götüreceğim. Dina yüzümü görünce muhtemelen çıldırıp ağlayacaktır. Tara sadece parçalanmış eti dürtmeye çalışacak.

Televizyonu kapatıp kumandayı sehpanın üzerine fırlatıyorum. Odanın yarısına gelmiştim ki, kulakları yırtan bir patlama beni içine çekerken duvara yaslandım. Ağrı sağ tarafımda patlıyor.

Her şey kararıyor.

* * *

Gözlerim hızla açılıyor ama önce hiçbir şey seçemiyorum. Görüşüm bulanık. Başımın arkasında ve yan tarafımda keskin bir ağrı var. Yere yığıldığımı fark etmem bir anımı alıyor ama doğrulmaya çalıştığımda sağ omzumdan koluma doğru bir ağrı daha yayılıyor. Dişlerimi sıkıp sol elimi duvara bastırıyorum ve bir şekilde ayakta durmayı başarıyorum. Bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor ve odanın etrafımda dönmesini durdurmaya çalışarak duraklıyorum. Görüşüm biraz düzeliyor ama hâlâ bir bok göremiyorum. Hava bulanık ve tek ışık kaynağı arkamdan geliyor. Boynumun yanından, kulağımın hemen altından ıslak bir şey kayıyor. Uzaklaştırıyorum ve parmaklarımda kan görüyorum. Ne oluyor lan?

Yüzüm hala duvara dönük, yönümü bulmaya çalışıyordum ki duman burun deliklerimi işgal ediyor. Yavaşça arkamı dönüyorum ve hemen istemsiz bir geri adım atıyorum. Evin karşı tarafında, oturma odasının ve üst kattaki yatak odalarına çıkan merdivenlerin ötesinde, annemle babamın odasının kapısı menteşelerinde sallanıyor. Dış duvarın bir kısmı eksik ve sokak lambasının ışığı yatağın üzerinde ve yerde yığılı olan döküntüleri aydınlatıyor. Havada toz asılı.

"Anne! Baba!" Devrilmiş mobilyaların üzerinden atlıyorum ama kendi sesimi duyamıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum.

Tek işlevsel kolumla kanepeyi yoldan çekmeye çalışırken gözlerim ailemin uyuduğu yatağın üzerine yığılmış parçalanmış duvara yapışmış durumda. Diğer işe yaramaz ve uyuşmuş durumda. Sanırım patlama beni duvara fırlattığında omzum yerinden çıktı.

Her yer dumanla doluyor ve nefes almak zorlaşıyor ama hiçbir yerde ateş göremiyorum. Çılgınca arkamı dönüyorum ve bir mutfak eşığının ötesindeki turuncu parıltı. Bakışlarımı üst kata, sahanlığa en yakın kapıya kaydırırken korku kaplıyor içimi. Kız kardeşlerimin yatak odasına. Kalbim deli gibi atarken gözlerim üst kattaki kapı ile annemle babamın odasının enkazı arasında gidip geliyor. Önce annemle babama mı yardım etmeliyim, yoksa kızları mı almalıyım? Enkazın büyüklüğünü kavrarken boğazıma asitli bir tat doluyor.

zemin kattaki yıkım. Kimsenin bundan sağ kurtulmasına imkân yoktu. Annemle babamın odasına son bir kez baktıktan sonra içimdeki safrayı bastırıyor, yıkık kanepenin üzerinden atlıyor ve merdivenlere koşuyorum.

En üst basamağa ulaştığımda öksürük krizine tutuluyorum. Elimi gömdüm.

Burnumu ve ağzımı kolumun kıvrımına sokarak dumanı boğazımdan ve ciğerlerimden uzak tutmaya çalıştım ve kapıyı tekmeleyerek açtım.

"Tara!" Tökezleyip ağlayan kardeşimi solumdaki yataktan alırken bağıriyorum. Onu kalçama doğru kaydırıyorum, sonra döndüğümde Tara'nın ikizi Dina'nın odanın köşesinde durduğunu görüyorum. Gözleri kocaman ve panik içinde bana bakıyordu. Ona uzanmaya çalışıyorum ama sağ kolumu hareket ettiremiyorum.

"Elimi tut. Dışarı çıkmamız gerek," diye bağıriyorum, hâlâ sözlerimi duymuyor.

Dina başını sallıyor ve sırtını duvara yapıştiriyor. Tara feryat ediyor ve benim elimde çırpınıyor.

"Lanet olsun, Dina!" Kükrüyorum ve başka bir öksürük krizine giriyorum. "Siktir!" Hırıldıyorum.

Sağ kolumu tekrar hareket ettirmeyi deniyorum ve başarısız oluyorum.

Duman gittikçe yoğunlaşıyor.

Buradan çıkmak zorundayız ama iki kız kardeşimi tek kolumla taşıyamam. Korku ve çaresizlik beni dumanın kendisinden daha çok boğuyor. Onları teker teker çıkarmam gerekecek. Seçim yapmalıyım. Önce hangi kız kardeşimi kurtaracağımı nasıl seçebilirim?

Tara histerik biri ve onu çoktan yakaladım. İlk o olmalı.

"Tara'yı dışarı çıkarıyorum ve hemen geri geliyorum," diye bağıriyorum, Dina'nın korkmuş yüzüne bakarak. Korktuğunda dört yaşından çok daha genç görünüyor. "Sadece iki dakika, şekerim Dina. Kıpırdama."

Anlamasını sağlamak için ona yalvaran bir bakış attıktan sonra arkamı dönüp odadan çıkıyorum.

Merdivenlerden inmeyi nasıl başardığımı bilmiyorum. Duman gözlerimi yakıyor, nereye gittiğime bakmak neredeyse dayanılmaz hale geliyor ve ön kapıya ulaşmadan önce birkaç kez tökezliyorum.

Dışarıda, komşular garaj yolumuzda durmuş, şaşkın şaşkın eve bakıyorlar. Sokağın aşağısında titreyen kırmızı ışıklar görünüyor ve giderek

yaklaşıyor. Muhtemelen

İtfaiye ya da ambulans. Her an gelebilirler ama ben bekleyemem. Ağlayan Tara'yı en yakındaki adamın kollarına atıyorum ve yanan eve geri dönüyorum.

Duman o kadar yoğun ki oturma odasını yarı koşarak, yarı sürünerek geçmek zorunda kalıyorum. Gözlerim sulanıyor ve ciğerlerim hava almak için çılgılık atıyor. Mutfığa en yakın halının kenarı tutuştuğu sırada merdivenlere ulaşıyorum. Alevler hızla yayılıyor ve merdivenlere doğru ilerliyor.

Sonunda kızların yatak odasına geri dönüyorum, gözlerim kız kardeşimi görmek için zorlanıyor. Onu bıraktığım yerde değildi, ben de yatağa doğru atıldım. Dina sarmalanmış, yorganın altına saklanmıştı.

"Buradayım, şekerim." Yorganı yana atıyorum, Dina'yı belinden kavıyorum ve kalçamın üzerine kaldırıyorum.

Ön kapıya doğru geri dönmek söz konusu değil. Çok fazla duman var. Bizi pencereden çıkarmaya çalışabilirim. Çok yüksek değil.

-Ama Tara sürekli açtığı için babam geçen ay kapıyı sürgüledi. düşeceğinden korkuyordu. Koridorun diğer ucundaki odama ulaşmalı ve oradaki balkonu kullanmalıyız.

"Tutun bana!" Ne kadar yüksek sesle konuştuğumu kestiremediğim için her ihtimale karşı bağıyorum. "Dışarı çıkıyoruz!"

Dina kollarını boynuma doluyor, küçük bedeni kollarımda titrerken bana yapışıyor. Koridora çıkıyorum, sonra hızla geri çekiliyorum. Yangın üst kata sıçramış ve sıcaklık odama giden yolu kesiyor. Merdivenlerden aşağı inmek tek çıkış yolu.

"Her şey yoluna girecek." Kız kardeşimin saçlarına bir öpücük konduruyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Her şey yoluna girecek."

Ona sıkıca tutunarak derin bir nefes alıyorum ve tekrar koridora çıkıyorum.

Parmaklıkların üzerinden alevlerin mutfak dolaplarını yaladığı ve perdelerle tırmandığı evin alt katına bakıyorum. Yangın merdivenlere sıçramış, dalları korkulukların arasına ulaşıyor. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum: sıcak mı, duman mı? Nefesimi tutarak merdivenlerden aşağıya koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Ön kapı ardına kadar açık ve itfaiye aracı durmuş, içinden itfaiyeciler dökülüyor. Yolun yarısındayım.

Sağımda başka bir patlama patladığında, patlama beni ve Dina'yı yere fırlattığında giriş.

O kadar sıcak ki derim eriyormuş gibi hissediyorum. Kız kardeşim birkaç metre ötede yayılmış yatıyor, hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalışıyor. Sürünerek yanına gidip onu kendime çekiyorum, sonra da alevlerden korumak için vücudumu onunkinin etrafına sarıyorum.

"Her şey yolunda bebeğim. Yardım geliyor," diyorum kulağının dibinde, karanlık beni yutmadan hemen önce.

* * *

*On beş yıl önce, New York
(Sienna, 5 yaşında)*

Kendimi kanepeye atıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve ofluyorum. "Söz vermiştin anne! Bu Luna'nın altıncı doğum günü partisi! Ben onun en iyi arkadaşayım. Gitmek zorundayız."

Annem iç geçiriyor ve yanıma oturuyor. "Çok üzgünüm Sienna. Patron hem beni hem de babanı bu Cumartesi için programladı."

"Sen ve babam hep çalışıyorsunuz." Dudaklarımı büzerek kaşlarımı çatıyorum. "Sienna, tatlım, bunun doğru olmadığını biliyorsun." Kolumu okşuyor.

Ondan uzaklaşıyorum, mırıldanıyorum, "Beni seviyorsan, bizi alırsın. Söz vermiştin! Babam söz tutmanın dünyadaki en önemli şey olduğunu söyler."

Annem kitaplığın yanında duran babama bir bakış fırlatıyor. "Edoardo ve Sara bu gece kumarhanede çalışıyorlar. Belki de onlara

değiştirebilirler mi? Bu gece çalışabiliriz ve onlar da Cumartesi günü bizi idare edebilirler."

Kocaman gözlerle babama bakıyorum. *Lütfen evet de!*

"Arturo? Onları alabilir misin?" Babam omzunun üzerinden, pencere kenarındaki koltukta oturmuş telefonuyla uğraşan kardeşime sesleniyor.

"Hayır. Cumartesi günü çalışmak zorundayım." Başını sallıyor. "Ama bu gece haşerelere göz kulak olabilirim."

Homurdanıyorum. Arturo Don için çalışmaya başladığından beri çok meşgul ve ciddi.

Babam iç geçiriyor ve bakışlarıyla beni çiviliyor. "İkimizin de gitmesi gerçekten bu kadar önemli mi? Annemin seni götürebilmesi için bir şeyler ayarlamaya çalışabilirim."

"Evet, bu önemli. Asya!" Ablam sehpa da ne çiziyorsa kafasını kaldırına kadar bekliyorum, sonra da "Bir şey söyle!" diye bağıyorum.

Omuz silkiyor.

"Bak, Asya ikinizin de gitmesini istiyor. Lütfen, baba. Birlikte hiçbir yere gidemiyoruz. Palyaçolar olacak! Bir daha asla bir şey istemeyeceğim."

Babam kitap rafından uzaklaşır. "Oh, pekala. Edoardo'yu arayacağım."

Sevinçle çığlık atıyorum ve kollarına atıyorum. "Evet! Teşekkür ederim!"

"Sanki sana hayır diyebilirmişim gibi, bebeğim. Seni çok seviyorum." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Siz ikiniz mutfağa gidin. Arturo yemeğinizi hazırlayacak, çünkü annem ve ben işe gitmek için hazırlanmalıyız."

* * *

Kapı zili beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Rüya mı gördüm?

Zil tekrar çalıyor.

Yatağımdan kayıyorum ve ön verandaya bakmak için parmak uçlarımda balkona doğru ilerliyorum. Takım elbiseli iki adam Arturo'yla konuşuyor. Sesleri boğuk, bu yüzden ne dediklerini duyamıyorum, ne de kardeşimin yüzünü görebiliyorum.

ama vücudu aniden dümdüz oluyor. Ellerini saçlarına gömüp çekiştiriyor, sonra açık olan ön kapıya doğru dönüp yumruğunu vuruyor. Adamlar başka bir şey söyleyip gidiyorlar ve garaj yolumuza park etmiş siyah bir arabaya biniyorlar. Tekrar aşağı baktığımda Arturo en üst basamakta oturmuş, kanlı eliyle saçlarını tutuyordu.

Yatağıma koşup battaniyenin altına giriyorum ama uykum yok. Kimdi bu adamlar ve kardeşim neden böyle davranıyordu? Arturo asla her şeyi vurur.

Birinin merdivenleri tırmanıp koridoru geçtiğini duyduğumda tavana bakıyordum. Bir an sonra, yatak odamızın kapısının açılma sesi gecenin sessizliğini dolduruyor. Yatakta doğruluyorum ve Arturo'yu eşikte durmuş, kapı çerçevesini kavrarken buluyorum.

"Asya'yı uyandırırım," dedi. "İkinize de bir şey söylemem gerekiyor."

Sesi tuhaf geliyor. Asya ve benimle konuşurken genelde olduğu gibi alaycı değil.

Kapının yanındaki elektrik düğmesine bastıktan sonra Arturo kız kardeşimin yatağının kenarına oturuyor. Daha önce bizi yatırdığı zamankinden farklı görünüyor. Yüzü solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Arturo genelde neşeli bir insan değildir. Babam her zaman kardeşimin yaşına göre çok büyük olduğunu söyler, bu ne demekse, ama o her zaman güçlüdür. Şimdi ise sadece üzgün görünüyor. Asya yatakta doğrulana kadar omzunu hafifçe sallar, sonra diğer tarafındaki noktaya dokunur.

Gidip yanına oturdum ve bakışlarımı hep onunkilerden ayırmadım. Dışarıda kapıya vurduğunu gördüğümde boğazımda bir yumru oluştu ama şimdi kusacakmışım gibi hissediyorum. Bize kötü bir şey söyleyecek.

"Bu gece bir şey oldu. Kumarhanede." Benim elimi kendi elinin içine, Asya'nın elini de diğerinin içine alıyor ama ikimize de bakmıyor. "İkinizin de cesur olmanızı istiyorum."

"Ne oldu?" Asya esneyerek soruyor. "Annem nerede?"

"Bir çatışma oldu." Ellerimizi sıktı. "Bir sürü insan yaralandı."

Elimi onunkinden çektim. Bizim evde asla silahlı saldırılar ya da silahlar hakkında konuşmayız. Babam buna izin vermez.

"Annem ve babam nerede?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Arturo kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor. Asya'nın onun diğer yanına sokulurken ağladığını duyabiliyorum.

"Gittiler," diye boğuk bir sesle konuştu Arturo. "Annem ve babam gittiler."

"Yalan söylüyorsun! Neden yalan söylüyorsun?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken haykırıyorum ama yalan söylemediğini biliyorum. Arturo asla yalan söylemez.

Bölüm 1

Mevcut

Büyük, süslü kapıya yaklaşıyorum ve kapıyı iki kez çalıyorum. "Girin," diyor bir erkek sesi diğer taraftan.

New York Cosa'nın patronunun ofisine girdim. Nostra Ailesi, yaklaşırken yeşil topuklarım cilalı zeminde tıkırdıyor. "Beni görmek istemiştiniz, Don Ajello," diyorum en tatlı sesimle.

Salvatore Ajello'nun gözleri çimen yeşili elbisemden başımın tepesine kayıyor ve topuzumda duruyor. Üzerinden tüyler çıkıyor, elbisemle aynı renkte. Tam tonunu bulmak aylarımı aldı.

"Otur Sienna." Karşısındaki sandalyeye başıyla işaret ediyor.

Sandalyeye çöküp elbisemi düzeltiyorum ve beni neden aradığını merak ediyorum. Her gün benim kadar anlamsız biri, benim kadar Cosa Nostra hiyerarşisi endişelenir ve Don ile özel bir toplantıya davet edilir.

Ajello arkasına yaslanıp bana bakıyor. Bakışlarında rahatsız edici bir şey var ve sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Kız kardeşin bir süre önce evlendi," diyor. "İkiniz çok yakındınız."

"Yaklaştık, evet."

"Ama o şimdi Chicago'da. Senin için zor olmalı."

"Asya orayı çok seviyor ve ben onun adına mutluyum." Sesimi sıradan tutmaya çalışarak sırtıyorum. Dürtecek cesareti nasıl bulacağını gerçekten biliyor.

"İnsanın ailesinin mutlu olduğundan emin olması önemlidir. Peki ya Arturo?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Bu konuşmanın bir anlamı var mı? "Ne olmuş ona?"

"Kardeşin otuz altı yaşında Sienna. Muhtemelen yakında evlenecek. Kendi ailesi olacak. Bu olduğunda sen ne yapacaksın? Onunla kalıp üçüncü bir tekerlek mi olacaksın?"

Söylediği her kelime göğsüme bir hançer gibi saplanıyor. Günlerimi hiçbir şey yapmadan geçirdiğim için zaten kötü hissediyorum. Arturo sürekli çalışırken ben arkadaşlarla vakit geçiriyor ya da kitap okuyordum. Aylar önce, sonunda hayatımla ilgili bir şeyler yapmaya başlayabilmek için katılabileceğim bir iş programı bulacağıma dair kendime söz vermiştim ama hala bu konuda hiçbir şey yapmadım.

"Kardeşimin mutluluğuna asla engel olmam," diyorum. "Bu gerçekleştiğinde, muhtemelen taşınacağım. Bir iş bulurum."

"Neden üniversiteye gitmedin? Hâlâ planlarında bu var mı?"

"Ben üniversiteye uygun değilim, Don Ajello."

"Hayır mı? Yine de birkaç dil biliyorsun. Arturo bana öğrendiğini söyledi hepsini kendi başına."

"Evet. İtalyanca. İngilizce, tabii ki. İspanyolca ve Portekizce. Biraz da Rusça ve Japonca biliyorum." Bir şey için çevirmene mi ihtiyacı var?

"Yeni bir dil öğrenmek ne kadar zamanınızı alır?" diye sorar. "Şey."

Duruma göre değişir. Sadece konuşmak mı yoksa yazmak da mı?"

"Ne söylendiğini anlayabileceğiniz kadar iyi. Yazı yok."

Bir an düşündüm. "Üç ay. Belki dört. Dile bağlı olarak."

Ajello başını sallarken delici gözleri benimkilere dikiliyor. "Mükemmel. O zaman düğünü ayarlayalım."

"Öyle mi? Peki kim evleniyor?" "Sen, Sienna."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek iki kez göz kırpıyorum. Ajello arkada oturuyor, sandalyesinde rahatlamış. Bana bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Sonunda yalnız kalmak istemezsin, değil mi?" diyor başını yana eğerek.

Bu piç kurusu. Sanki ruhumun içini görebiliyor, oradaki en kötü korkuları bulabiliyor ve onları isteğim dışında dışarı çıkarabiliyor.

Parmaklarım elbisemin eteğini sıkıyor. "Hayır."

"O zaman evlilik mükemmel bir çözüm."

"Evet, öyle görünüyor." Kendimi gülümsetiyorum.

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Aklımda zaten senin için biri var. Son birkaç yıldır onun organizasyonunun içine birini yerleştirmeye çalışıyordum. Bu harika bir fırsat."

"Müstakbel kocamı gözetlememi mi istiyorsun?"

"Evet. Aileye büyük bir hizmette bulunmuş olacaksınız." "Cosa Nostra'dan değil mi?"

"Hayır. O bir iş ortağı." Ajello başını eğiyor. "Kardeşin ona söylediğimde mutlu olmayacak. Arturo'yu bu evliliğin senin için sorun olmadığına ikna etmen gerekiyor."

"Ya bana inanmazsa?"

"Arturo benim patron yardımcım. Hatta ona arkadaşım diyecek kadar ileri gidebilirim. Fazla arkadaşım yok Sienna, bu yüzden planlarıma karşı çıktığı için onu öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Sana inandığından emin ol."

"Elimden geleni yapacağım." Bir gülümsemeyi daha zorluyorum. "Hepsi bu mu?"

Ajello bir kaşını kaldırır. "Kiminle evleneceğini sormadın."

"Sanırım fark etmez."

"Mükemmel. Ayarlamaları yapacağım. Sen gidebilirsin."

Kapıya doğru giderken beni durdurdu.

"Bir şey daha var Sienna."

Arkamı döndüm. "Evet?"

"Sırpça öğrenmeye başla. Üç ayın var."

* * *

Ajello'nun binasından çıktığımda, insanlar koşuştururken kaldırımın ortasında duruyorum. Çeşitli konuşmaların parçaları bana ulaşıyor.

Kahkahalar. Bir

Kızgın bir anne çocuğunu çağırıyor. Gürültü üzerime geliyor ve sanki duvarları üzerime kapanan bir arı kovanına girmişim gibi hissediyorum. Gitmek istiyorum ama yapamıyorum.

bacaklarımı hareket ettiriyor. Biri dirseğiyle bana çarpıyor ve yana doğru sendelememe neden oluyor, ama hala sersemlemiş durumdayım ve darbeyi zar zor fark ediyorum.

Gerçekten hiç tanımadığım bir adamla mı evleneceğim?

Reddedebilirdim, ama Cosa Nostra'da bağışçının sözü kanundur ve onun emirlerine karşı gelmek vatana ihanete benzer. Arturo'ya gerçeği anlatabilirim, o da Ajello'yu bu fikirden vazgeçmeye ikna edebilir.

Kardeşim yaklaşık on yıl önce onun hayatını kurtardı, bu yüzden Don'un onu gerçekten öldüreceğinden şüpheliyim. Ama mesele şu ki, Ajello haklı. Ailemiz öldürüldüğünde kardeşim hayatını askıya aldı. Gitmem gerek.

Bunu düşünmek bile bedenimi ürpertiyor.

Hiç yalnız yaşamadım ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Asya'nın yokluğu ve Arturo'nun iş için çok uzakta olması zaten çok yalnız hissettiriyor, bu yüzden genellikle gündüzleri Luna'larda takılıyorum. Ama geceler çok zor.

Asya kaçırıldığında olanlardan sonra kardeşime bir daha asla uyku ilacı almayacağıma dair söz verdim. Ama bunu düşündüm. Kendime zarar vermek için değil; sadece boş bir evde uyuyamıyorum.

Arturo'dan evde daha fazla kalmasını istesem eminim evet diyecektir ama ben bunu asla yapmam. Baş etmesi gereken yeterince sorunu var ve bir de benim saçmalıklarına ihtiyacı yok. Kardeşimin sosyal hayatı on beş yıldır yok. İş dışında tek odak noktası Asya'yı büyütmek ve

Ben. Şimdiye kadar evimize bir kadın bile getirmedi ve korkarım ben orada olduğum sürece de getirmeyecek. Sanki bir yerlerde bizim ebeveynimiz olmadığını unutmuş gibi. Artık çocuk değilim ve bunun devam etmesine izin veremem. Arturo'nun kendi hayatını yaşaması gerek.

Ama tek başıma, konuşacak kimsem olmadan yaşama fikri bile beni tam anlamıyla paniğe sürüklüyor. Bunu yapamam. Bunu asla yapamam. Tek başıma kalmamanın tek yolu bir yabancıyla evlenmekse, bunu kabul edeceğim. Sadece Arturo'yu bunun benim fikrim olduğuna ikna etmem gerek. Don emretti diye evlendirilmeme asla izin vermez.

"Bayan DeVille."

Sağa bakıyorum ve şoförümün arabanın yanında durduğunu, kapıyı benim için açık tuttuğunu görüyorum. Aradaki mesafeyi sessizce geçip arkaya kayıyorum.

"Her şey yolunda mı Bayan DeVille?" diye soruyor şoför direksiyona geçerken.

"Elbette." Ona ısıltılı bir gülümseme veriyorum. "Alışveriş merkezine gidelim lütfen. Bugün büyük indirimler olduğunu duydum."

Araba caddeye çıkarken çantamdan telefonu çıkarıp kardeşimi arıyorum. Birkaç kez çalıyor ve telesekretere düşüyor. Muhtemelen yine bir toplantıdadır.

"Hey, Arturo," diye cıvıldıyorum bip sesinden sonra. "Meşgul olduğumu biliyorum ama sana haberleri vermek istedim. Asya evlendikten sonra hayatım hakkında düşünmeye başladım, bu yüzden bu sabah Don'u görmeye gittim ve benim için bir evlilik ayarlayıp ayarlayamayacağını sordum. O da evet dedi!" Kıkırdıyorum. "Umarım bir avukat olur. Ya da bir CEO. Her neyse, sadece bilmeni istedim. Alışveriş merkezine gidiyorum. Şimdi. İnternette gördüğüm çok renkli şifon bir elbise var. Pileli ve tonları birbirine çok güzel karışıyor! Sanki sadece benim için yapılmış gibi görünüyor. Seni seviyorum!"

Telefonu çantama geri atıyorum, yanağımdaki bir damla gözyaşını hızla siliyorum ve bakışlarımı pencerenin ötesindeki sokağa odaklıyorum.

Ayaklarımın dibinde bir kan birikintisi içinde oturan adamı gözlemliyorum. Yüzünün sol tarafı o kadar şişmiş ki her an patlayacakmış gibi duruyor. Onu boynundan tutup kaldırıyorum ve sırtını duvara yaslıyorum.

"Yani, rakibimiz oradayken hassas bir bilgiyi ağzından kaçırdın öyle mi?" diye sordum.

Adam sızlanıyor ve ellerini bileğime dolayarak kendini kurtarmaya çalışıyor. Onu duvara çarpıyorum ve yüzüne yaklaşıyorum.

"Hainlere ne yaptığımı biliyor musun Henry?"

Adamın gözleri fal taşı gibi açılır ve titrer. Bir an sonra, idrar kokusu havayı doldurur.

"Öyle olduğunu görüyorum." Gülümsüyorum ve yakındaki masanın üzerinde duran bıçağa uzanıyorum.

Bıçağın ucunu Henry'nin karnına, göbeğinin hemen üstüne bastırdığımda çırpınmaya başlıyor, ben de daha fazla güç uyguluyorum. Hava almak için çırpındıkça yüzü daha da kızarıyor. Boynunu tutmaya devam ederek Bıçağı yavaşça yukarı kaldırıyor. Henry'nin çıplak gövdesinden kan damlıyor.

acı içinde çığlık atıyor. Köprücük kemiğine ulaştığımda, bıçağın ucunu sol meme ucunun altına getiriyorum ve çabalarımı tekrarlıyorum, ancak bu sefer sağ tarafına doğru yatay olarak kesiyorum. Adam birkaç kez daha boğuluyor ve vücudu gevşiyor. Donuk gözleri boş boş bana bakıyor.

Bitiriyorum

ön tarafını oyuyorum, bıçağı pantolonunun paçasında temizliyorum ve vücudunun yere düşmesine izin veriyorum.

Kenarda duran iki adama, "Onu duvara sürgüleyin," diyorum ve sonra kanepede uzanan Filip'e -yardımcım- dönüyorum. "Ajello ne istiyormuş?"

"Buluşmak istiyor," diyor Filip. "Sana bir iş teklifi var."

Tezgâhtan mutfak havlusunu alıp ellerimdeki kanı siliyorum. "Onu geri ara. Teklifini kışına sokabileceğini söyle. Biz Arturo'ya sayısız kez söylediğim gibi, Cosa Nostra ile iş yapmayı bıraktım."

"Şimdi Don'u kızdırmanın sırası değil, Drago." Filip öne doğru eğilir. "Özellikle de uygulamaya koyduğumuz yeni planla birlikte. Bogdan, onu dışarı atmaya karar verdiğinizi öğrendiği anda misilleme yapacaktır. silah işi. Aynı anda hem Romanyalılarla hem de İtalyanlarla mücadele edemeyiz."

"Ajello'nun planlarımızı sikine takacağından şüpheliyim. Artık Bogdan'la çalışmıyor, o yüzden neden işimize burnunu soksun anlamıyorum. Tüylerine gelince, onlar için çok fazla endişelenmezdim."

"New York'ta olan her şey Ajello'yu ilgilendirir. Eğer düşünürse Romenlerle aramızdaki savaşın projeleri üzerinde en ufak bir etkisi bile olsa, bu konuda bir şeyler yapacaktır. Aslında tam da bu anı seçerek iki ülke arasında yeniden bir işbirliği kurmaya çalışmasını ilginç buluyorum. bize."

"Sence müzakere ettiğimiz silah anlaşmasını öğrenmiş midir?"

"Muhtemelen bir şeylerin içinde olduğumuzu biliyor, ama ayrıntıların farkında olduğunu sanmıyorum. Yine de Salvatore Ajello'yu asla tanıyamazsınız."

"Mükemmel." Kanlı bezi masanın üzerine atıyorum. "Ajello'yu ara. Ona önümüzdeki birkaç ay şehir dışında olacağımı ama onun isteği. Döndüğümde konuşabiliriz."

"Peki ya sen? Bunu düşünecek misin?"

Sandalyeden ceketimi ve kaskımı alıp ön kapıya doğru yöneliyorum. "Hayır."

Bölüm 2

İki ay sonra

Yatağımda uzanmış, dizüstü bilgisayarımda Sırpça dublajlı bir Disney filmi oynarken ekranın altında bir e-posta bildirimi beliriyor. Muhtemelen moda dergilerimden birinden gelen bir bültendir. Açılır pencereyi kapatıyorum ve izlemeye devam ediyorum.

Dilleri kendi hızımda öğrenmeyi tercih ederim, ancak son teslim tarihim olduğu için,

Ben de çevrimiçi bir kursa kaydoldum. Temel bilgileri öğrenmek için sanal bir öğretmenle beş haftalık günlük seanslar yaptım. Sırpça dili Orta seviyede anladığım Rusça'ya çok benziyor ve bu biraz yardımcı oldu. Tanrı'ya şükür ki sadece konuşma konusunda yetkin olmam gerekiyor ve nasıl yazacağımı bilmem gerekmiyor, çünkü bu aylarımı alırdı. Son üç haftadır dinlemeye odaklanıyorum. Sırp filmleri ve dizileriyle başladım, ancak bunlarda çok fazla argo var, bu yüzden takip etmek zor olabiliyor. Geçen hafta internette bir Sırp kanalı buldum ama çoğunlukla haberler ve politika. O kadar sıkıcıydı ki dün izlerken uyuyakaldım. Bugün, başka bir şey denemeye karar verdim. *Küçük Denizkızı* iyi bir seçim gibi göründü.

Komodininin üzerinde çalan telefon dikkatimi çekti. Don arıyor.

"Don Ajello. Ne yapabilirim-"

"Sana gönderdiğim e-postayı gördün mü?"

"Bir saniye." Filmden çıkıyorum ve e-posta sekmesine geçiyorum. Gelen kutumda bir mesaj var, ama metin yok, sadece bazı ekler var. İlkini açıyorum. Bir binaya giren bir adamın hafif bulanık bir fotoğrafı. Sadece bir

Profilinin bir kısmı görünüyor. Deri bir ceket ve koyu renk bir kot pantolon giymiş. Görüntüyü yakınlaştırıyorum, adamın koyu renk saçlarından ve sadece görünen kısa kirli sakalından daha fazlasını seçmeye çalışıyorum ama görüntü çok grenli.

"Tamam," diyorum. "Ve bu ...?"

"Bu senin müstakbel kocan. Drago Popov. Sırp suç örgütünün başı."

"Oh . . . yani avukat değil."

"Hayır, Sienna. O kesinlikle bir avukat değil. Popov yıllardır uyuşturucumuzun yarısından fazlasını Avrupa'ya taşıyordu ama iki yıl önce Rocco Pisanno'nun kulübüne yaptığı saldırıdan sonra Popov Cosa Nostra ile tüm bağlarını kopardı. O zamandan beri kullandığımız distribütörler Popov kadar ne hızlı ne de güvenilir oldu. Onu tekrar aramızda görmek istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım. "Yani, ben ... anlaşmayı mühürlemek için bir teşvik miyim? Onu gözetlemek için bana ihtiyacın yok mu?"

"Elbette biliyorum. Bu iş için seni seçmemin ana nedeni de bu. Evlilik." Karıştırılan kağıtların sesi karşıdan geliyor. "Bu şehirde yapılan yeraltı anlaşmalarının çoğu Popov'un kulübünde müzakere ediliyor, Naos. Tarafsız bölge olarak kabul edilir, hassas konularla ilgili toplantılar için uygundur. İçeriden güvenilir birine ihtiyacım var. Popov'un işleri hakkında bilgi alıp bana iletirsin. Sırçı nasıl şimdi?"

"*Küçük Deniz Kızı'nı* altyazısız izleyebilirim." Gülümsüyorum.

"Biraz ne?"

"Denizkızı. Film." *Küçük Denizkızı'nı* hiç duymamış mı? "Bir kişi çok hızlı konuşmadıkça ya da çok fazla argo kullanmadıkça, çoğunu anlayabiliyorum."

"Güzel. Düğünü beklediğimizden daha erken gerçekleştireceğiz."

"Ne? Neden?"

"Popov geçen hafta büyük bir anlaşma yaptı ama kimse ne olduğunu bilmiyor. Bunu bilmem gerekiyor ve hemen bilmek istiyorum."

Vay canına. Çok mu kontrolcüsün?

"Onunla buluşmaya gidiyorum," diye devam ediyor, "anlaşmadan haberdar etmek için."

"Bilmiyor mu? Ya hayır derse?"

"O zaman ölecek," diye bağılıyor Ajello. "Nino saat onda seni almaya gelecek. Seni Naos'a götürecektir."

"Peachy. Luna'yı yanımda götüreceğim. Ve ne-"

Hat kesildi. Telefonun ekranına baktım. Salvatore Ajello'nun telefon görüşmelerini ele alış biçimine alışmam biraz zaman aldı.

Başımı iki yana sallayıp tekrar e-postaya odaklanıyorum ve geri kalan resimleri gözden geçiriyorum ama hepsi aynı gibi görünüyor. Çoğu odak dışı, muhtemelen düşük ışıktaki hareket halindeyken bir telefon kamerasıyla çekilmiş.

Sadece bir tane net fotoğraf var. Popov'u bir otel lobisinde, belki de kolunu kızıl saçlı bir kadının beline dolamış halde gösteriyor. Kameraya arkasını dönmüş, bu yüzden yüzü hala görünmüyor. Yanındaki kadın ona odaklanmış. Kadın bir film yıldızına benziyor, dar bir elbise giymiş. Beyaz bir elbise, platin sarısı saçları sırtından aşağıya, neredeyse beline kadar dökülüyordu.

Eğer onun tipi buysa, hayal kırıklığına uğrayacaktır. O kadının benden neredeyse bir adım fazlası var. Ayrıca saçımı yeni kestirdim, bu yüzden zar zor

Sırtımın ortasında ve hiç boyamadım. Her ne kadar sade olsa da koyu kahverengi tonunu seviyorum. Zaten gardırobuma da daha çok yakışıyor. Kontrol ediyorum

Belki yüzünü görebileceğim bir fotoğrafı kaçırmışımıdır diye bir kez daha fotoğraf çektim ama yok. Sanırım müstakbel kocamın neye benzediğini öğrenmek için bu geceyi beklemem gerekecek.

Telefonumu tekrar elime aldım ve en iyi arkadaşımı aradım.

"Luna bella," diye cıvıldıyorum. "Bu gece dans etmek ister misin?"

Viskimi elime alıyorum ve arkama yaslanıp karşımdaki kabinde oturan adamı düşünüyorum.

İtalyanlarla işbirliği yaptığım yıllar boyunca Ajello'nun alt patronu Arturo ile etkileşim halindeydim. Ta ki Rocco Pisano'nun düzenlediği boktan şov iş ilişkimizi cehenneme gönderene kadar. İyi paraydı ama bana sırt çeviren insanlarla iş yapmaya niyetim yok. Arturo'ya mesajımda çok açık olduğumu sanıyordum. İşimiz bitti. Görünüşe göre Sanki Don'a da kendimi tekrar etmem gerekiyormuş gibi.

"İşbirliğimizi yenilemekle ilgilenmiyorum Ajello."

"Planlarınız arasında başka bir müstakbel iş var mı? Çünkü bizden aldığınız miktar ve kaliteyi kimsenin sağlayamayacağından eminim."

"Mesele şu ki, senin uyuşturucuna ihtiyacım yok. Elmas ticaretinden elde ettiğim gelir, kokain ticaretinden elde ettiğimin üç katı." Omuz silktim.

"Mesele para değil. Aramızda çok fazla husumet var, Bay Popov. Ailelerimiz arasındaki kan davası çözülmedikçe şehrimde faaliyet göstermenize izin veremem."

"Yerleştin mi?" İçkimden bir yudum alıyorum ve ona bakıyorum. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Evlilik. Özellikle de seninle bir Cosa Nostra kadını arasında."

Biz bir iş toplantısı yaparken kaptanının bana ve adamlarıma ateş ettiğini ve ardından kulübüme saldırmaları için paralı askerlerini gönderdiğini unuttu mu? O paralı askerlerin Cosa Nostra üyesi olmaması önemli değil. Ya da adamlarımın üçünü de öldürmesi. Rocco Pisano'nun ölmüş olması bile önemli değil.

"İki yıl önce o karmaşada bir adamımızı kaybettik. Bu, askerlerinizden birinin kuzeniyle evlenmemle çözülebilecek bir şey değil Ajello."

Don kollarını kanepenin arkasına dayamış, gözlerinde hesaplı bir bakışla beni izliyor. "Evlilik için Arturo DeVille'in kız kardeşini öneriyorum."

Başımı yana eğip düşünüyorum. Cosa Nostra'nın patronunun kız kardeşiyle evlenmek çok kârlı bir iş fırsatı. Aslında, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Peki Arturo'nun bu fikir hakkındaki görüşü nedir?" diye sordum. "Faydalarını görmesini sağlayacağım."

"Yani, o buna karşı. Peki ya kız kardeşi? Onun da Aile içinde evlenme arzusu yok mu?"

"Sienna özgür bir ruh. Yeni deneyimlere açık olduğunu söyledi."

"Şimdi öyle mi?" Bu teklifin arkasında ne olduğunu merak ederek içkimden bir yudum daha alıyorum. Çünkü kesinlikle bir şey var. "Kaç yaşında?"

"Yirmi yaşına yeni girdi."

Kaşımı kaldırıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Ajello?"

"Sizinle dalga geçmiyorum Bay Popov. Evleneceğiniz kadın için belirli bir yaş şartınız var mı?"

"Öyle de denebilir." Elimde olmadan başımı salladım. İtalyanlar ve onların görücü usulü evlilikleri.

"Sienna ve arkadaşı bu gece güvenlik şefimle birlikte buraya gelecekler. İçeri alındıklarından emin olun." Salvatore Ajello ayağa kalkar. "Kararınızı sabaha kadar bana bildirin."

Cosa Nostra donunun gidişini izliyorum ve neredeyse yarı yaşındaki bir kadınla evlenmeye niyetim olmadığını ona hemen söylemeli miyim diye düşünüyorum. İyi bir iş fırsatı ya da değil.

Filip, Ajello'nun boşalttığı koltuğa oturur ve başıyla kulübün çıkışına doğru bir hareket yapar. "İtalyan ne istiyormuş?"

"Aramızdaki kan davasını çözmek için. Uyuşturucu dağıtımını tekrar bizim üstlenmemizi istiyor. Ve anlaşmayı tamamlamak için Arturo DeVille'in kız kardeşini bana evlenme teklif etti."

Filip'in gözleri büyüdü. "Kabul edecek misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Uyuşturucu arzı ciddi şekilde azaldı ve Ajello en iyisine sahip.

Ürün. Ayrıca, Cosa Nostra ile olan aile bağlantısı bize

Rus Bratva ile çok daha iyi bir pazarlık pozisyonu."

"Kız yirmi yaşında. Şımarık, ergenlikten yeni çıkmış bir Cosa Nostra prensesiyle evlenmeyeceğim."

Tepedeki hoparlörlerden odayı herhangi bir pop şarkısının sesi dolduruyor. Müzik yüksek değil çünkü kulüp gece kapılarını açana kadar ses seviyesi açılmayacak. Ancak yine de zaten kötü olan işitme duyumu bozmaya yetiyor, bu yüzden Filip'in ağzına odaklanıp dudaklarını okumak zorundayım.

". . . ve kimin umurunda?" diyor. "Kızı eve getirin, ona bir kredi kartı verin ve limit olmadığını söyleyin. Günlerini alışveriş çılgınlıkları ve güzellik salonlarına ziyaretlerle geçirecek. Senin iş programın yüzünden onu neredeyse hiç göremeyeceksin."

"Onu hiç görmemeyi tercih ederim." Başımı sallıyorum. "Tara'yı hatırlıyor musun?"

Yirmi mi? Çılgık çılgılla maçlar? Hak edene kadar yeni bir araba için para vermediğimde kendini nasıl odasına kilitlediğini? Tüm bu saçmalıkları bir *eşle* tekrar yaşamak için çok yaşıyım."

"İş uğruna fedakârlıklar yapılmalıdır." Filip öne doğru eğildi. "İtalyanlar aile bağlarını çok ciddiye alırlar, Drago. Arturo'nun kız kardeşiyle evlenmen Cosa Nostra'nın silah işimize karışmamasını sağlayacaktır. Bu fırsatın kaçmasına izin vermemelisin."

Burnumun kemerini sıkıyorum. Kızım olacak kadar genç bir kızla evlenmeyi ciddi ciddi düşünüyor muyum? Değerli taş işimiz ve diğer yan girişimler zaten önemli gelir sağlıyor. Silah anlaşması da işin içine girince, kulüp aracılığıyla aklayabileceğimizden daha fazla paraya sahip olmaya çok yaklaşıcağız. Uyuşturucu taşımacılığına geri dönmek sadece daha fazla komplikasyona neden olacaktır. Ama Filip haklı. Bu fırsatın kaçmasına izin veremem ve bunun parayla bir ilgisi yok. İş, bu zamana kadar

devam etmemi sağlıyor. Ne kadar çok olursa, günü atlatmak o kadar kolay oluyor. Olası bir fırsata "hayır" demek söz konusu bile olamaz.

"Pekâlâ." İçimi çektim. "Kız bu gece bir arkadaşıyla buraya geliyor. Nino Gambini de onlarla birlikte olacak. Kapıdaki adamlara söyle onları içeri alsınlar ve şuraya oturduklarından emin olsunlar." Karşı taraftaki kabini gösteriyorum. Odadaki. Doğrudan görüş alanımda olan.

Filip parmağımın yönünü takip ediyor, sonra boğazını temizliyor. "Bir bilişim kralı gelecek. O standı dört ay önceden ayırttı."

"Ona başka bir tane bul," diyorum ve garsona el sallıyorum. "Zahmete değip değmeyeceğine karar vermeden önce bu kızı kontrol etmek istiyorum."

Bölüm 3

"Vay canına." Bakışlarım dairesel odayı tararken önümdeki muhteşem manzarayı görüyorum.

Yarı özel kabinler, lüks alanın merkezindeki dans pistini neredeyse çevreliyor. Karmaşık demir çerçeveler içine yerleştirilmiş buzlu cam duvarlar her kabini birbirinden ayırır. İç kısımdaki kutsal alan, deri bir kanep ve alçak bir cam masanın etrafındaki iki uyumlu koltuktan oluşan rahat bir oturma alanından oluşmaktadır. Her bir cam bölmenin hemen yanında, bozulmamış beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giymiş, siparişleri yerine getirmeye hazır bir sunucu duruyor. Kendilerine tahsis edilmiş kabinlerde oturan müşterilerin en ufak bir el sallamasında bile bu barlardan biri açılır. Odanın uzak tarafında yarım yuvarlak büyük bir bar ve bar boyunca toplanmış müşterilerle ilgilenen birkaç barmen bulunuyor. Bir düzine kadar çift dans pistinde yavaş bir melodiyle sallanıyor.

Garip bulduğum şey, burada yüzden az insan olması. Sık sık kulüplere gitmiyorum çünkü geçen yıla kadar Arturo sadece Cosa Nostra üyelerinin işlettiği yerlere gitmeme izin veriyordu ve hiçbirinin gerçek bir kulübü yoktu. Kardeşim üzerimdeki dizginlerini daha yeni bıraktı, o da helikopter ebeveynliğine devam ederse kafayı yiyeceğimi söylediğim için.

"Daha büyük olacağını düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum.

Nino, Luna ve beni sol taraftaki son kabine götüren ev sahibinin peşine takarken, "Kabin başına gecelik on beş bin dolarlık bir fiyat etiketiyle, yüzlerce insanın olmasını bekleyemezsiniz," diyor. Şu anda boş olan tek stand.

Yürürken mekâna bir kez daha bakıyorum ve kafamda hızlıca bazı hesaplamalar yapıyorum. On iki kabin, her biri on beş bin dolar. Bu da

Gece başına yüz seksen bin. Haftada beş gece, yılda elli iki hafta açık olsalar, yılda kırk altı nokta sekiz milyon eder. Vay anasını!

"Demek görevdesin? Göz kamaştırmak ve geride adam bırakmamak. şey?" Luna kıyafetime başını sallayarak gülüyor ve dikkatimi matematiğimden uzaklaştırıyor.

"Ne? Bunun evcil olduğunu sanıyordum." Omuz silkiyorum ve pelüş beyaz kanepeye oturuyorum. Luna yanıma otururken Nino da sol taraftaki koltuğa yerleşiyor.

"Uysal sayılamayacak kadar çok altın payet var Sienna," diyor homurdanarak. "En azından floresan yeşili ya da onun gibi bir şey değil."

"Asla yeşil bir tulum giymezdin. Beni çekirge gibi gösterir."

"Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun." Luna gözlerini devirir.

"Ama geçen hafta sarı bir suni kürk ceket aldım." Düşündükçe sırtıyorum. "Gösterişli bir ceket."

Bana anlamlı bir kaşını kaldırdı. "Sakın gelmeye cüret etme O şeyi giyerken benimle hiçbir yere gelemezsin. Valeria'nın doğum günü partisine o kırmızı tüylü elbiseyle gittiğini düşündükçe hâlâ içim sızlıyor."

"Hayat sıkıcı kıyafetler giymek için çok kısa." Gülüyorum ve kalabalığı gözlemlemek için arkama yaslanıyorum.

Luna anlamıyor. Kimse anlamıyor. İnsanlar benim çılgın kıyafetlerimi ve geniş gülümsemelerimi görüyor ve dünyada en ufak bir sorunu bile olmayan süper mutlu bir insan olduğumu varsayıyorlar. Ben de her zaman onları bu inançlarından emin kılmaya çalışıyorum.

Ailem öldüğünde kimseyle konuşmak istemedim ama herkes iyi olup olmadığını sorup durdu. Arturo. Sonrasında kısa bir süreliğine bizimle kalmaya gelen teyzemiz. Komşular. Asya bile. İyi değildim. Her sabah uyandığımda annemle babamın ölümünün benim suçum olduğunu bilirken nasıl iyi olabilirdim ki? Bizi partiye götürmeleri için ısrar etmeseydim, o gece işe gitmeyeceklerdi. Ve ne zaman biri nasıl olduğumu sorsa, bana bu gerçeği hatırlatıyorlardı. Sadece beni yalnız bırakmalarını istedim.

ama artık dayanamayana kadar herkes beni dürtüklemeye devam etti. Ben de iyiymişim gibi davranmaya başladım. Şaka yaptım, güldüm ve sanki her şey mükemmelmış gibi davrandım. Ve insanlar sonunda soru sormayı bıraktı.

Yıllar geçtikçe, bir şekilde yarattığım o kişiliğe büründüm. Beni rahatsız eden şeyleri bir kenara ittim, onları derinlere gömdüm, asla izin vermedim ortaya çıkar. Problemler. Korkular. Güvensizlikler. Her şey güzelce saklandı. Sorunlar hakkında düşünmezsem, yok olurlar. Bunu alternatifinden daha çok seviyordum ama kız kardeşim kocasıyla Chicago'da yaşamaya gittiğinden beri kendimi kaybolmuş hissediyorum. Terk edilmiş bir tren peronunda tek başına durmuş, son trenin ufukta kayboluşunu izleyen, geride kalmış bir yolcu gibi.

Neden böyle hissettiğimi anlamıyorum. Kardeşlerim beni seviyor, bunu biliyorum. Benim için her şeyi yaparlar. Yine de, güneş ışığı ve gökkuşağından ibaret olmadığımı fark ederlerse beni sevmeyi bırakacaklarına dair mantıksız bir korku yüzünden kendimi asla onlara açamadım.

"Hey!" Luna dirseğiyle beni dürtüyor. "İyi misin?"

Düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve gülüyorum. "Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

Sana yazdığım yeni hikayeden bahsetmiş miydin?"

"Postayla sipariş edilen gelinle ilgili olan mı?"

"Hayır. Şu anda bir şekil değiştiren romantizmi aşamasındayım. Dinle . . ."

Tam karşımdaki kabindeki üçlüyü izliyorum. Don'un güvenlik şefi Nino, kolunu koltuğun arkasına atmış oturuyor ve çok sıkılmış görünüyor. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ama hiçbir zaman belirli bir izlenim edinmemi sağlayacak kadar uzun konuşmamıştık. Gözlerim Nino'nun önündeki koltukta oturan ve kıs kıs gülen iki kıza kayıyor. Kızlardan biri siyah bir kokteyl elbisesi giymiş ve sarı saçlarını salmış, her

pürüzsüz ve yerli yerinde. Sofistike. Klas. Bu muhtemelen patronun kız kardeşi. Kesinlikle rolüne uygun görünüyor. Ona odaklanıyor olmalıydım ama gözlerim sarışının sağındaki kıza kaydı.

Kulübe girdiği anda onu fark ettim, tıpkı kalabalığın geri kalanı gibi, özellikle de erkekler. Her hareketinde ışığı yakalayan pırıltılı altın rengi bir tulum giyen bir kadını gözden kaçırmak zor. Mükemmel küçük vücudunu sarıyor ve boynundan bağlanarak sırtını ve omuzlarını çıplak bırakıyor. Çok saçma ve Naos'taki katı kıyafet kurallarına kesinlikle uygun değil. Eğer Arturo'nun kız kardeşiyle birlikte olmasaydı, girişteki adamlarım onu içeri almazdı.

Bakışlarımı altın rengi canavarın ön kısmındaki derin V yakadan peri gibi yüzüne kaydırıyorum. Keskin elmacık kemikleri. Minik, sivri bir burun. Nefis bir ay, şu anda arkadaşının kulağının dibinde bir şeyler söylerken gülümsüyor. Dudaklarını okuyamayacak kadar uzaktayım, o yüzden

ve barın arkasına geçip içki doldurmakla meşgul barmenlerin yanından geçiyorum. Gölgelemin arasında sevdiğim bir yer var, elektrik kablolarını gizleyen büyük sütunun hemen yanında. Omzumu duvara yaslıyorum ve ısıltılı kızın dudaklarına odaklanıyorum.

"Kader arkadaşındırlar ama adam onu başka bir kadın için reddeder.

Kadın

sürüden kaçmaya karar verir. Ancak kurt formuna geçemez, bu yüzden ..."

Kaşımı kaldırıyorum. Sürü mü? Kurda dönüşmek mi? Kulüpteki loş ışıktaki bile kabin, kanepenin yanındaki lamba tarafından yeterince aydınlatılıyor, bu yüzden dudaklarını doğru okuduğumdan oldukça eminim. ısıltılı kız yüzüne düşen koyu kahverengi bir tutam saçı uzanıp alıyor ve kulağının arkasına sıkıştırıyor. Saçlarının kütlesi, tepeden başlayıp başının yanlarından aşağıya doğru inen iki dağınık Fransız örgüsü şeklinde örülmüş. Her örgü, bir dizi küçük altın halkaya benzeyen bir şeyle süslenmiş. Etraftaki tüm kadınlar elbiseler ya da kokteyl elbiseleri içinde, saçları mükemmel şıklıktayken, o tamamen yersiz görünüyor. Belki de bu yüzden ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bir el omzuma dokundu. Arkamı döndüğümde Filip'in arkamda durduğunu ve benimle aynı yöne baktığını görüyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun? Tam olarak senin tipin değil."

Siyah elbiseli kıza hızlı bir bakış attım. "Neden? Sarışınları severim."

Filip kaşlarını çatır, yüzünü buruşturur. "Sarışın olan değil, Drago. Altın rengi tulum giyen hatun Arturo DeVille'in kız kardeşi."

Yavaşça arkamı dönüp ışıltılı kıza bakıyorum. Hâlâ konuşuyor, ellerini heyecanla sallıyor, bileklerinde birden fazla altın bilezik sallanıyor. Dudaklarına odaklanıyorum.

"Göğsündeki bir yara yüzünden ölüyor. Kurt formundayken eşikle dövüşürken aldığı yara."

İkinci komutanıma baktım. "Emin misin?"

"Evet. Ajello'yu arayıp bunu yapmayacağını söylememi ister misin?" "Henüz değil."

Sienna DeVille'e dönüyorum, viskimden bir yudum daha alıyorum ve kurt adama ne olacağını görmek için bekliyorum.

"Odaya koşar ve onu kanlar içinde görür. Bam! Cliffhanger. Sen ne düşünüyorsun?"

Sarışın kız başını eğiyor, bu yüzden cevabını yakalayamıyorum. Gülüyor, sonra başını kalabalığa doğru sallayarak başka bir şey söylüyor.

"Sanmıyorum," diye yanıtlıyor Arturo'nun kız kardeşi. "Sadece birkaç fotoğrafını gördüm ama onlar da arkadan çekilmişti. Umarım seksidir. Ama değilse bile sorun değil. Burada gördüklerime bakılırsa çok zengin. Parasını harcamaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Çok heyecan verici!"

Kıkırdıyor, içkisine uzanıyor. Başımı sallayıp arkamı dönüyorum, Filip'i bulup Ajello'yu çağırmasını söylemeye niyetleniyorum. Katlanamadığım bir şey varsa o da servet avcısıdır. Ve işim ne olursa olsun kendimi bir tanesine kaptırmayacağım. Kabine son bir kez baktım. Sarışın kız yana eğilmiş, çantasında bir şey arıyor. Nino hâlâ telefonuyla uğraşıyor. Ama dikkatimi çeken ve onu tutan şey Sienna DeVille'in yüzündeki ifade oluyor. Birkaç yıl önceki muzip gülümseme yerine Saniyeler önce, yüzü tamamen boştu. Boş gözlerle önünde bir yere bakarken elindeki içkiyi unutmuş gibi görünüyor.

Duyularınızdan biri tehlikeye girdiğinde, vücudunuz uyum sağlayarak kalan duyularınızı güçlendirir. Bir şeyleri algılamanın çeşitli yollarını adapte etmek ve geliştirmek için yirmi yılım oldu. Beden dili. Yüz ifadeleri. Bir insanın gözlerindeki bakış. Tüm bunlar insanların gerçekte söylediği kelimelerden çok daha fazlasını anlatıyor. Kadehimi dudaklarıma götürüp kızı izliyorum. Giydiği kıyafet lanet bir Noel ağacı gibi parlıyor olabilir ama

Gözlerinde en ufak bir kıvılcım bile yok. Hayır, Sienna DeVille evlilik fikrinden benim kadar heyecan duymuyor. Ne derse desin.

Sarışın kız çantasından telefonu çıkarıp Arturo'nun kız kardeşine dönüyor. Sienna'nın yüzünü ısıltılı bir gülümseme kaplıyor, kolunu arkadaşına doluyor ve gülerek fotoğraf çektiirmek için poz veriyor. Daha önce bir insanın hem yüz ifadesini hem de bedenini değiştirdiğine tanık olduğumu sanmıyorum.

çok hızlı. Şu anda gerçekten eğleniyor gibi görünüyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu ifadelerden hangisinin doğru olduğuna karar veremiyorum.

"Yani? O burada mı?"

Nino beni görmezden geliyor, telefonuna odaklanmış durumda. "Nino!" Kolunu çimdikliyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Popov burada mı?"

Gözlerini deviriyor ve etrafına bakınıyor. "Hayır, değil. Son bir saat içinde sana en az yedi kez söylediğim gibi."

"İki saat oldu. Neden burada değil? Burası onun kulübü."

Nino bir şeyler mırıldanıyor ve tekrar telefonuna bakıyor. İç çekerek Luna'nın kolunu tutuyorum. "Hadi gidip dans

edelim."

Arkadaşıma dans pistine doğru çekiyorum, kalçalarımı ritme göre sallıyorum. İki santimlik topuklarla zor oluyor ama elimden geleni yapıyorum. Çok fazla Belki yirmi kişi dans ediyor ve birçoğu bana doğru meraklı bakışlar fırlatıyor.

İnsanların bakmasına alışkınım. Moda tercihlerimi göz önünde bulundurursak bu kaçınılmaz. O yüzden bırak baksınlar. Bırakın yansıttığım kişiliğe inansınlar.

Kaygısız kız kendinden o kadar emindi ki lüks bir kulübe ışıltılı bir kıyafetle gelir ve kendini iyi hissedirdi.

Kardeşim görücü usulü evliliği sıkıldığım için kabul ettiğimi ve fazla korumacı olduğu için ondan öç almak istediğimi düşünüyor. Beni azarlarken ve fikrimi değiştirmeye çalışırken bunu kendisi de söyledi. Don bunun

Çünkü kardeşimin hayatını tehdit etti. Luna'nın ne düşündüğünden emin değilim ama bu gece kaç kez Drago Popov'un ne kadar zengin olduğundan bahsettiğimi düşünürsek, muhtemelen para için evlenmek istediğime inanıyordur. İnsanların görmeyi bekledikleri şeyi görmelerine izin verdiğimde bu kadar kolay sonuca varmaları beni hep şaşırtmıştır. Sanırım kimse bir yabancıyla evleneceğime inanmazdı. Çünkü yalnız kalmaktan korkuyorum.

Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirip kot pantolonlu bir adam arıyorum. Burası kot pantolon dostu bir yer gibi görünmüyor ama gördüğüm tüm fotoğraflarda Drago Popov kot pantolon giyiyor. Hayır, görünürde kot yok. Sadece ısmarlama takımlar.

Bara yaslanmış uzun boylu bir figür dikkatimi çekiyor. Kısmen gölgeler içinde ama duruşuna bakarak otuzlu yaşlarda olduğunu söyleyebilirim. Siyah Giydiği elbise pantolonu kusursuz bir şekilde dikilmiş ve ilk düğmesi açık olan siyah gömleği geniş omuzlarının üzerinde uzanıyor. Ceket giymiyor ve gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Onda tanıdık bir şeyler var ama tam olarak çıkaramıyorum. Orada durduğunu fark ettiğimden beri bana doğru bakıyor, ama onu görmezden geldim, tıpkı bu kulüpte beni süzen diğer erkekleri görmezden geldiğim gibi.

Bardağını bardağın üzerine koymak için öne doğru eğiliyor ve birden onu *görebiliyorum*. Kısa siyah saçlar, tepede biraz daha uzun. Güneşte geçirdiği zamanı anlatan zeytin rengi teni. Ve son olarak, yakındaki sütunun üzerindeki aplikten gelen ışıkla aydınlanan yüzünün keskin hatları.

Yakışıklı, buradaki diğer pek çok kişi gibi.
kulüpte. Ancak onu diğer erkeklerden ayıran çarpıcı bir fark var

Buraya. Onlar kıcıma ve göğüs dekolte bakarken, bu adam sadece yüzüme odaklanmış durumda.

Gözleriyle tanıştım ve gülümsedim. Her şeye rağmen hâlâ bekâr bir kadını, bu yüzden biraz iyi niyetli flörtte bir yanlışlık görmüyorum. O da gülümsemiyor. Ne kadar kaba! Dikkatimi kalabalığın geri kalanına veriyorum ama her nasılsa bakışlarım dalgın adama geri dönüyor. Hâlâ bana bakıyor. Gri takım elbiseli başka bir adam arkadan yaklaşıyor ve Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'nın omzuna elini koyar. Kaba saba seksi, göz temasını kesmeden başını sallıyor ve takım elbiseli adamı gönderiyor.

Şarkı yavaş bir melodiye dönüşüyor - Disturbed tarafından seslendirilen "The Sound of Silence". Ben hep bu versiyonu tercih etmişimdir.

"Yavaş şarkıları sevmem. Sence Nino bir içki daha almamıza izin verir mi?" Luna soruyor ve standımıza geri dönüyor.

Cevap vermiyorum. Kıpırdamıyorum bile çünkü olduğum yere yapışmışım, bardan bana doğru yürüyen adama bakıyorum.

Kendini taşıma şeklindeki bir şey dikkat çekiyor. Etrafını bir tehlike havası sarmış, kokusu yürüyüşüyle daha da artmış. Her adımı sanki sinsice dolaşan bir kurt gibi yavaş ve kasıtlı. Yoğunluğu Bakışları taşlaştıracı ve baştan çıkarıcı, sanki bir şekilde görünmez pençelerini içime batırmış gibi. Başka tarafa bakamıyorum.

Hoparlörlerden bangır bangır yükselen şarkının her kelimesi bir öncekinden daha yüksek. Kalbim ritme uyuyor, daha hızlı ve daha hızlı atıyor ve tam önümde durduğunda, lanet şey göğsümden kopacak gibi görünüyor.

"Dans et benimle." Sesinin derin tınısı üzerimde yuvarlanıyor ve sanki açıkta kalan tenimin her santimini fırçalıyor. Gerçekten sorma zahmetine girse bile onu reddedemeyeceğime ikna oldum.

Eli belime doğru kayıyor. Yeşil gözlerine baktığımda kesinlik yerleşiyor. Sunduğu karanlıktan kaçma şansım çoktan geçti.

Arkamdaki bir şeye bakmak için başını kaldırıyor ve göz temasımızı kesiyor. Kahretsin. Nino'yu tamamen unutmuşum. Luna'nın kardeşinin bize doğru koştuğunu görmeyi umarak omzumun üzerinden bakıyorum. Ama gelmek yerine

İstesem de istemesem de yabancının ilerleyişini durdurmak için Nino dans pistinin kenarında duruyor ve ateşli kıza ters ters bakıyor. Ben izlerken Nino başını sallıyor ve olduğu yerde kalıyor. Belime dolanan kol hemen geriliyor, beni sert göğsüne doğru çekiyor ve dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Bebek bakıcınız bizi rahatsız etmemeye karar verdi."

Garip bir aksanı var, R'yi yuvarlıyor, bu da sesinin biraz büyümesine neden oluyor. Kız kardeşimin kocası Rus ve Paşa'nın İngilizce konuşurken hiç aksanı yokken, bazı arkadaşlarının var. Bu adamın aksanı da benzer ama tam olarak aynı değil.

"Sanırım bugün senin şanslı günün." Gerginliğimi gizlemeye çalışarak gülümsedim.

Erkeklerle konuşmak ya da flört etmek benim için daha önce hiç sorun olmamıştı ama şimdi zorlanıyorum.

Elleri sırtımın küçük kısmına, tulumumun düşük bel bandının dayandığı yerin hemen üstüne gidiyor. Ellerimi boynunun arkasında birleştirmem gerektiğini biliyorum ama benden çok daha uzun, bu yüzden avuçlarımı omuzlarına koyuyorum.

"Öyle görünüyor." Avuçlarından biri hafifçe yukarı kayarak çıplak tenime dokunuyor. "Seni daha önce burada gördüğümü hatırlıyorum."

"Birine bakmaya geldim." "Erkek biri mi?"

Başparmağı tulumumun bel kısmındaki deriyi okşuyor. Her seferinde fırça, bir kıvılcım tutuşuyor, gözleri benimkileri delip geçerken içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Kendimi toparlamaya çalışarak birkaç kez göz kırpiyorum.

"Belki," diyorum sonunda.

"Hmm. Merak ediyorum, *erkek arkadaşınız* kıyafetiniz hakkında ne düşünecek?"

Sırıtiyorum, genellikle benzer durumlarda yaptığım gibi ona esprili bir karşılık vermek niyetindeyim, ama bakışlarının sertliği konsantrasyonumu bozuyor ve onun yerine gerçeği ağzımdan kaçırıyorum. "Gerçekten umurumda değil."

Gözlerinde bir şey parlıyor ve ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

"İlginç." Elini kaldırıyor ve başparmağının ucuyla alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Söyle bana, kurt kızla ne oldu?"

"Kurt kız mı?" Kıkırdıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Erkeğini kanlar içinde bulan kız. Onu kurtaracak mı?" Çenem yere çarptı. Ne? Nasıl?

Seksi adam işaret parmağını çenemin altına götürüyor ve hafifçe vuruyor. I

Ağzımı hızlıca kapatıyorum, sonra şarkı bittiğinde hikayemi nereden bildiğini sormak için tekrar açıyorum. Hızlı bir melodi çalmaya başlıyor ve hiç dans etmediğimizi fark ediyorum. Orada öylece durduk, kıpırdamadan, bu her zaman.

"Seninle tanışmak bir zevkti Sienna DeVille," diyor ve gözlerim şaşkınlıkla parlıyor. "Don'unu ara. Drago'nun evet dediğini söyle."

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde ona bakıyorum.

Drago'nun eli yüzümden düşüyor ve arkasını dönerek dans pistine çıkıyor ve gri takım elbiseli adama kendisini takip etmesini işaret ediyor. Arka tarafa doğru yürüyorlar ve bir süre sonra siyah bir kapıdan geçerek gözden kayboluyorlar.

Bu benim müstakbel kocam mı?

Bölüm 4

Motosikletimi son bir saattir takip ettiğim beyaz arabanın birkaç adım ötesine park ediyorum ve sürücünün arka kapıyı açmasını izliyorum. Sienna DeVille geniş bir gülümseme ve hayatımda gördüğüm en tuhaf kıyafetle dışarı çıkıyor. İlk başta pijamalarıyla dışarı çıkıp çıkmadığını merak ediyorum çünkü pantolon ve bluzdan oluşan bu eşleşen takım buna benziyor. Beyaz ve siyah.

Her yerinde lekeler var, sanki bir inek postu giymiş gibi görünüyor. Topukları da paltosu gibi turuncu ve başının tepesinde yüksek at kuyruğuna tutturulmuş büyük turuncu bir fiyonk var. Şoförüne bir şeyler söylüyor ve yürüyor

Caddeye bakan bir kitapçının içinde. Birkaç dakika bekledikten sonra kaskımı çıkarıp onu takip ediyorum.

Kitapçı çok büyük, birkaç büyük masa üst üste yığılmış kitaplarla dolu. ön tarafta kitaplar ve arka tarafta duvar genişliğinde kitap rafları. Müstakbel eşimi bulmak için uzun süre aramama gerek yok, çünkü bu kıyafetle onu fark etmemek imkânsız. Raflardan birinin yanında duruyor, elinde kalın bir ciltsiz kitap tutuyor. Tavandan sarkan büyük tabelaya bakıyorum, *güzellik* ya da *moda* yazmasını bekliyorum. Ama yazmıyor. Görünüşe göre iş dünyası bölümüne göz atıyor.

Bir mağaza görevlisi ona yaklaşır, asık suratlı, yaşlı bir kadındır. Sienna gülümsüyor ve kulağına bir şeyler fısıldamak için öne eğiliyor. Gaddar görevli gözlerini kocaman açıyor, sonra da kahkahayı basıyor. Birkaç dakika geçiriyorlar.

Dakikalarca bir şeyler tartışıyorlar ve satıcı kadın tezgâha döndüğünde yüzünde parlak bir gülümseme var. Müstakbel eşim mağazada gezinmeden önce reyondaki birkaç kitaba daha göz atıyor. Ben de siyaset kitaplarının sergilendiği bölümün arasına gizlenip onu izlemeye devam ediyorum.

Sienna ona doğru yürüyüp eğilerek bir şeyler söylediğinde, genç bir kız aşk kitapları rafının yanında çömelmiş duruyor. Kız omuz silkiyor ve başını sallıyor. Sienna yere oturur, bağdaş kurar ve kızın elindeki kitapları almaya başlar.

kitapları tek tek raftan indiriyor ve genç kıza uzatıyor. Ne zaman yeni bir ciltsiz kitap çıkarsa, kıza doğru eğiliyor ve şöyle yorum yapıyor kitabı uzatır. Eliyle ağzını kapatan kız kıs kıs gülüyor.

Hemen diğer taraflarındaki kitaplığın arkasına geçiyorum ve artık Sienna'nın yüzünü, arka arkaya dizilmiş daha kısa kitapların üzerindeki boşluktan doğrudan görebiliyorum, böylece kendimi görmeden dudaklarına odaklanabiliyorum.

"... benim favorim. Adam huysuz bir CEO ve kadın da çocukluklarından beri ona aşık olan sekreteri." Sienna sırtlıyor ve bir sonraki kitabı alıyor. *"Bu da çok güzel. Kız bir model ve onu rahatsız eden bir psikopat var. Bu yüzden babası emekli bir SAT komandosu olan bir koruma tutuyor ama Adam ona katlanamıyor. Bu bir yaş farkı, huysuz-güneş ışığı kinayesi. Bayılacaksınız."*

Neredeyse bir saatimi müstakbel eşimi mağazada takip ederek, sanki yıllardır tanıyormuş gibi rastgele insanlarla sohbet etmesini izleyerek geçiriyorum. Bazıları başlangıçta ilgilenmiyor gibi görünüyor ama er ya da geç hepsi onunla sohbetin içine çekiliyor. Ayrıldıklarında yüzlerinde gülümsemeler beliriyor. Sanki onları büyülemiş gibi. Görünüşe göre ben de onun büyüüne kapılıyorum, çünkü bugün kardeşiyle yapacağım görüşmeyi unuttum.

Arkamı dönüp kitapçıdan çıkıyorum ve müstakbel eşimi bulaşıcı olduğu aşikâr olan mutluluğu etrafına yayması için yalnız bırakıyorum.

* * *

"Düğün töreni olmayacak, Arturo," diyorum. "Belediye binasında belgeleri imzalayacağız ve hepsi bu."

Sienna'nın kardeşi masamın karşısından bana bakıyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Arturo ve benim, Pisano rezaletinden önce oldukça iyi bir iş ilişkimiz vardı.

"Neden?" diye soruyor dişlerinin arasından.

"Resmi nikâh töreni Cumartesi günü gerçekleşecek. Başka bir şey organize etmek için yeterli zaman yok."

"Neden bu kadar erken?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Yüzüme vurdu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Rocco Pisano adamlarımdan birini öldürdüğü halde sizinle tekrar çalışmayı kabul eden biri."

"Natello partisini basmaları için motorcularını gönderdin. Orada siviller vardı! Nasıl olup da hiçbirinin ölmediğini sadece Tanrı bilir."

"Bizim işimizde siviller yoktur, Arturo. Her iki tarafta da ölülerimiz var ama bu pislği Cosa Nostra başlattı. Eğer ateşkes istiyorsan, benim şartlarımla olacak."

Arturo bana dik dik bakıyor, burun delikleri açılıyor. Gözlerinde ateş yanarken kontrolünün kaybolduğunu görebiliyorum. Bir kalp atışı. Görünmez bir çatırtı ve avucuyla masanın üstüne vuruyor. "Tamam." Dönüyor ve ofisinden dışarı çıkıyor.

Telefonumu masaüstünden alıp Filip'e bir mesaj atıyorum, düğün tarihinin onaylandığını ve hazır olduğumuzu söylüyorum.

Düğünü Cumartesi günü yapma ısrarımın Cosa Nostra ile aramızdaki düşmanlığı onarmakla hiçbir ilgisi yok. Ama zamanlama mükemmel ve eğer ateşkes yapacaksak, bunun yürürlüğe girmesini istiyorum. Pazar günü ilk silah teslimatımız sınırı geçmeden önce.

Şansımız yaver giderse, Romenlerin neler olduğunu anlaması en az bir hafta, belki de daha fazla zaman alacaktır. Bu süre zarfında, bunu riske atmak istemiyorum.

Birileri konuşabilir. Bogdan pazarını ele geçirmeyi planladığımı öğrenir öğrenmez Romenler saldıracak. Biz de karşılık vereceğiz. Bir aydan kısa bir süre içinde, tam bir savaşa gireceğiz. Ve Cosa Nostra'nın bunun dışında kalmasını istiyorum.

Ama daha da önemlisi, Arturo'nun kız kardeşi olan sevinç yumağının bir an önce elime geçmesini istiyorum.

"Gerçek bir düğün olmayacak da ne demek?" Hattan Asya'nın sesi geliyor. "Benim sadece bir kız kardeşim var. Seni gelinlikle koridordan inerken görmek istiyorum!"

"Evet, şey." Omuz silkiyorum ve ayak tırnaklarımı boyamaya devam ediyorum. "Belki bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere mi? Peki kaç kez evlenmeyi planlıyorsun?" "Üç. Bu benim şanslı sayım."

"Tanrım, Sienna. Bunu neden yapıyorsun? Evlenmek istemiyorsan Arturo'ya söyle. Nişanı iptal edecektir."

"Nişanı iptal etmesini istemiyorum. Bu Popov denen adam gerçekten çok yakışıklı. Sanırım ona şimdiden aşık oldum." Homurdanıyorum.

"Onunla bir dakika geçirdikten sonra. Evet, tabii. Neler oluyor?"

"Adam çok seksi! Ve zengin. Sevilmeyecek ne var? Tüm kutularımı işaretliyor. Böyle sıg biri olduğumu biliyorsun."

"Sıg değilsin. Sadece öyleymiş gibi davranıyorsun."

Ojenin kapağını sıkıp şişeyi yatağın üzerine bırakırken Ajello'nun iki ay önce söylediği sözler aklımdan geçiyor.

"Artık Pasha var," diyorum tavana bakarak. "Arturo eninde sonunda birini bulacak ve evlenecek. Çocukları olacak."

"Yani?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Yalnız kalma fikrine dayanamıyorum Asya."

"Arturo evlendiğinde bile seni asla yalnız bırakmayacak. Bu ev on kişinin birbirini ezmeden yaşayabileceği kadar büyük."

"Kendimi asla kardeşimin ailesine zorla kabul ettirmeyeceğim."

"Onun bir kız arkadaşı bile yok Sienna. Ve sen sadece 20 yaşındasın. Birini bulacaksın."

"Evet."

"İstersen Pasha'dan seni Kostya ile buluşturmasını isteyebilirim?"

"Teşekkürler, ama hayır. Bu adam Chicago bölgesindeki her kadınla yattı. Yakışıklı ama benim tipim değil."

"Peki senin tipin ne kardeşim?"

"Benden başka herkesten nefret eden ve beni sürüsünün kraliçesi yapacak olan büyük, acımasız bir kurt-şekilli alfa," dedim ve kahkahayı patlattım.

"Lütfen, ciddi ol."

"Ciddiyim!"

"Daha tanışmadan bir adamla evlenmeyi kabul ettin! Bu normal değil, Sienna! Lütfen mantıklı ol ve nişanı iptal et. Lütfen."

"Sana fotoğraflarını göndereceğim. Seni seviyorum," diye cıvıldıyorum telefona ve aramayı sonlandırıyorum.

Birkaç dakika sonra tekrar çalmaya başladı, ben de "rahatsız etmeyin" seçeneğini açtım. battaniyenin altına sokulun ve sonra aslında hiçbir şey görmeden pencereden dışarı bakın.

Bunu başarabilir miyim? Hayatımın geri kalanını hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla mı yaşayacağım? Gizlice bilgi toplayıp Don'uma iletirken masummuş gibi davranabilir miyim?

Muhtemelen.

Hayatımın çoğunda rol yaptım.

Bölüm 5

Filip arkamdaki bir şeye bakarak, "Yüce Tanrım," diye boğuk bir sesle konuştu. "O giydiği şey de ne öyle?"

Gelinimin arabadan çıktığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Üzerinde bazılarının kabarık sahte kürk ceket olarak adlandırabileceği bir şey var. Başka bir renk olsaydı oldukça hoş görünebilirdi ama onunki yumurta sarısı. Ve aynı tonda ipek pantolon giyiyor.

Sienna gözüme çarpıyor, Arturo'ya bir şeyler söylüyor, sonra bize doğru koşuyor, gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarıyla yağmur birikintilerinin üzerinden ustalıkla atlıyor. Ve bunlar kıyafetinin geri kalanıyla aynı renkte. Bana LSD almış bir civcivi hatırlatıyor.

Gelinim önümde duruyor, çantasını karıştırırken konuşuyor ama başı eğik olduğu için dudaklarını okuyamıyorum. Sonunda aradığı şeyi buluyor ve kocaman bir sırıtışla bana bakıyor. "Eğer senin için de uygunsa Sen?"

"Evet," diye yanıtlıyorum ne dediğine dair hiçbir fikrim olmadan.

Gülümsemesi genişler. "Mükemmel." Sırtını göğsüme yaslıyor ve telefonunu önümüze kaldırıyor. "Peynir de."

Telefona doğru bakar ve bir selfie çeker.

"Ne yapıyorsun?" Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken sarı boyalı tırnaklarına bakarak soruyorum.

"Fotoğrafi kız kardeşime gönderiyorum. Bir yabancıyla görücü usulü evlenmeyi neden kabul ettiğimi sordu."

Uzanıp çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve başını yukarı kaldırıyorum. "Peki neden kabul ettin Sienna?"

Bana göz kırpıyor ve kısa bir an için yüzünde bir panik ifadesi belirliyor, ama bir saniye sonra bu ifade kayboluyor ve yerini bir sırıtış alıyor. "Çünkü seksisin. Ve zenginsin."

Gülümsemesi içten ve ses tonu samimi görünüyor ama gözlerine odaklandığımda başka bir şey fark ediyorum. Güneşli performansıyla saklamak için elinden geleni yaptığı bir şey. Acıya çok benziyor.

Alt dudağının kıvrımını izlemek için başparmağımı hareket ettiriyorum. Dokunduğumda hafifçe titriyor.

"Gel. Şu işi bitirelim." Filip'e döndüm. "Sen gidebilirsin. Keva'yı ara ve Sienna'yı yanımda eve getireceğimi söyle."

Telefonunu ondan alıp çantasına geri koyduğumda Sienna hiçbir şey söylemiyor. Elini tutup onu belediye binasının girişindeki geniş taş basamaklardan yukarı çıkarırken sessizliğini koruyor, Arturo da birkaç adım geriden takip ediyor. Tam tepedeyken Sienna aniden park yerine doğru dönüyor. Bakışlarını takip ediyorum, arabadan inen iri yarı kaslı bir adam görüyorum ve hemen Sienna'yı arkamdan itiyorum. Silahıma uzanıyordum ki Sienna elini benimkinden çekip etrafımdan dolanarak yırtık piç kurusuna doğru merdivenlerden aşağı atlıyor.

Adamın bir kadının araçtan inmesine yardım ettiğini fark edene kadar içimde öfke kıvılcımları çıkıyor. Çılgın kıyafeti hariç gelinimin hık demiş burnundan düşmüş halinin Sienna'ya doğru ilerleyişini izlerken silahımı bırakıyorum.

"Kız kardeşim ve kocası," Arturo'nun derin sesi bir anlık sersemliğimi delip geçiyor.

Gelip yanımda durdu. Kız kardeşlerine bakarken ve eniştesine kısa bir selam verirken yüzünde her zaman var olan endişe çizgileri bir anlığına hafifliyor.

Lanet olsun.

Arturo'nun iki kız kardeşi olduğunu biliyordum ama ikiz olduklarını bilmiyordum. İki kadının birbirlerinin kollarına düştüğünü gördüğümde kalbim sıkışıyor ve kanıyor. Sienna bir şeyler söylüyor ve kız kardeşine tekrar sarılıyor. Sonra eğilip ikizinin yanağına bir öpücük konduruyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Kız kardeşi de aynı şeyi Sienna'ya yapıyor. Tavırları bile birbirinin aynısı. İkizlerin bazen nasıl olabileceğini unutmuşum.

Onları izlemek canımı acıtıyor, bu yüzden görüntüden uzaklaşıp binanın kapısını açıyorum.

Yeni kocamı araba kullanırken göz ucuyla izliyorum. Hızlı nikah töreni sırasında ve sonrasında herkes belediye binasından ayrılırken çok kapalıydı. Neredeyse iki saattir yoldayız ve bana tek kelime etmedi. Zamanımı fotoğraflarımı düzenlemek ve sosyal medyada yayınlamakla geçirdim ama o beş saati de bitirdim. dakikalar önce.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Drago yan gözle bana bakıyor, sonra dikkatini yola veriyor. "Araba kullanırken konuşmam."

Kaşlarımı kaldırarak, "Oookay." diyorum. Asya'ya bir mesaj yazıp Paşa'yla havaalanına gidip gitmediklerini soruyorum. Gerçekten geldiğine hâlâ inanamıyorum. Sanki gerçek bir düğün gibi değildi. Daha çok bankaya hesap açtırmaya gitmiş gibi hissettim. Yine de yüzükler hoş bir dokunuştı. Drago'nunki kalın altın bir bant, benimkinde ise kocaman soluk sarı bir elmas var. Ceketime çok yakışıyor ve ışığı çok güzel yansıtıyor. Elimi kaldırdım ve bir fotoğraf çektim. daha sonra Insta'ma yüklemek için.

Sağa dönüyoruz ve telefonda başımı kaldırdığımda yüksek bir çitin içine yerleştirilmiş bir girişe giden dar bir yol görüyorum. Kapı yana kayıyor ve ağaçlarla çevrili araba yolu boyunca, ortasında mermer bir çeşme bulunan güzel peyzajlı adaya doğru devam ediyoruz. Yolun sonunda dört katlı devasa bir konak duruyor. Dış cephesinin açık bej tuğlaları ve kahverengi ahşap işçiliği öğleden sonra güneşinde parlıyor. Ev o kadar büyük ki, bir konuttan çok bir otele benziyor. Pencereleri sayıyorum

üst katta. On tanesi ön tarafa bakıyor. Kaç oda var?

Yeşillikler ve ağaçlar saray kalesini çevreleyerek bir peri masalı ortamına benzetmektedir.

"Geldik." Drago araçtan iniyor ve arabamın kapısını açmak için arka tarafa doğru yürüyor.

Dışarı çıkıyorum, hala güzel eve bakıyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor ve altmışlı yaşlarının sonunda önlüklü bir kadın dışarı fırlıyor. Kadın bize doğru yürüyor, Sırpça o kadar hızlı bir şeyler bağılıyor ki anlamını kavrayamıyorum, sadece rastgele kelimeler yakalıyorum.

". . . akşam yemeği . . . Filip az önce bana dedi ki.. evli... pasta yok... seni öldürmek... .
."

Drago'nun önünde durup parmağını onun göğsüne sokar. "*Sram te bilo.*"

Kocamın, personelin bir parçası gibi görünen bir kadının ona bağırmasına ve bana dönüp sıkıca sarıldığında utanması gerektiğini söylemesine izin vermesini hala sindirmeye çalışıyorum. Üç yüksek ses Yanaklarımı art arda öperken kulaklarımda şapırtılar patlıyor - sağ, sol, sonra bir kez daha sağ.

"Drago bugün seni getireceğini bana söylemedi. Bir iş toplantısına gittiğini sanıyordum! Dur sana bir bakayım." Eğildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Oh, çok güzelsin ve ..." Gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor. "Neden tavuk kostümü giyiyorsun, tatlım?"

Ceketime bakarken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi o kadar komik ki kahkahayı patlatıyorum. Nefesimi topladığımda, "Ben Sienna." dedim.

"Biliyorum, tatlım. Drago beni bilgilendirmek için çok nazikti.

Evlendim." Bütün olanları izleyen kocama baktı.

Sessizlik içinde değiş tokuş yaparken, yüzünde kızgınlık okunuyordu. "Ama bana *bugün* olacağını söylemeyi unutmuş olmalı."

"Sienna." Drago elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve hafif bir dokunuşla bedenimden heyecanlı bir ürperti geçiyor. "Bu Zivka, rahmetli babamın eski karısı, önce kendini tanıtmaması gerekirdi."

"Bana Keva de," diyor. "Hadi yemek yiyelim. Herkes neredeyse yarım saattir yemek odasında sizi bekliyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Keva mı? Drago az önce ona Zivka dedi, yani Keva bir takma ad mı?

Zivka'yı eve kadar takip ederken, Drago'nun babasının eski sevgilisini evinde tutması için bir neden düşünmeye çalışıyorum ama eli ceketimin altına girince konsantrasyonumu kaybediyorum. Pantolonumun beli düşük ve bluzum yukarı kalkmış, bu yüzden parmakları sırtımın küçük kısmındaki çıplak tene dokunuyor ve omurgam boyunca fırlayan küçük bir zevk titremesini ateşliyor. Ona bir göz attığımda boştaki eliyle telefonunda bir şeyler yazdığını görüyorum, dokunuşunun bana ne yaptığından habersiz görünüyor.

Evin içine girdiğimizde bizi kot pantolon ve düz siyah bir tişört giymiş, omzunda iki silah taşıyan bir kılıf taşıyan bir adam karşılıyor. Drago'nun eli sırtımdan kayıyor, parmaklarının ucu bu sırada açıkta kalan etime değiyor. Sadece hafif bir dokunuş, bir an var bir an yok, ama yine de okşayışının tenimde kaydığı yerde yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Kılıflı adam Drago'ya başıyla selam verip ceketini alıyor, sonra da benimkini çıkarmama yardım etmek için harekete geçiyor. Kocamın eli, adam benim sahte kürküme uzanmaya fırsat bulamadan bileğine dolanıyor.

Drago Sırpça, "Karıma dokunmak yok," diyor. Sesi sakın ama adamın bileğindeki tutuşu sıkılaşıyor. "Evdeki herkesin bunu bildiğinden emin ol."

Adam donar ve gergin bir şekilde göz kırpar.

Drago bana doğru dönüp sarı ceketimi çıkarmama yardım ettiğinde, az önce ne olduğunu açıklamasını bekleyerek kafam karışmış gibi yapıyorum. Açıklamıyor, sadece ceketimi şu anda dikkatle yere bakan adama uzatıyor. Drago elini tekrar sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni fuayenin karşısında.

Sert çerçevelerinin ardında neşeli ve gürültülü konuşmaları barındırıyor gibi görünen çift ahşap kapılara doğru yürüyoruz. Biz yaklaştıkça sesler bir kakofoniye dönüşüyor, düzinelerce insan en yüksek sesle kim konuşacak savaşı veriyor. Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda tüm gürültü kesiliyor ve sessizlik devasa yemek salonunun üzerine bir battaniye gibi çöküyor. Adımımın ortasında duruyorum ve en az kırk kişinin oturduğu uzun masaya bakıyorum.

etrafında oturan insanlar. Çoğu erkek, rahat giyimli -az ya da çok- ama

Hepsinin omzunda bir ya da iki silah kılıfı vardı. Ve her biri bana bakıyor.

"Bu Sienna," diyor Drago ve beni masanın başındaki üç boş sandalyeye doğru yönlendiriyor. Duruyor ve ev sahibinin sağındaki sandalyeyi çekiyor - şeref yeri. Ben daha yerime oturamadan, birkaç düzine Masanın etrafındaki herkes ayağa kalkarken sandalyelerin yere sürtünmesi odayı doldurur.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum ve Drago'ya yan gözle bakıyorum.

"Otur."

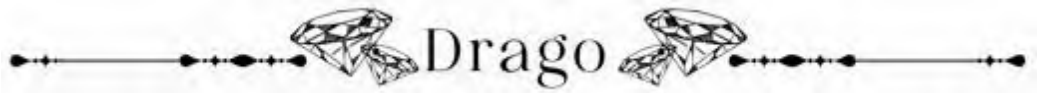
Kendimi sandalyeye bırakıyorum. Drago masanın başına oturdu, ve herkes yerine oturur.

Kocama döndüm ve fısıldadım, "Gizli kamera mı var?"

Drago'nun bakışları ağzımdan gözlerime kayıyor ve dudaklarının köşesi kalkıyor. "Hayır."

Odanın diğer ucundaki kapı pat diye açılıyor ve Zivka, ardından dört kadın ve iki erkek içeri giriyor. Kocaman yemek tabaklarını getirip yemek masasına koyuyorlar, sonra da mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere dönüyorlar. Birkaç dakika sonra salata ve ekmekle geri geliyorlar. Ne zaman

İşleri bittiğinde Zivka Drago'nun soluna oturur ve diğer servis personeli masanın etrafındaki boş sandalyelere geçer. Herkes Drago'ya bakıyor, bekliyor. O da başını sallar. İnsanlar büyük servis tabaklarından tabaklarına kaşıkla yemek koymaya başladığında sohbet yeniden başlıyor. Bu tuhaf manzaraya birkaç kez göz kırpıyorum, sonra omuz silkip en yakınimdaki salata kâsesini alıyorum.

Ben gizlice genç eşimi gözlemlerken kahkahalar ve yüksek sesli konuşmalar etrafta çınlıyor. Onu Keva dışında kimseyle tanıştırmadım ve bunu tepkisini görebilmek için bilerek yaptım. Beklediğim gibi

Rahatsız. Hatta korktum. Görünüşe göre hayatımı değiştirmem gerekebilir. Varsayımlar çünkü yemek başladığından beri Jovan'ın eşi Jelena ile durmadan gevezelik ediyor. Yakalayabildiğim kadarıyla bir kitabı tartışıyorlardı.

Tiz sesler benim için duyması en zor olanlardır. Sienna'nın orta derecede yüksek bir sesi var, bu yüzden konuştuğunda, işitsel olarak dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey olmasa bile, ne demek istediğini anlamak benim için zor oluyor. Duyabiliyorum ama çok fazla kelime kaçırıyorum. Bir odada aynı anda konuşan o kadar çok insan var ki, arka plandaki gürültü onu duymamı imkânsız hale getiriyor. Ve Jelena'ya doğru döndüğü için dudaklarını bile okuyamıyorum.

Çenesini başparmağımla parmağımın arasına alıp yüzüme çeviriyorum. Bu evde yaşayan herkes durumumu biliyor, bu yüzden konuşurken bana baktıklarından emin oluyorlar. Sienna'ya işitme kaybımdan neden henüz bahsetmediğimden emin değilim ama yakında öğrenecek.

"Şimdiden arkadaş mı ediniyorsun?" Ben soruyorum.

"Öyle görünüyor." Dudakları bir gülümsemeyle genişliyor. "Buna karşı bir şeyin mi var?"

İnanılmaz derecede günahkâr bir ağzı var ve konuşurken kıvrılması, alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırarak istememe neden oluyor. "Hayır. Buna karşı değilim."

İnsanlar masadan kalkmaya başlıyor, her biri tabağını alıp mutfığa taşıyor. Sienna gözlerindeki şaşkınlıkla onları izliyor, sonra kendi boş tabağına bakıyor ve ona uzanıyor. Elini tutup tabaktan uzaklaştırarak masaya geri götürüyorum ama elimi bırakmıyorum.

"Sanırım bana buradaki kurallarınızı açıklamamız gerekiyor." Hâlâ elini tuttuğumu fark etmemiş gibi sırtlıyor.

"Hangi kurallar?"

"İnsanlar kendi tabaklarını temizliyor. Personel bunu yapmıyor mu? Ve neden yemekte herkes silahlıydı?" Birbirine kenetlenmiş ellerimize hızlıca bir bakış atıyor, sonra gözlerini benimkilerle buluşturuyor.

"Çeşitli işlerle ilgilenmekle görevli yedi kadın ve iki erkek var. temizlik yapmak, yemek hazırlamak ve ev işlerine yetişmek gibi

gerekçesiyle. Ama onlar personel değil. Sadece burada yaptıkları şey bu." Uzanıp saçının bir tutamını omzunun üzerinden geçiriyorum. "Ve yemeğimizi bitirdiğimizde, hepimiz tabaklarımızı hafifletmek için mutfağa götürüyoruz. iş yükü."

"Bunu yapmak için para almıyorlar mı?"

"Paralarını alıyorlar. Ama biz yine de saygı ve minnettarlığımızı göstermek için tabaklarımızı alıyoruz. İkinci sorunuza gelince, biz hazırlıklı olmayı severiz."

"Ne için?"

"Her şey ve her şey."

"Güvenliğiniz yok mu?"

"Bu evdeki her erkek mükemmel bir atıcıdır. Hepimiz güvenlik." Öne doğru eğildim ve elimi ensesine koydum. "Benim evimdeyken korkacak hiçbir şeyin yok, *mila*."

Gözlerini bana diyor. "Benim adım Sienna. Mila değil."

"Biliyorum." Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar onu kendime yaklaştırıyorum. "Benimle 'seksi ve zengin' olduğum için evlenmeyi kabul etmediğini de biliyorum."

Sienna'nın gözleri sözlerim karşısında parlıyor ve geri çekilmeye çalışmasını bekliyorum ama o sadece sırtıyor. "Bunun evlenmek için yeterince iyi bir sebep olduğunu düşünmüyorsun. Biri mi?"

"Hayır. Gördüğünüz gibi, bu evliliğe evet demek için çok özel bir nedenim vardı. Ama *senin* kabul etme nedenini çözmekte çok zorlanıyorum."

Cebimdeki telefon gelen bir mesajla titriyor. Boştaki elimle çıkarıp ekrana bakıyorum.

16:22 Filip: Kamyonumuz sınırı erken geçti ve on dakika önce depoya vardı. Biri konuştu. Romenler yeni geldi. Bogdan senin gelmeni ve açıklama yapmanı istiyor.

"Gitmem gerekiyor." Sienna'nın elini isteksizce bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu konuşmaya yarın devam ederiz."

Yemek odasına doğru ilerliyorum ve neredeyse kapıya varmıştım ki bir el kolumu tutuyor. Yere baktığımda karım yanımda duruyordu, gözlerinde sorgulayıcı bir bakış vardı.

"Ne oldu?"

"Seninle gelebilir miyim diye sordum?"

"Bir iş toplantısına gidiyorum Sienna. Kan dökülmesiyle sonuçlanabilecek bir toplantı. Tabii ki benimle gelemezsin."

"Oh, bu eski bir bluz. Üzerine kan bulaşırsa atarım." Elini havada sallıyor.

Bakışlarımı indirip tişörtünü inceliyorum. Üzerinde havuç tutan sarı, şaşı gözlü bir tavşan resmi olan beyaz bir tişört. Hem havuç hem de tavşanın kulakları minik turuncu payetlerle kaplı. Neden bu yıl evlenmesine şaşırmadım?

O mu? Başımı kaldırdığımda onu hâlâ bana gülümserken buluyorum. Benimle taşak mı geçiyor yoksa kafayı mı yemiş?

"Git Keva'yı bul. Eşyaların muhtemelen çoktan yatak odasına götürülmüştür.

Sana nerede olduğunu gösterecek." Mutfak kapısına doğru başımı salladım ve dışarı çıktım.

* * *

Uyuşturucuları göndermeden önce depo olarak kullandığımız terk edilmiş eve ulaşmam bir saatimi alıyor. Ajello'dan bir sonraki yükü henüz almadık, bu yüzden burayı şimdilik ilk ateşli silah sevkiyatını tutmak için kullanmaya karar verdim. Adamlarımdan altısı ellerinde silahlarla arka tarafa park edilmiş büyük bir kamyonu koruyor. Kargonun sadece yarısı boşaltıldı.

Birkaç metre sağda iki siyah araba var. Romen suç örgütünün başı Bogdan, arabaya en yakın olanın kaputuna yaslanmış durumda. Kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Bisikletimi kamyonla Bogdan'ın arabasının arasına park ediyorum, kaskımı çıkarıyorum ve Rumen liderle yüzleşiyorum. "Buluşmak istemiştiniz."

"Bir açıklama istiyorum," diye ısırdı. "Ne

hakkında?"

"Bu!" Kamyonun yanına yığılmış kasaları işaret ediyor. "Son on yıldır güzel bir işbirliğimiz var. Size en iyi ürünü ve en iyi fiyatları verdim. Peki, neden aniden başka birinden silah almaya başladığını ve her zaman sipariş ettiğin miktarın on katıyla ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum."

Arabaların içine hızlıca bir göz attım. Bogdan'ın yaslandığı aracın yolcu koltuğunda bir adam ve diğer arabada da bir kişi daha var. Belli ki biri Bogdan'a bir kamyon dolusu silah ve mühimmatın geldiğini söylemiş ama malları satmayı planladığımı bilmiyor. Bilseydi, yanında daha fazla adam getirirdi. Ona ihtiyaçlarımın değiştiğini, daha fazla silaha ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim ama yakında neler olduğunu anlayacaktır.

"Memleketi aradım," diyorum, "ve Lutovac ile bir anlaşma yaptım. Tesadüf bu ya, aynı okula gitmiştik. Nelerden hoşlandığımı biliyor ve bir ortaklığın her ikimizin de yararına olacağı konusunda anlaştık."

Bu ismi duyduğu anda Bogdan'ın yüzünde şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifade belirir. ABD'nin bu bölgesinde iki büyük küçük ateşli silah ve mühimmat satıcısı var: Bogdan ve Endri Dushku. Her ikisi de ürünlerini Belgrad merkezli bir Sırp tedarikçi olan Lutovac'tan alıyor. Şu anda doğrudan Lutovac ile çalışıyor olmam, ürünün yeniden satış için elimde olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Bogdan arabayı itti. Öfkeden neredeyse tir tir titriyor, yumruklarını iki yana açmış bana doğru geliyor. "Benim bölgemde silah satamayacaksın, Drago."

"Bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok, bu yüzden size tavsiyem yeni durum ve uzaklaş. Eski günlerin hatırına, seni öldürmek zorunda bırakma beni."

"Bunu göreceğiz." Bogdan'ın burun delikleri dişlerini gıcırdatırken alevlenir ama döner ve arabasına biner.

İki aracın da gidişini izledikten sonra motorumdan inip kamyonun yanında duran adamlarıma doğru ilerliyorum.

"Her şeyi tekrar içeri yükleyin. Malları başka bir yere taşımamız gerekiyor. Bu alan artık kullanılamaz." Filip'e döndüm. "Romenler burayı nasıl buldu?"

"Şoför sınırdan beri onu takip ettiklerini söylüyor. Bir ara onları kaybettiğini düşünmüş ama adamlar kasaları boşaltırken buraya gelmişler."

"Kim konuştu?"

"Sadece kamyonun kargo denetiminden geçmesini sağlamak için rüşvet verdiğimiz adam olabilir. Wesley P-bir şey."

"Tam adını ve adresini öğrenin. Yarın onu ziyaret edeceğim," diyorum.

"Romenlerle ne yapacağız? Bogdan, Romenlerin Bu da gider."

"Yapmayacak. Her depoya daha fazla adam eklemeni istiyorum."

"Bogdan'ın bir şey deneyeceğini mi düşünüyorsun? Neden onu şimdi öldürmüyoruz?"

"Etrafta dolaşıp eski iş ortaklarını öldürürseniz, kimse seninle iş yapmak. Ne yazık ki. Ama önce o saldırırsa, onu yok etmek için bir nedenim olacak." Eğilip en yakın mühimmat kutusunu aldım.

* * *

Eve geldiğimde saat neredeyse sabahın altısıydı. Merdivenlerden en üst kata çıkıyorum ve koridorun sonundaki kapıya yöneliyorum. Yatak odamın ışıkları kapalı, ama perdeler geriye çekilmiş, yatağımın sol tarafına kıvrılmış bedeninin üzerine en zayıf sabah ışığının düşmesine izin veriyor. Odanın içinde yürürken pelüş halı adımlarımı boğuyor ve ayakucunun yanında duruyorum.

Sienna yan yatmış, kolları ve bacakları arasında bir yastık tutarak uyuyor. Saçları dökülmüş ve bir kısmı yüzüne düşmüş. Gözlerimi Gözlerim onun kıvrılmış formunda geziniyor ve dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum. Görünüşe göre karımın eksantrik modası gece kıyafetlerine de uzanıyor. İpek pijama-pantolon ve spagetti askılı bir üst giyiyor. Zebra desenli bir takım ama renkleri mor ve pembe.

Birkaç dakika boyunca onu izliyorum ve neden ondan bu kadar etkilendiğimi merak ediyorum.
Bu akşam onu yemek odasında bıraktığım andan itibaren

onu düşünmeden edemiyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Genç karım söz konusu olduğunda beni ilgilendirmesi gereken tek şey, benimle evlenmesinin gizli nedeni, ama kendimi onun tuhaf özü tarafından tamamen büyülenmiş buluyorum. Sanki daha önce bilinmeyen bir yaratık keşfetmiş gibiyim.

Davranışları beklenenin tamamen tersi.

Muhtemelen olduğu gibi korunaklı ve şımartılmış bir kız için, kimseyi tanımadığı yeni bir yere gelmek stresli olmalı.

Rahatsız edici. Sızlanmaya başlamasını ve onu kardeşine geri götürmemi istemesini bekliyordum. Onun yerine, her şeyi normal karşıladı. Başından beri

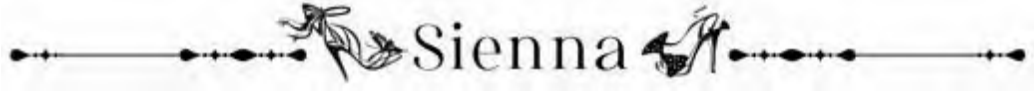
Yüzünde muzip bir gülümseme vardı ve rahatsız edici derecede neşeli bir enerji yayıyordu. Sanki tüm bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi.

Sienna DeVille bir sürpriz. Ve

ben sürprizlerden nefret ederim.

Göz kamaştırıcı gelinime son bir kez baktıktan sonra, yatak odasındaki duş almak için odanın diğer tarafına geçtim. On dakika sonra yatağa girdim ve karımın yanına uzandım. Bana sırtını dönmüştü ve nedenini bilsem de bu hiç hoşuma gitmiyordu. Kolumu beline doladım ve sırtı önüme yapışana kadar onu kendime çektim. Sonra bir bacağımı onunkinin üzerine atıp vücudunu kendiminkine doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bölüm 6

Sıcak ve büyük bir şeyin içinde koza gibi uyandım. Güzel bir his. İç çekiyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum. Vücudumu saran şey hafifçe sıkılaşıyor ve gözlerim açılıyor, belime sarılmış kalın dövmeli bir kola odaklanıyorum.

Yatağında bir adam var.

Göz kırpıyorum. Yatağında ne halt etmeye bir adam var?! Çıglık atarak kendimi çözmeye çalışıyorum ama ortamdaki kavrama daha da güçleniyor.

"Dur." Drago'nun boğuk sesi arkamda gürlüyor. "Uyumaya çalışıyorum."

Ön kolunu itiyorum, sadece ufak bir hareket yapabiliyorum, sonra dönüyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum. Tanrım, harika kokuyor. Başımı hafifçe eğip içime çekiyorum. Odunsu bir koku ve biraz da nane karışımı... Tekrar nefes alıyorum.

"Beni koklamayı bırak Sienna ve uyumaya devam et."

"Seni koklamıyorum," diye mırıldanıyorum ve kendimi onun kucağından kurtarmaya çalışmaya devam ediyorum. "Bırak beni."

Drago kılını bile kıpırdatmıyor. Avuçlarımı sert göğsüne bastırıyorum ve itiyorum. Başımın üstünden ağır bir iç çekiş sesi geliyor ve beni tutuşu gevşiyor. Yatağın diğer tarafına yuvarlanıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Yatağında ne yapıyorsun?" Ellerimi kalçalarımın altına koyup, kapüşonlu gözlerle beni izleyen kocama dik dik bakıyorum.

Drago yatağa uzanmış, sağ kolunu başının altına sokmuş. Gömlek giymiyor ama çarşafın altından lacivert bir pijama altı görünüyor.

"Bu benim yatağım. Eve geldiğimde iindeydin."

"Ne? Zivka yemekten sonra beni yukarı çıkardığında, buranın benim odam olacağını söylemişti. Tüm bavullarım zaten buradaydı."

"Siz de benim karımsınız, dolayısıyla hem sizin hem de bavullarınızın burada olması beklenir."

Odayı tarıyorum ve bir erkeğe aitmiş gibi göründüğünü fark ediyorum. Dün gece zihinsel olarak o kadar yorgundum ki pijamalarımı giydim, dişlerimi firaladım ve etrafıma dikkat etmeden uyumaya gittim.

"Sanırım hem valizim hem de ben ayrı bir odada kalmayı tercih ederiz." Tekrar Drago'ya bakıyorum. Gözleri kapalı ve göğsü yavaş bir ritimle inip kalkıyor.

"Drago?"

Uyuyor. Harika.

Gidip duş alıp giyinmeliyim. Sonra da Zivka'yı bulup bana ait başka bir oda olup olmadığını sormalıyım. Bu akıllıca bir şey olurdu ama gözlerimi kocamdan alamıyorum. Uyurken farklı görünüyor. Bir şekilde daha az düşünceli.

Boynunda derisi yamalı bir bölge var. Dün akşam yemeği sırasında fark ettim ama gömleği büyük kısmını gizliyordu. Görebildiğim kadarıyla küçük bir yara izine benziyordu. Ancak şimdi, dn fark ettiğim kısmın çok daha büyük bir şeyin sadece bir parçası olduğu açık. Omzundaki ve sol kolunun aşağısındaki deri, dvmelerinin başladığı dirseğine kadar, renksiz ve hafif engebeli bir dokuya sahip. Dizimi yatağa koydum ve Daha iyi görebilmek için yavaşça öne doğru eğildim. Drago'nun eli aniden havaya kalkıyor, parmakları kolumu sarıyor.

"Yatağa dönmek konusunda fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor ve bakışlarını dudaklarıma odaklıyor.

"Hayır." Glmsyorum. "Yatağıma bizzat davet etmediğim erkeklerle yatmam."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor.

"Eğer bir erkeği sana dokunurken yakalarsam, parmağının ucuyla bile olsa, elinden çok daha fazlasını kaybeder." Kolumdaki tutuşu sıkılaştırıyor. "Bu evlilik ayarlanmış olabilir ama şu andan itibaren sana bakmasına, sana dokunmasına ya da seni becermesine izin verilen tek erkek . . . benim."

İçimden hoş bir ürperti geçiyor ve yanağımın içini ısıyorum. "Neden yapmıyorsun o zaman?"

Drago başını yana eğip tepkimi inceliyor. Kolumu bırakıyor ve parmakları göğsümün kabarıklığı üzerinde, göğsümün vadisinde ve sonra aşağıya, pijama altımın bel bandının yanından kayıyor. Benim nefeslerim hızlanıyor. Dokunuşu hafif olabilir ama bedenimin tepkisi hiç de öyle değil. Tanımadığım erkekler tarafından dokunulmaya alışık değilim ve biriyle yatakta hiç gece geçirmedim. Onun nazik dokunuşlarından tahrik olmamam, endişelenmem gerekirdi. Elinin daha aşağı kaymasını istememeliydim. Ama istiyorum.

Sıcak dokunuşu çıplak bedenimi kavururken o koca bedenin altında sıkışıp kalmak nasıl bir his olurdu? Sadece bu düşünce bile omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıyor. Drago'nun avuçları bacaklarımın arasına kayıyor, bakışları benimkileri yakalarken ipeksi kumaşın üzerinden amıma bastırıyor ve inlemenin kaçmasını engellemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Sert, huysuz erkeklerden hiç hoşlanmamıştım ama olağanüstü bir nedenden ötürü, yabancı kocamdan kesinlikle büyülenmiş durumdayım.

"Bundan çok keyif alırım." Titreyen merkezime daha fazla baskı uyguluyor ve ıslanmışlığı hissediyorum. "Ama ben yalancılarla yatmam, *mila moya*."

Drago son bir okşamayla elini bacaklarımın arasından çekti ve bana sırtını dönüyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, sonra yataktan kalkıp odanın öbür ucundaki banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı tüm gücümle kapattığımdan emin oluyorum.

On dakika sonra bir bavulun önüne çömelip içindekileri karıştırıyor ve giyecek güzel bir şeyler arıyorum. Parlak kıyafetler mutlu olmadığım zamanlarda bile mutlu hissettiriyor. İç çamaşırı ve mavi bir bluz buluyorum, ama en sevdiğim turuncu kot pantolonum orada değil. Bavulun kapağını kapatıyorum ve ikincisine geçiyorum. Drago uyumaya devam ediyor.

çıkardığım gürültüyü. Üçüncü bavulda nihayet aradığım kot pantolonu buldum.

ve kabarık terlik patikler. Yatağın kenarına oturup havluyu üzerimden çıkarıyorum ve giyinmeye başlıyorum.

Bana yalancı dedi. Sanırım bir bakıma haklı. Ne de olsa buraya Don için onu gözetlemeye geldim. Ama hala acıtıyor. Ve bu gerçek beni rahatsız ediyor. Beni rahatsız edecek kadar yakın olmalarına izin verdiğim sadece iki kişi var.

-Erkek ve kız kardeşlerim. Diğer insanlar söz konusu olduğunda, onların eylemlerini ya da sözlerini görmezden geliyorum. Eğer onları önemsemiyorsam, fikirleri ya da davranışlar bana zarar veremez. Ve Drago Popov'un benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Hazırlanmam bittiğinde, banyoya götürmek için yataktan havluyu alıyorum ama yarı yolda durup omzumun üzerinden uyuyan kocama bakıyorum. Sessizce kıkırdayarak havluyu yüzüne fırlatıyorum ve odadan olabildiğince hızlı çıkıyorum.

Eve bakan kadınlardan biri merdivenlerde yanımdan geçiyor, üst kata çıkarken bir yığın çarşaf taşıyor.

"Günaydın!" Cıvıldıyorum.

Bana biraz düşmanca bir bakış atıyor ama giydiğim tüylü terlik patikleri görünce ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. Turuncu renkteler ve üzerlerinde büyük beyaz puantiyeler var. Her noktanın ortasında küçük turuncu bir payet var.

"Güzel ayakkabılar," diye

mırıldanıyor. "Teşekkür ederim."

Cevap verirken ışıldıyorum.

Zemin kata ulaştığımda, ön tarafta duran birkaç adam fark ettim. paltolarını çıkarıyorlardı. Onları dün akşamki yemekte gördüğümü ve yemekten sonra gece nöbetine gideceklerinden bahsettiklerini hatırlıyorum. Neden evlerine gitmek yerine buraya geri gelsinler ki?

Büyük yemek odasına giriyorum, ancak eşikten bir adım ötede duruyorum. Uzun masadaki neredeyse tüm sandalyeler dolu. Sırlar Birkaç gün boyunca özel etkinlikleri kutlamak mı? Dün oturduğum masanın sonundaki yer boştu ve oraya doğru ilerledim.

"Günaydın" diyorum. Birkaç kişi başını sallıyor ama çoğu bana ters ters bakıyor. Görünüşe göre buralarda hiç popülerlik yarışması kazanamıyorum. Ben alıyorum

oturuyorum ve dün akşam yemek sırasında sohbet ettiğim kızıl saçlı, çilli kız Jelena'ya doğru eğiliyorum.

"Peki, bugünün olayı nedir?" diye sordum. Kaşlarını çatıyor. "Fırsat mı?"

"Evet. Görüyorum ki yine misafirlerimiz var." Masanın etrafında oturan insanları işaret ediyorum.

"Oh . . . onlar misafir değil." Gülüyor. "Burada yaşıyorlar."

"Burada mı? Bu evde mi?" Ona bakakaldım. "Ama bu kırk kişi demek."

"Aslında kırk sekiz. İlk nöbetçi vardiyası çoktan kahvaltısını yaptı ve diğerleri şu anda burada değil."

Masanın boyuna baktım. Yüce İsa.

Mutfığa giden kapı açılır ve birden fazla kadın Tabaklar kollarının üzerinde ve ellerinde içeri koşuyorlar. İkiisi masanın sağ tarafını, diğer üçü ise sol tarafını tutuyor. Her birinin önüne çırpılmış yumurta ve domuz pastırması dolu tabaklar koymaya başlarlar.

Jelena'nın birkaç koltuk aşağısında oturan yirmili yaşlarının başındaki bir adam önüne indirilen bir tabağa uzanır, ancak tabağı koyan kız hızla onu uzanamayacağı bir yere götürür.

"Keva diyetle olduğunu söyledi. Sana salata yapıyor." Kız onun başının arkasına bir tokat atar ve son iki tabağı da masaya bırakır.

"Nato, tatlım, bana bunu yapma," diye sesleniyor adam mutfığa geri dönerken. "Açlıktan ölüyorum. Açken çalışamayacağımı biliyorsun."

Herkes onun sızlanmalarını duymazdan geliyor ve yemeğine yumuluyor. Yakındaki kaseden bir parça ekmek alıp yemeye başlıyorum, etrafımda dönen konuşmaları dinlerken sadece yemeğimle ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Tam cümleleri anlamakta zorlanıyorum çünkü Sırpça konuşma deneyimim yok, özellikle de aynı anda konuşan çok fazla insan varken. Dikkatim bir konuşmadan diğerine kayıyor,

Ama ben sadece bazı parçaları ve anlamların bir kısmını kavrayabiliyorum. Görünüşe göre çoğu konuşma yapılan büyük bir anlaşma etrafında dönüyor ve yeni güvenlik önlemleri.

Jelena'nın karşısında oturan iri dövmeleli adam "*Pop treba da se vidi sa ludim Rusom u vezi isporuke,*" diyor.

Çatal hala ağzımın yarısında. Pop mu? Bu rahip demek. *Bir rahip, sevkıyatla ilgili bir şey için çılgın Rus'la mı buluşuyor?* Onlar aralarında bir rahip var mı? Rahip ne yapar, uyuşturucuyu kutsar mı? Kaplar mı? Bir sonraki söyleyeceklerini dinlemeye çalışıyorum ama adam yine ağzına yumurta tıktırmaya devam ediyor.

Odanın diğer ucunda mutfak kapısı tekrar itilerek açılır ve içeriye yaşlı bir adam girer. Saçları tamamen beyaz ve kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Uzun beyaz sakalıyla birleşince Noel Baba'ya benziyor. Gerçekten tuhaf bir Noel Baba, çünkü üzerinde ordu yeşili taktik pantolon, ona uygun bir tişört ve üzerinde iki silah bulunan bir omuz kılıfı var. Ayrıca kalçasına bağlı bir bıçak kılıfı var. Belalı Noel Baba oturuyor, kılıfından kötü görünümlü bir bıçak çıkarıyor ve onunla pastırmayı kesmeye başlıyor.

"Kim o?" Jelena'yı dürtüyorum.

"Oh, o Beli. Bahçıvanımız."

"Bahçıvan mı? Tam olarak ne bahçıvanlığı yapıyor?"

"Laleler onun favorisi, inanabiliyor musun?" "Hayır." Homurdanıyorum.

"O ve Keva birbirlerinden nefret ederler. Birkaç yıl önce evin etrafına beyaz zambaklar dikti ve Keva adamlardan birine onları biçirdi. Çünkü bunların cenaze çiçekleri olduğunu söylüyor. Beli artık her yıl onları ekiyor ve her seferinde farklı bir yer seçiyor."

"Buralarda işler pek sıkıcı gibi görünmüyor. Senin görevin ne?"

"Çoğu zaman Mirko ile birlikte çalışıyorum. Lojistikten o sorumlu." Yanında oturan salatacıya doğru başını sallıyor. "Kamyonları o ayarlıyor ve

Ben de ona bu konuda yardım ediyorum. Ama aynı zamanda buranın ve Naos'un gözetiminden de o sorumlu. Ayrıca Keva'nın parayı aklamasına da yardım ediyorum."

"Keva?" Söz konusu kadının bir adam için kahve doldurduğu masanın ucuna doğru bakıyorum. "Onun aşçı olduğunu sanıyordum."

Jelena gülüyor. "Evet, herkes için yemek hazırlıyor, gerektiğinde ilk yardım sağlıyor ve getirilen tüm paranın Naos'tan geçip temiz çıktığından emin oluyor."

"Vay be." Başımı sallıyorum. "Peki neden ona Keva diyorsun? Bu bir takma ad mı?"

"Bu argo. *Keva* anne demek. Herkese emir verdiği için uygun."

"Elli kişinin sana 'anne' demesi garip olmalı." Masaya bir kez daha göz gezdiriyorum. "Hepsinin burada yaşadığına inanamıyorum. Otel gibi."

"Oh, otel gibi bir şey değil, inan bana." Kıs kıs gülüyor. "Daha çok bir askeri üs gibi."

"Yani Drago herkesin burada yaşaması konusunda ısrarcı mı?"

"Tanrım, hayır. Bu konuda sık sık homurdanıyor ama kalmamıza izin veriyor," diyor Jelena lokmalar arasında. "Jovan ve ben birkaç yıl önce organizasyona katıldığımızda, ikinci katta bir odamız vardı. Bunun geçici olması gerekiyordu, herkesi tanımamız ve ana operasyon üssü burası olduğu için her şeyin nasıl işlediğini görmemiz için bir yoldu. Ama sonunda burada kalmaya karar verdik." Eliyle masayı işaret ediyor. "Diğerleri için de durum aynıydı. Kendilerini güvende hissettiler burada."

"Ev iyi korunduğu için mi?"

"Hayır. Drago yüzünden. İnsanlar ona yöneliyor. O kendilerini güvende hissetmelerini sağlar."

Bir evde bu kadar çok insanla yaşadığımı hayal etmeye çalışıyorum. İnanılır gibi değil. Kesinlikle çılgınca. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Neredeyse hikayemdeki kurt sürüsü gibi.

"Bence bunun nedeni Drago'nun herhangi biri için kurşun yiyeceğini bilmeleri," diye devam ediyor. "Bunun gerçekleştiğine birden fazla kez tanık oldular."

Başım tekrar Jelena'ya dönüyor, yüzümdeki gülümseme kayboluyor.
"Ne?"

"Birkaç yıl önce yerleşkeye yapılan bir saldırı sırasında vuruldu. Saldırganları püskürtmek için nöbet tutan çok sayıda adam olmasına rağmen, dışarıya ilk koşan Drago oldu. Askerlerden biri yaralandığı için açıkta kalan bir mevziyi korurken vuruldu."

Huysuz kocamın göğsünü delen bir mermi hayal ediyorum ve bir ürperti vücudumu sarsıyor. Jelena sıkıntımı fark etmemiş gibi görünüyor çünkü gevezeliğe devam ediyor.

"Ve insanların çoğu aynı yerde olduğunda daha rahat oluyor. İşleri organize etmeyi çok daha kolay hale getiriyor." Masanın karşısında, rahip hakkında konuşan adama doğru eliyle işaret ediyor. "Bu Adam. Drago'yla uzun zamandır arkadaş, hatta Sırbistan'dayken bile.

On beş yıl önce falan buradaydı. Piyadelerden o sorumlu. Diğerlerine gelince, katı bir görev tanımı yok. Herkes yapılması gerekeni yapar. Nakliye. Teslimat. Koruma vardiyaları. Bazıları gerektiğinde kulüpte ek güvenlik olarak çalışıyor."

"Tamam..." Sanki her şey anlamlıymış gibi başımı sallıyorum. Ama öyle değil. Cosa Nostra'da her üyenin çok katı bir görev tanımı ve yükümlülükleri vardır.

Aşçılar yemek hazırlar. Para aklamazlar. Masanın etrafında oturan herkese tekrar bakıyorum. Bir suç örgütü bu kadar tanımsız bir yapıyla nasıl işleyebilir? "Yani, büyük mutlu bir aile."

"Oh! Tara'yı unuttum. Drago'nun kız kardeşi," diye

ekliyor. "Drago'nun kız kardeşi mi var?"

"Evet. Burada, bu evde yaşıyordu ama geçen hafta taşındı." "Neden taşındı?"

"Şey ..." Jelena yüzünü buruşturuyor ve gözlerime bakmaktan kaçınıyor. "İki yıl önce Cosa Nostra ile aramızda bir tür çatışma oldu."

"Evet, bunu duymuştum." Başımı salladım. Asya kayıpken olmuştu, bu yüzden Aile içinde neler olup bittiğine pek dikkat etmedim.

"Tara'nın erkek arkadaşı vuruldu ve öldü."

"Kahretsin." Tabağıma baktım. "Yani benim yüzümden mi gitti?"

"Evet. Drago ona gelininin Cosa Nostra'dan olduğunu söylediğinde pek iyi karşılamadı."

Birdenbire lanet olası bir bobblehead'e dönüşmüşüm gibi başımı sallamaya devam ediyorum ve yemeğime odaklanıyorum. Buradaki insanların çoğunun bana ters ters bakmasına şaşmamalı.

Jelena ısırıklar arasında, "İstersen sana evi gezdireyim," diyor. "Ayrıca, Drago sana söyledi mi? Geceleri tek başına dışarı çıkma."

"Hayır. Neden?"

"Köpekler yüzünden. Korkarım pek sosyal değiller. Drago sizi onlarla tanıştıran kadar dışarıda dolaşmamanız en iyisi."

Köpeğim Bonbon'un görüntüsü gözlerimin önünde canlanıyor. Geçen yıl vefat etti ve bunun suçlusu benim.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, kocamın köpekleriyle tanışıp o yarayı yeniden açmaya hiç niyetim olmasa da.

Kahvaltımı bitirdiğimde tabağımı mutfğa taşıyorum, neredeyse kirli tabak yığınının tutan kızlardan biriyle çarpışıyordum. Diğer dört kız odanın içinde koşuşturuyor, her şey bulaşık makinesine yüklenirken çatal bıçaklar porselenlere çarpıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük mutfak olmalı.

Kullanılmış kaseler, fırın tepsileri ve tabaklarla dolu uzun, geniş bir ada, orta kısmın çoğunu kaplıyor. Endüstriyel bir buzdolabı Tezgâhın ucunda bir alan var ve büyüklüğüne bakılırsa küçük bir orduya yetecek kadar yiyecek depolayabilir. Düzinelerce bardak, fincan ve tabak beyaz ahşap dolapların cam kapaklarının arkasında duruyor. Taze demlenmiş kahvenin kokusu

Ocağın üzerine yerleştirilmiş devasa bir tencereden gelen pişmiş elmaların tatlı kokusu. Nöbetten dönerken gördüğüm adamlardan biri elindeki kaşığı tencereye daldırıyor.

"Relja!" Keva bağırarak ona doğru koşar ve mutfak havlusuyla koluna vurur. "Dokunma ona!"

"Sadece tadına bakmak istedim. Harika kokuyor."

Keva kaşığı onun elinden kapar ve tencereden rendelenmiş elmaya benzeyen bir şey alır.

"Kaybol." Kaşığı tekrar adamın eline tutuşturuyor, sonra da buzdolabına yiyecek koyan kıza dönerek acele etmesini söylüyor.

Gözlerim odanın içinde, Drago'nun bahçeye açılan arka kapının yanındaki duvara yaslandığı yerde geziniyor. Hâlâ uyuduğunu sanıyordum. Belediye binasında onunla birlikte olan adam yakınımında duruyor ve önümüzdeki hafta sonu gelmesi planlanan bir sevkiyat hakkında konuşuyor gibiler. Bu mesafeden söyledikleri her şeyi duyamıyorum ama konuşmalarında bir gariplik var gibi. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Drago'nun gözleri göz teması kurmak yerine daha aşağıya bakıyor, sanki yere bakıyor ve diğer adamın ona söyledikleriyle pek ilgilenmiyor. Yakalayamadığım bir yanıt homurdanıyor ve başını sallıyor, sonra bakışları bana kayıyor.

Odanın diğer ucunda olmasına rağmen, gözleri beni gücüyle yakaladığında sanki bir şimşek çarpmış gibi oluyorum. Daha önce duş almış olmama rağmen hala üzerimde onun kokusunu alabiliyorum. Sanki beni kaşıklarken bir şekilde kendini tenime kazımış gibi.

"Sonra konuşuruz Filip," diyor Drago ve bana doğru yöneliyor.

Attığı her adımda nabzım fırlıyor. Sonunda önümde durduğunda, boğazıma aniden yerleşen pamuk yumağını güçlkle yutabiliyorum ve nefeslerim hızlı ve sık hale geliyor.

Ellerini mutfak adasına dayayıp beni kollarının arasına hapsediyor ve başını eğiyor. "Dün gece iyi uyudun mu, *mila*?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yatak çok sertti ve sonra yatağıma davetsiz bir misafir girdi." Sırıttım. Daha önce Google'da "mila" kelimesinin çevirisine bakmıştım, aşağılayıcı bir terim bulmayı umuyordum ama bunun yerine "sevgilim" anlamına gelen, biraz eski ama yine de oldukça saygı gören bir Sırpça sevgi sözcüğü olduğunu görünce oldukça şaşırdım.

"Boynuma sokularak uyurken şikâyet ettiğini fark etmedim. Horlama."

"Ne?! Ben horlamam."

Drago daha da eğiliyor, ağzı kulağımın hemen yanında. Konuşurken nefesi tenimi okşuyor.

"Evet, öyle. Çok ince, bir kedi yavrusunun mırıltısı gibi." Dudakları boynumun kenarına değiyor ve alçak bir gümbürtü omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Aynen böyle Sienna."

Yanağımın içini ısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kollarımı ona dolama ve onu daha da yakına çekme isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Vücudum bir şekilde ona doğru çekiliyor ve ben kontrolü zar zor sağlıyorum.

"Merak ediyorum," diye devam ediyor ve ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor. "Senin de pençelerin var mı?"

Başımı sallıyorum ve yanağımı daha sert ısıyorum.

"Yalancı." Onun çakıllı tınısıyla söylenen bu kelime üzerimde yuvarlanıyor.

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti akıyor ve bu hissin daha fazlasını isteyerek ona doğru eğiliyorum. Yine de çabucak ne yaptığımı anlıyorum ve geri çekiliyorum. Beni hala vücuduyla tezgah arasına hapsetmiş durumda, yani hareket edebileceğim çok az yer var.

"Bazı arkadaşlarıma bugün öğle yemeği için buluşacağımıza söz verdim ve muhtemelen sonrasında alışveriş merkezine gideceğiz. Biri beni bırakabilir mi?"

"Jovan seni götürecektir." Kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarıyor ve yüzüme doğru bir kredi kartı uzatıyor. "Alışverişin için."

"Benim kendi kartım var," diye mırıldanıyorum.

"Ama benimle param için evlendiğini sanıyordum."

Kahretsin. Bunu unutmuşum. "Evet, bu doğru." Kartı elinden aldım ve sııttım. "Sadece bir uyarı... Muhtemelen benimle evlendiğine pişman olacaksın."

Dudakları kulağıma değene kadar başını eğiyor. "Hiç sanmıyorum."

Drago uzaklaşıp mutfaktan çıkarken nefesi ve sıcaklığı aniden kayboluyor. Peşinden gitmek ve beni alışveriş merkezine kendisinin götürmesi için ısrar etmek için aptalca bir dürtü duyuyorum.

"Yani, ahem." Boğazımı temizliyorum ve bir bardak kurutan Keva'ya dönüyorum.

"Jelena bana ön tarafta bir çeşme olduğunu söyledi. Biri bana doğru yönü gösterebilir mi? Birkaç selfie çekmek istiyorum."

* * *

"Ben iyiyim Arturo, sana bugün on kez söyledim zaten! Lütfen aramayı kes."

Telefonu cebime sokuyorum ve son valizi yeni yatak odama yuvarlıyorum. Dördüncü katın diğer ucunda, Drago'nun evinden en uzakta. Alan küçük ve perdeleri bile olmayan tek bir penceresi var. Havada, odanın muhtemelen yakın zamanda yenilendiğini ima eden hafif bir taze boya kokusu var. Gözlerim duvarın yanındaki dar yatağa takılıyor ve öylece kalakalıyorum.

Yalnız uyumayı sevmiyorum.

Annemle babamın ölümünden sonraki gece ilk kez uyumak için kız kardeşimin yatağına gizlice girdim. Arturo sabah bizi kontrol etmeye geldiğinde beni orada buldu ama hiçbir şey söylemedi. Ondan sonra yıllarca her gece Asya'nın yatağına gizlice girmeye devam ettim. Arturo'nun bir gece beni uyandırıp Asya'nın da tıpkı annem ve babam gibi öldüğünü söyleyeceğine dair tüylerimi diken diken eden bir korku vardı zihnimin derinliklerinde. Uykuya daldığımda yanımdaysa, sabah da orada olacağına inanıyordum.

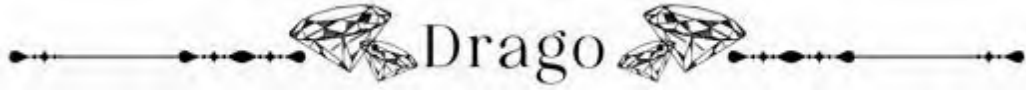
Asya benden yatağıma dönmemi hiç istemedi. Bir kere bile. Yatağı ikimiz için çok küçük olduğunda bile. İkiz kardeşim. Benim diğer yarım. İnsanlar çoğu zaman onun daha kırılgan olduğunu düşünme hatasına düştüler. Asya her zaman içine kapanık, sessiz biri oldu ve müziği dışında hiçbir şey uzun süre ilgisini çekmedi. Ama o benden çok daha güçlü. Ben sadece rol yapmakta daha iyiyim.

Büyüdükçe, onun yatağına gizlice girmeyi bıraktım. Artık büyük bir kızdım ve kendi yatağımda uyumam beklenirdi. Her zaman soğuk ve yalnızdı, asla huzurlu değildi. Çoğu gece idare ettim ama dinlenemediğim zamanlar da oldu. Asya yanıma tırmanırken altımdaki yatak gıcırdayana kadar dönüp dururdum. O her zaman bilirdi. Tanrım, onu çok özliyorum.

Yine de Pasha'yı bulduğuna çok sevindim. Düğün günü hayatımın en neşeli günüydü. Yaşadığı onca şeyden sonra onu mutlu ve gülümserken görmek benim için bir dileğin gerçekleşmesiydi. Bu bir bakıma onu kaybetmek anlamına gelse bile.

Telefonumu tekrar çıkarıp ekrana bakıyorum. Aramak için çok geç. Asya şimdi, öğleden sonra da sohbet etmiştik zaten. Cihazı yatağın üzerine atıp, içinde gerekli eşyalarımın bulunduğu sarı bavulumun yanına çömeliyorum ve defterimi bulmak için etrafı karıştırmaya başlıyorum. Morali bozuk olduğunda yazmak her zaman moralimi düzeltmeye yardımcı olur.

Beş dakika sonra, yorganın üstüne yayılmış, kalın simli defterimi karıştırırken aklıma bir fikir geldi. Drago'ya hiç sormamıştım. Hikayemi nereden bildiğini.

Kabinde karşımda oturan sarışın adam öne doğru eğiliyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Senden hoşlanmıyorum, Drago."

"Ben de senden hoşlanmıyorum Belov, ama tesadüfe bak ki senin pakhan teklif ettiğim mühimmatı beğendi. Peki, iş yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Rus gözlerini bana dikeyyor ve kahkahayı patlatıyor, sonra telefonunu alıp birini arıyor, muhtemelen Petrov'u. Sergei Belov'un derin bir Böylece söylediği her şeyi duyabiliyorum, ama Bratva pakhan ile Rusça yaptığı konuşma hakkında bana pek bir fikir vermiyor.

"Her iki ayda bir teslimat," diyor görüşmeyi sonlandırdığında. "Ve Roman seninle şahsen tanışmak istiyor. Gelecek ay."

"Pekâlâ. Yeri ve zamanı size bildiririm."

Belov başını sallar ve gitmek için ayağa kalkar, sonra az önce boşalttığı koltuğa bakar. "Kabinin fotoğrafını çekmemin bir sakıncası var mı? Sürekli fotoğraf çekmeye çalışıyorum. Pasha'yı kulüplerimizin içini beyaza çevirmeye ikna ettim. Emekli olduğumda bunu düşüneceğini söyledi."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunun için özel bir neden var mı?"

"Evet." Telefonunu kaldırıp bir fotoğraf çekiyor. "Görünüşe göre açık renkli döşemeden kanı çıkarmak çok zormuş."

Çıkışa doğru yürürken gözlerimle onu takip ediyorum, yol boyunca ısıklık çalıyor. Görünüşe göre adam insanların söylediği kadar deli.

Masadan telefonumu alıp Filip'in bana daha önce gönderdiği mesajı kontrol ediyorum -Romanlara sevgiyatımızı ihbar eden adamın adresi. Birkaç saat uzakta ama yola çıkmadan önce uğrayıp pırıl pırıl karımın neler yaptığını görmek için hâlâ zamanım var. Jovan Sonuncusu Sienna ve arkadaşının kulüpten on beş dakika uzaklıktaki bir restorana girdiklerini söylüyordu.

Naos'un altındaki yeraltı garajı, buraya getirdiğim SUV ve fark edilmek istemediğimde kullandığım iki külüstür araba da dahil olmak üzere birkaç araçla dolu. Hepsinin yanından geçip uzak köşeye park ettiğim siyah bisiklete yaklaşıyorum. Hassas meselelerle uğraşırken iki tekerlek üzerinde gitmek çok daha akıllıca bir seçim. Muhbirimiz Wesley de bu sorunlardan biri haline geldi ve diğer ortaklarımızın onun yolundan gittiklerinde ne olacağını bilmeleri için bir örnek haline getirilmesi gerekiyor.

Restorana vardığımda bisikletimi Jovan'ın beyaz sedanının sürücü tarafına park ediyorum ve kaskımın siperliğini kaldırıyorum. Karım tavandan tabana pencerenin yanındaki bir masada oturuyor ve Naos'tan gelen sarışın kız da onunla birlikte. Bir şey hakkında gülüşüyorlar. Sienna mavinin berbat bir tonunda bir kazak giyiyor. Bu da yetmezmiş gibi, güneş ışığı ne zaman üzerine düşse parıldayan ışıltılı altın rengi detaylara sahip. Gözlerim parlak altın rengi dar pantolon giymiş bacaklarına kayıyor ve ayakkabılarında duruyor.

Kazağıyla aynı mavi tonda, topuklarında küçük fiyonklar var.

"Dinliyorum," diyorum ve Jovan'a dönüyorum.

Dirseğini açık pencereden dışarı uzatıyor ve kadınlara doğru başını sallıyor. "Luna adında bir kız ve başka bir arkadaşıyla alışveriş merkezinde buluşmuş. İvır zıvır almak için birkaç butiğe gittiler, sonra onları kırtasiye malzemeleri satan bir mağazaya sürükledi."

"Oradan ne aldı?"

"Birkaç defter ve birkaç kalem. Ve tavşana benzeyen bir kalemlik." Gözlerini deviriyor.

"Peki ya sonra?"

"Alışveriş kompleksinde biraz dolaştılar, selfie çektiler ve sonra diğer kızı evine bırakıp buraya geldik."

"Başka bir şey var mı?"

"Buraya gelirken kardeşi onu aradı." "Ne hakkında konuştular?" diye sordum.

"Konuşmanın onun tarafını duyamadım, ama onun cevaplarına dayanarak Sanırım iyi olup olmadığını öğrenmek istedi. Paranızı harcarken harika vakit geçirdiğini söyledi."

Karıma dönüp baktım. Kartım her kullanıldığında banka bana kısa mesaj gönderiyor. Bugün hiç mesaj almadım. Alışverişlerini kendi parasıyla ödüyordu.

Jovan başka bir şey söylüyor ama kask takılı olduğu için anlamıyorum.

"Tekrar et," diyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Biz restorana varmadan hemen önce bir telefon daha aldı ama cevapladı. Telefona baktığında reddetmiş ve çantasına geri koymuş olmalı."

"İlginç. Başka garip telefonlar alırsa bana haber ver." "Elbette."

Bakışlarımı şu anda garson kızla kıkırdayan ve elleriyle havayı işaret eden karıma çeviriyorum. Tırnakları bugün altın renginde. Onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerimi ellerinden dudaklarına kaydırıyorum. Dudakları hareket ediyor ve onları net bir şekilde görebiliyorum ama söylediği hiçbir şeyi çözemiyorum. Garson cevap veriyor ama Asyalı genç kadının ne dediğini de anlamıyorum. Girişin üstündeki tabelaya bakıyorum.

Burası bir Japon restoranı. Konuşmalarını anlayamamama şaşmamalı. Ben Japonca bilmiyorum ama Sienna biliyor gibi görünüyor. Benim ışıltılı karım sürprizlerle dolu değil mi?

Jovan'a "Keva'yı ara" dedim. "Yemekten sonra karımdan mutfağa yardım etmesini istemesini istiyorum."

Jovan bana bakıyor, kaşları saç çizgisine çarpıyor. "Pekâlâ," diye mırıldanıyor, yüzünde şaşkınlık okunuyor.

"Küçük görevler, zor bir şey değil. Sienna hayır derse, Keva'ya ısrar etmemesini söyle." "Hepsi bu kadar mı?"

"Bu gece Wesley ile ilgileneceğim ve gece yarısından önce evde olamayacağım.

Keva'ya mutfakta olanlarla ilgili bana mesaj atmasını söyleyin."

Jovan cevap veriyor ama ben ona aldırmiyorum, gözlerim tekrar karımda. Bu sabah uyandığımda Sienna kollarımdaydı ve bir kedi yavrusu gibi kıvrılmıştı. Onu bırakmak zorunda kalmamayı diledim. O bedenime sarılmışken yatakta kalmak, seks söz konusu olmasa bile işe gitmekten çok daha iyi bir seçenek gibi geliyordu. İşin içinde seks olmadığında bir kadınla bir gece geçirme arzusu duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım ve hiçbir şey bulamadım. Ve kesinlikle hiçbir zaman bir kadını kontrol edebilmek için iş yükümlülüklerimi ertelemedim. Ama şimdi buradayım, çenesini tutamayan herifin peşine düşmek yerine *karımı* gözetliyorum. Ve kestiği telefonun diğer hattında kimin olduğunu merak ediyorum.

"Eğer bir erkek karıma yaklaşırsa, icabına bakın," diye homurdanıp vizörümü indiriyorum. Muhbiri ziyaret etme zamanı.

"Onunla ilgilenmek mi?" Jovan soruyor. "Ne şekilde?"

Renkli kalkanın arkasından bakışlarını karşılıyorum. "Mezarlıkta bir yer gerektirecek herhangi bir şekilde, Jovan."

* * *

Nihayet eve vardığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Dönüş yolunu uzatmak zorunda kaldım çünkü Wesley'nin mahallesinin etrafındaki polis varlığı yoğundu.

Muhtemelen biri çılgılık attığını bildirmiştir.

Ön kapıda nöbet tutan adama başımla selam veriyorum. "Bir şey var mı?"

"Hayır. Çevre çitinin dışındaki muhafızlar şüpheli bir durum olmadığını doğruladı."

"Güzel," diyorum ve yukarı çıkıyorum.

Bogdan'ın harekete geçmesi an meselesi. Muhtemelen depolarımızdan birine ya da kulübe gidecektir ama ben tüm mallarımı

Ben de eve giden yol boyunca adamlarımızı yerleştirdim.

Yatak odama giriyorum ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlıyorum. Renkli bavul yığını gitmişti. Yatağı boş. Görünüşe göre karım uyku düzenimiz hakkında söz sahibi olduğunu düşünüyor. Ceketimi balkon kapısının yanındaki koltuğa atıyorum ve banyoya gidiyorum.

Çok ihtiyacım olan duşu aldıktan sonra koridorda yürüyorum ve yol boyunca odaları kontrol ediyorum. Bu katta birkaç boş oda var çünkü dinlenmek için kendime izin verdiğim birkaç saat boyunca etrafımda kimsenin olmamasını tercih ediyorum, bu yüzden herhangi birinde olabilir.

Geçtiğim ilk birkaç oda boştu. Keva'nın ve Filip'in odalarının yanı sıra adamlarımın kullandığı diğer birkaç odayı da kontrol etmeden geçip koridorda ilerliyorum. Karım bu kattaki son yatak odasında, ince bir battaniyenin altında, benim iri cüsseme asla sığmayacak minicik bir yatakta uyuyor.

Bavulları köşeye yığılmış, sekiz tane.

Omzumu kapının pervazına yaslayarak onun uyuyan halini izliyorum. Mutfakta yardım etmeyi reddedeceğine ikna olmuştum. Ama Keva'dan aldığım mesaj bir mesaj değildi, karımın lavabonun önünde küçük bir taburenin üzerinde durmuş, kocaman, yanmış bir tavayı ovarken çekilmiş bir fotoğrafiydi. Restoranda giydiği altın rengi pantolon ve mavi kazağın aynısını giyyordu, sadece ayağında yüksek topuklu ayakkabılar yerine tüylü bir canavar vardı. Bunu birkaç fotoğraf daha izledi. Sienna bardakları dolaba yerleştiriyordu.

Ocağın üzerine eğilmiş, dumanı tüten bir tencerenin içine bakarken. Kirli bulaşıkları taşıırken bir yandan da bir şeye güldüğü belliydi. Wesley'i öldürme görevimi başka bir güne bırakıp, sırf Sienna'yı işlerini yaparken izleyebilmek için eve gitmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Cosa Nostra'daki İtalyanlar çok özel bir gruptur. Yukarıdakiler Hiyerarşinin kademeleri neredeyse kraliyet ailesi gibi muamele görür ve birçoğu gerçekten öyleymiş gibi davranır. Özellikle de kadınlar. Birinin kız kardeşiyle çıkmıştım.

Birkaç yıl önce kaptanlardan biriyle tanışmıştım ve buluşmamızın yirmi dakikasında kendimi öldürmek istemişim. Kadının adını bile hatırlamıyorum, sadece boş bir insan kabuğunun karşısında oturduğumu hissediyordum. Vitrindeki bir manken gibi, hayattaki tek amacı pahalı elbiseleri sergilemekti.

giysileri vardı. Onları çıkardığında geriye plastik bir kukladan başka bir şey kalmıyordu.

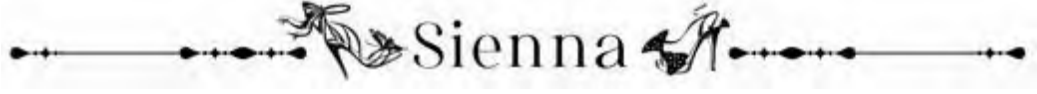
Eşim de aynı derecede pahalı kıyafetler giyebilir, ama içimden bir ses yüzeyinin altında çok ama çok daha fazla katman var. Ve ben her birini soyup altında ne sakladığını bulmaya niyetliyim.

Bavullara doğru yürüyorum, ilk ikisini alıp odama taşıyorum. Bu hareketi üç kez daha tekrarladıktan sonra yatağa yaklaşıyorum.

Sienna'nın uyuduğu yere gidip kollarımı hafif gövdesinin altından geçiriyorum. Henüz onunla seks yapmak gibi bir niyetim olmayabilir, ama sadece bir tane var uyumasına izin verilen yer. Benim yatağında.

Sienna kıpırdanıyor, bir şeyler mırıldanıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Onu yatak odama geri götürüyorum, dikkatlice yatağa yatırıyorum ve arkasına uzanıyorum. Kolumu beline dolayıp onu bedenime doğru çektiğimde bile uyumaya devam ediyor.

Bölüm 7

Gözlerimi açtığım anda yanlış odada olduğumu anlıyorum. Perdesiz küçük bir pencere yerine, bir balkona açılan Fransız kapılarını örten uzun lacivert perdeler bakıyorum. Kocamın odası. Muhtemelen beni o taşıdı. Ben uyurken buradaymış. Bavullarım da geri gelmiş, duvar boyunca dizilmişler. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Yatağın diğer tarafını boş bulup dönüyorum ve içime istenmeyen bir hayal kırıklığı saplanıyor. İçten içe Drago'nun yanımda olmasını mı umuyordum? Sanırım biraz. Yatak odasının kapısı kapalı ve o görünürde yok. Yastığına uzandım ve yüzüme çektim. Onun gibi kokuyor. Drago'nun yatağında uyanmak hoşuma gidiyor olabilir ama yine de eşyalarımı daha sonra tekrar küçük odaya taşıyacağım. Ne kadar ateşli olursa olsun, tanımadığım bir adamla yatmayacağım.

Yaklaşan ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Yastığı sanki beni yakmış gibi fırlatıp atıyorum, yataktan fırlıyorum ve bavullara doğru yöneliyorum.

"Kahvaltıyı kaçırdın," diye gürlüyor Drago'nun sesi kapı aralığından odaya doğru. "Keva mutfakta senin için bir şeyler ayırdı."

Bir bavulun içindekileri karıştırırken "Teşekkür ederim canım," diyorum. "Hey, merak ediyordum-"

"Ben işe gitmeden önce mülkte hızlı bir tur atacağız." sözümü yarıda kesti. "Seni garajın önünde bekliyor olacağım. Acele et. Bütün gün bekleyemem."

"Teklifiniz çok hoş ama sabahın bu erken saatinde gezintiye çıkmaya pek niyetim yok. Bunu öğleden sonraya bırakmaya ne dersin?" Omzumun üzerinden baktım. O çoktan gitmişti.

"Bu çok kabaydı!" Arkasından bağıyorum.

On dakikadan kısa bir sürede giyiniyorum ve geniş merdiven boşluğundan zemin kata iniyorum. Drago'nun iki adamı ön kapının yanında durmuş, bir yandan paltolarını giyerken bir yandan da tartışmaya dalmışlardı.

Yaklaştım ve onlara gülümsedim. "Ne kadar güzel bir sabah. Toplantıya mı gidiyorsun?"

İkisi de bana dik dik bakıyor. Sağımdaki adam siyah bir takım elbise giyiyor ve boynunda eğri büğrü, yarım düğümlü bir kravat var. Sanırım adı Iliya. Dün Jelena ile evi keşfetme şansım oldu ve yanından geçtiğimiz birkaç kişiyi işaret etti. Gerçi burada yaşayan o kadar çok kişi var ki, herkesi tanımam biraz zaman alacak.

"Bu şekilde dışarı çıkamazsın, tatlı yanak." Başımı sallıyorum ve kravatını düzeltiyorum. "İşte oldu. Çok daha iyi. Siz ikiniz kahvaltı yaptınız mı?"

Tekrar başımı kaldırdığımda, ikisinin de bana kocaman gözlerle baktığını ve kaşlarının saç çizgilerine doğru kaydığını görüyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorlar hep bir ağızdan.

"Oh iyi. İyi günler o zaman." El sallıyorum ve fuayeye doğru ilerliyorum.

Mutfığa doğru ilerlerken dün geceki yemek sonrası olayı düşünüyorum. Mutfak sanki bomba patlamış gibiydi.

Her yerde bulaşıklar ve etrafta koşuşturan, artıkları kaldıran ve tabakları bulaşık makinesine dolduran kızlar. Üç tane var ve eminim ki her öğünün ürettiği yemek sayısı sürekli çalışıyor. Restoran gibi ticari ünitelerden birine sahip olmamalarına şaşırdım. Ortam kaotikti ama aslında bir şekilde sakinleştirici buldum.

Drago umduğum gibi yemeğe gelmemiştii ve bu yüzden kendimi biraz kötü hissediyordum. Keva kapıda durduğumu fark edince yardım etmek isteyip istemediğimi sordu. Omuz silktim ve hemen kabul ettim. Bir saniye sonra,

Elime yanmış bir tencere tutuşturdu. O şeyi fırçalamam otuz dakikadan fazla sürdü ama Nata sünger kullandığımı fark edip onun yerine kullanmam için metalik görünümlü bir şey vermeseydi muhtemelen iki saat sürerdi.

Ev işlerine pek alışık değilim - bunun için bir hizmetçimiz vardı - ama Keva ve kızlara yardım etmekten oldukça keyif alıyordum. Kadınlar gülüyor ve erkek arkadaşlarının dedikodusunu yapıyor, arada bir bana meraklı bakışlar fırlatıyorlardı. Sonra bir noktada aniden İngilizceye geçtiler ve beni de sohbetin içine çektiler. Keva bizi kovana kadar kendimizi meşgul ettik. Sonunda tırnağım kırıldı ama eğleneliydi.

Mutfak artık daha az hareketli ama yine de pek çok faaliyet var. Sabah yemeği çoktan bitmiş, üç kız bulaşık makinesini dolduruyor ve ortalığı toparlıyor. Filip ve diğer birkaç adamın yan taraftaki küçük bir masada kahvaltı ettiklerini görüyorum. Onlar da benim gibi asıl olayı kaçırmış olmalılar. Keva odanın diğer ucunda, dalgın bir şekilde Elindeki büyük kâsenin içindekiler, gözleri tezgâhın üzerinde asılı duran televizyonda. Kıpırdamadan duruyor, dikkati tamamen yerel haberlerin yayınlandığı ekranda. New York'ta hiçbir zaman dram sıkıntısı yaşanmaz.

Çocukların oturduğu masanın ortasında neredeyse boş bir meyve suyu sürahesi görüyorum, bu yüzden büyük buzdolabına gidip dolu bir tane çıkarıyorum. Keva'nın dün soğutmak için bunlardan birkaç tane koyduğunu fark ettim.

"İşte," diyorum meyve suyunu masaya koyarken ve boş sürahiyi bulaşık makinesine götürmeden önce gülümsüyorum.

Jelena'ya göre piyadelerden sorumlu olan iri siyah saçlı Adam mutfağa girer.

"*Pop se zabavio sinoc, vidim.*" Buzdolabından bir kutu soda alırken televizyona doğru başını sallıyor.

Rahip dün gece eğlendi mi? Sırp rahipler için ne "eğlence" sayılır? Belki de kilise korosunu yönetiyordur? Televizyon ekranına baktım. A muhabir beş katlı bir binanın önünde duruyor ve kameraya konuşuyor. Arkasında birkaç polis arabası park etmiş durumda ve sarı bir olay yeri bandı binaya girişi kısıtlıyor.

*"... muhtemelen bir başka çete bağlantılı infaz.
Kurban Wesley Powells, bir komşusu tarafından bulundu.
Görgü tanığına göre, Bay Powells ellerine saplanmış
çivilerle bir duvara çivilenmişti. Bir işaret*

göğsüne haç kazınmıştı. Ancak polis şu anda başka bir açıklama yapmamıştır."

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum içimden bir ürperti geçerken. Rahipleri ruhani rehberlikten çok daha fazlasını yapıyor olmalı. "Bir insana bunu yapmak için ciddi şekilde rahatsız olmanız gerekir."

Keva tezgahtan kumandayı alır ve hızla televizyonu kapatır.

"Orada olduğunu fark etmedim," diyor ve kâsede ne varsa karıştırmaya devam ediyor. "O sandviçleri senin için bıraktım."

"İştahımı kaybettim."

"Kahvaltını yapana kadar mutfağımdan ayrılmayacaksın Sienna."

İçimi çekiyorum ve tabaktaki en küçük sandviçi alıyorum. Lakabı kesinlikle ona yakışıyor.

"Neden hâlâ pijamalarla geziyorsun?" diye sorar.

Ağzım dolu ama mırıldanıyorum, "Onlar pijama değil."

Keva'nın gözleri vücudumda aşağıya, turkuaz ipek pantolonum ve üzerinde büyük fuşya çiçekleri olan bluzumun üzerinde kayıyor. "Emin misin?"

"Evet."

Yaramaz bir sincap gibi ses çıkararak gülüyor. "Drago buna bayılacak."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Sırıtiyorum.

Mutfaktan çıkıyorum ve aceleyle yemek odası ile giriş holünü geçiyorum. Sarı ceketim duvarda, diğer birkaç düzine montun yanında asılı duruyor. Ceketimi giyiyorum, kapıda duran çatık kaşlı adama gülümsüyorum ve evden çıkıyorum.

Drago garaj yolunda park etmiş bir arabanın yanında duruyor ve daha önce ön kapıda karşılaştığım iki adamla konuşuyor. Geldiğimi gördüler, başlarıyla selam verdiler, sonra arabaya binip gittiler. Baş sallamak hiç yoktan iyidir.

Drago bana bakarak, "Bu kıyafetin iyi bir seçim olduğundan emin değilim," diyor. "Öyle mi? Neden?"

"Köpeklerimi korkutacaksın."

Sertleştım. "Köpeklerini görmekle ilgilenmiyorum." "Köpekleri sevmiyor musun?"

Delici bakışlarıyla karşılaşıyorum ve boğazımda safra yükselirken gülümsüyorum. "Köpeklerden nefret ederim."

"Çok kötü. Nasıl olsa onlarla tanışacaksın." Elim tutuyor ve beni çimenlikte gezdiriyor.

"Lanet köpeklerini görmek istemiyorum!" Evin etrafında dolaşırken uzaklaşmaya çalışıyorum. "Drago!"

Duruyor ve çenemi parmaklarının arasına alıyor. "Onlar bekçi köpeği Sienna, ama seni ya da kokunu bilmiyorlar. Onlarla tanışmalısın ki koklayabilsinler ve benimle olduğunu görebilsinler. Olmak zorunda değilsin korkmuş."

"Değilim," diye boğuluyorum.

"Hayır mı? Bana oldukça korkmuş görünüyorsun." Başparmağı çenemin kenarını okşuyor ve dudaklarımın köşesinde duruyor. "Sen benimleyken hiçbir şey olmayacak, *mila*."

Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Diğer eli hâlâ benimkini tutuyor ve ben hem bunalmış hem de çok baştan çıkmış durumdayım. Ayak parmaklarımın üzerine kalkıp onun sert dudaklarını öpmek için kendimi zor tutuyorum. Evlilik cüzdanını imzalamadan önce belediye binasında öpüşmemiştik. Onun dudaklarını dudaklarımda hissetmek nasıl bir duygu olurdu?

Arka bahçenin diğer tarafından yüksek sesle havlama sesleri geliyor. Gözlerimi açıp Drago'nun arkasına bakıyorum. Demir bir çit alanı bölüyor ve çitin ötesinde üç rottweiler zıplayarak bize doğru havlıyor. Heyecanlı görünüyorlar, birbirlerini kovalıyorlar ve ön ayaklarını desteklemek için arka ayakları üzerinde geri çekiliyorlar. pençeleri bariyerin üzerinde.

"Hadi gidip merhaba diyelim." Drago'nun eli yüzümden çekiliyor.

Yavaşça çite yaklaşırken, sanki her şeyin yoluna gireceğine dair beni temin etmek istercesine elimi hafıfçe sıkmaya devam ediyor.

"Oturun," diye emrediyor muhafazaya ulaştığımızda. Üç köpek de hemen oturuyor, gözleri ona odaklanıyor. Drago ayakta durmak için

hareket ediyor

Arkama geçip kollarını ortama doluyor.

"Ne yapıyorsun?" Diye soruyorum ama boynumun kenarına bir öpücük konduğunda soruyu tamamen unutuyorum. Dudakları çeneme doğru ilerlerken belimdeki tutuş sıkılaşıyor.

"Gözlerini köpeklerden ayırma," diyor kulağımın dibinde ve parmaklarını bileğime dolayarak elimi dudaklarına götürüyor.

Köpekler bizi ilgiyle izliyor, baőlarını hafifçe yana eėmiőler. Drago'nun dudakları elimin arkasına bastırırken bakışlarını onlardan ayırmıyorum. Elimi çevirip avucumun ortasını öptüğünde parmaklarım hafifçe titremeye başlıyor.

"şimdi, diğeri," diyor.

Sağ elimi indirip sol elimi kaldırdığımda basit nefes alma eylemi zorlaşıyor, çünkü dudaklarının okőayışını hl tenimde hissedebiliyorum. Elimi tutuyor ve ağzına yaklaştırıyor ama başka bir öpücük için yeterince yakın değil. Sıcak nefesi avucumun üzerinde geziniyor. Belli ki bunu köpeklerin iyiliği için yapıyor. Hareketlerinin ardındaki mantığı anlamıyorum ama onlarla bir ilgisi olduğundan eminim. Ve keşke olmasaydı.

Drago dudaklarını bileğimde, nabız noktamın hemen üzerinde gezdiriyor ve yemin ederim kalbim kt küt atıyor. Sanki içimden düşük yoğunluklu bir elektrik akımı geçiyor. Dudaklarının değdiği her yere heyecan verici bir enerji giriyor ve vücuduma yayılıyor, yolundaki her sinir ucunu zaplıyor. Bileğime bir öpücük daha konduruyor ve sonra elimi hareket ettirip avucumu yanağına bastırıyor. Derin bir nefes alıyorum ve ona daha fazla yaslanıyorum, tüm sırtım onun n tarafına yapışıyor.

"Sanırım ne demek istediğimi anlattım." Drago elimi indiriyor ve beni köpeklerin hl hazır olda beklediği itlere yaklaştırıyor.

"Hangi nokta?" diye soruyorum ve beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Benim olduğunu."

Göz temasını kesmeden, elimi iki elin arasındaki boşluğa doğru kaldırdı. Demir direkleri.  rottweiler da ayağa kalkıyor ve teker teker elimi koklamak için yanıma geliyorlar. Islak, sıcak bir dil parmak eklemlerimi yalıyor. Bonbon elimi yalamaya bayılırdı. eller ve yüz.

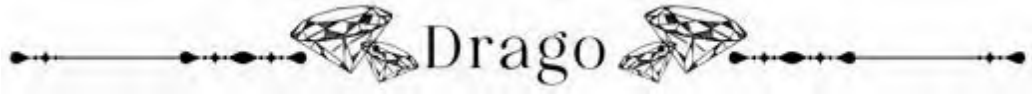
Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra elimi Drago'nun elinden çekiyorum. "Köpeklerinizle tanıştım, o yüzden şimdi yoluma gideceğim. İş yerinde iyi eğlenceler."

Eve doğru dönüyorum ama kolu belime dolanıyor, beni geri çekiyor ve vücuduna bastırıyor.

"Seni korkuttularsa özür dilerim," diyor kulağımın dibinde. "Adamlarıma onları sadece geceleri koşturmaları için dışarı salmalarını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Görünüşe göre, hala köpeklerden korktuğumu düşünüyor. Her neyse. Kendimi açıklamayı düşünmüyorum.

Köpeklerden korkmuyor.

Elim kapı kolundayken duraksıyorum. Saatler sonra bu farkındalığın neden aniden aklıma geldiğinden tam olarak emin değilim ama haklı olduğumu biliyorum.

Sienna'nın isteksizliğinin nedeni ne olursa olsun, bu korku değildi.

"Karım nerede?" Ön kapıda nöbet tutan Jovan'a soruyorum. "Dinlenme odasında."

İçeri giriyorum ve evin bu tarafındaki zemin katın büyük bir bölümünü kaplayan büyük dinlenme odasına doğru sağa dönüyorum. Birkaç büyük ekran televizyon ve oyun konsolunun yanı sıra Mirko'nun geçen ay aldığı bilardo masası ve langırt makineleri de var. Küçük bir ıslak barda çeşitli İçecekler köşelerden birinde. Aynı çatı altında yaklaşık elli kişi olunca, hayatınızın cehenneme dönmesini istemiyorsanız bir tür eğlence sağlamanız gerekir. Özellikle de akşamları.

Odaya girdiğimde karımı film izlerken ya da birkaç kadınla dedikodu yaparken bulmayı umuyorum. Bunun yerine onu üç adamımla birlikte bara yakın bir yerde kurulmuş olan poker masasında otururken buluyorum.

insanlar gelişmekte olan oyunu izliyor. Ana tepe aydınlatması kapalı ve

Sadece masanın üzerindeki sarkıt lamba yanıyor ve odada kara film havası yaratıyor. Barda durup kendime bir içki koyuyorum, sonra yakındaki bir duvara yaslanıp olan biteni gözlemliyorum.

Karım bir sandalyeye bağdaş kurmuş, sol elinde kartları tutarken sağ başparmağını çiğniyor. Mirko onun sağında, kendini beğenmiş bir ifade takınıyor. Diğer yanında Adam var ve poker suratı belli etmese de kazanacağına inanıyor. Biz arkadaşlık Liseden beri, ve onun tüm anlattıklarını biliyorum. Sienna'nın karşısında Relja var. Onu daha çocukken sokaklarda donarken buldum ve buraya getirdim. Her zamanki gibi, tamamen esrarengiz. Relja kadar anlaşılması zor bir adamla tanıştığımdan emin değilim.

Masanın ortasında ufacık bir para yığını var, muhtemelen küçük banknotlar halinde birkaç yüz dolardan fazla değil. Pek de yüksek bahisli bir oyun değil; belli ki eğlenmek için oynuyorlar. Dikkatim tekrar benimkine kayıyor

Karısı büyük altın halka küpelerini çıkarıp masanın üzerine bırakırken para yığını. Sienna başparmağını çiğnemeye devam ediyor, gözleri bir adamdan diğerine hızla gidip geliyor. Bir başkası onun kartlar boktan. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Masadaki üç adam da karımın kaybettiğini düşünüyor.

Ve üçü de yanılıyor.

Boş bardağımyı tezgâhın üzerine bırakıp gruba doğru ilerliyorum, sonra Sienna'nın arkasında duruyorum. Sandalyesinin kenarından tutup seksen derece döndürüyorum ve arkasını masanın kenarına dayıyorum. Onu döndürdüğümde küçük bir çığlık atmış olmalı çünkü gözlerinde hafif vahşi bir ifadeyle bana bakıyor.

"Drago?" diye nefes nefese kalır. "Ne ..."

Ellerim Sienna'nın beline iniyor. Onu sandalyeden kaldırıp yerine oturtuyorum, sonra da kucağıma yatırıyorum. Şaşkınlıkla bana göz kırpan karım, rakiplerinin gözünden saklamak için kartları göğsüne bastırıyor. Arkamdaki adamların yeni pozisyonumuzu anladıklarında kurnazca paçalarını temizlediklerini duyabiliyorum ve odanın etrafındaki izleyicilerin çevresel görüşümde birkaç meraklı bakıştan fazlasını fark ediyorum.

"Devam etmekte özgürsün," diyorum, gözlerim Sienna'nın benimkinden birkaç santim ötedeki yüzüne kayıyor.

"Bunun gibi
mi?" "Evet."

Dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrılıyor. Elindeki kartlara bakıyor, sonra bana doğru eğiliyor ve omzumun üzerinden masadaki bir karta uzanıyor. Elimi sırtının küçük kısmına götürüyorum ve göğüsleri bana doğru ezilene ve amı hızla sertleşen sikimin üzerine yerleşene kadar onu kendime çekiyorum. Odanın etrafındaki konuşmalar kesiliyor. Dışarıdan bakıldığında Sienna rahatsız olmuyor ama göğsünün hızla yükseldiğini benden saklayamıyor.

"Dikkatin mi dağılıyor?" Soruyorum ve cevabını görebilmek için hafifçe arkama yaslanıyorum. "Hiç de değil."

"Hmm . . ." Kartları elinden alıp, ne olduğuna hızlıca bir göz attım. O var.

Tam düşündüğüm gibi kazanan bir el.

"O kazandı. Hepiniz gidebilirsiniz," diyorum ve kartları omzumun üzerinden masaya fırlatıyorum.

Sandalyelerin yere sürtünme sesi ve arkamdan hızla uzaklaşan ayak sesleri geliyor. Etrafımızdaki kalabalık da yavaşça dağılıyor.

Sienna gözlerimin içine bakarak, "Oyunumu mahvettin," diye fısıldıyor.

"Ben yaptım." Elimi kaldırıp çenesinin çizgisini okşuyorum. "Köpeklerin olayı ne Sienna?"

Vücudu tamamen hareketsizleşiyor ama hemen ardından rahatlıyor ve gülümsüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı yana eğiyorum ve yüzünü izliyorum. Gülümsemesi samimi görünüyor. Ama gözlerine ulaşmıyor. Ve o ne demek istediğimi çok iyi biliyor.

"Artık gitsem iyi olacak. Saçımı yıkamam lazım," diye ağzından kaçırıyor ve kucağımdan iniyor. "Sonra görüşürüz."

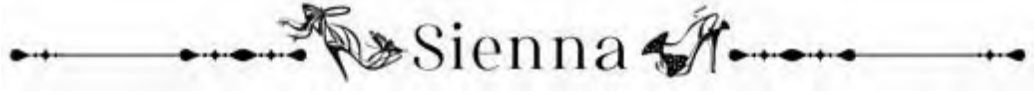
Küpelerini ve masadaki parayı almak için acele ederken gözlerimle onu takip ediyorum, sonra hızla odadan çıkıyor. Kollarımı kavuşturup

Göğsümde, kaybolduğu kapıya bakıyorum.

Onun sırlarını öğreneceğim. Onu zorlamanın sonuç vermeyeceğinden şüphelendiğim için zaman alabilir. Önemli değil. Ben çok sabırlı bir adamım.

Bölüm 8

Banyodan gelen duşun rahatlatıcı sesiyle uyanıyorum ama Drago'nun artık yatakta benimle olmadığını anlamak için sesi duymama gerek yok. Sıcaklığı yok ve son on gecedir alıştığım huzur duygusunu özlüyorum.

Ayrı bir odada uyumaya çalışıp sabah kendimi Drago'nun yatağında bulduğum ilk girişimimden sonra, bu numarayı iki kez daha denedim. Her seferinde kocam beni kendi odasına taşıdı. Ondan sonra "kaçmaya" çalışmayı bıraktım çünkü onun vücuduyla kaşık kaşık uyumayı itiraf etmek istediğimden daha çok seviyorum. Ve şimdiye kadar yaptığımız tek şey buydu. Uyumak.

Bana sarılmak dışında, bana *dokunmadı*. Keşke dokunsaydı. Birkaç kez o hala yataktayken uyandığımda, hala uyuyormuş gibi yaptım ve sert göğsüne bastırılmanın tadını çıkardım. Sert olan tek şey göğsü değildi ve bu beni biraz korkuttu. Daha önce hiç seks yapmamıştım.

Birkaç erkek arkadaşım oldu ama hiçbir zaman ilk adımdan öteye gidemedik. Sanki kendimi evliliğe saklıyormuşum gibi değil. Yakınlaşmanın kendisi. Sadece ... birinden fiziksel olarak etkilenmek benim için hiçbir zaman yeterli olmadı. Zihinsel olarak üzerimde hiçbir etkisi olmayan çekici bir beden, göz kamaştırıcı bir kağıt ağırlığı kadar ilgimi çekiyordu. Bakması güzel ama hayatım için gerekli değil.

Ne zaman bir erkek seks yapmak için baskı yapsa, ondan ayrılırdım. Biriyle bu kadar yakınlaşma fikrini kaldıramazdım. Kendimce sebeplerim vardı.

Genellikle, ilişkiler belirli bir seviyeye ulaştığında, insanlar "daha fazlasına" hakları var. Daha fazla konuşma. Daha fazla açıklama. Daha fazla *sen*. Ama *benim* parçalarım her zaman kilitliydi. Her zaman saklıydım, özellikle de görüştüğüm adamdan. Ya açılsaydım,

Özenle oluşturduğum dış görünüşümün ardında ne sakladığımı görmesine izin verdim ve o da gitmeye mi karar verdi? Ya da daha kötüsü, kaldı ve ben ona karşı bir şeyler hissettim. Hayır.

Duyguların olmaması, kötü bir şey olursa incinmemek anlamına geliyordu. Acı ve kalp kırıklığı cinsel deneyime değmezdi.

Kız kardeşim benim hakkımda bunu biliyor. *Beni* hep tanır. Asya bir keresinde, amımı sikmesine izin vermeden önce beynimi baştan çıkarabilecek bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söylemişti. Bu ne demekse artık.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum ve Drago yanımda değilken bu kocaman yatağın ne kadar yalnız hissettirdiğini düşünüyorum. Duştan sonra yatağa gelmesini istesem ne derdi acaba?

Biraz daha sarılalım mı? Ya gülecekti ya da benimle seks yapması için onu ayartmaya çalıştığımı düşünecekti. İstiyormuş gibi davransaydı, sonuçları ne olursa olsun üzerine atlardım. Ama peşinde olduğum şey seks değil. Bende bu var.

Ona yakın olmak, yüzümü boynuna gömmek ve kokusunu içime çekmek için garip bir dürtü. Aptalca, biliyorum ama elimde değil.

Su kesiliyor ve iki dakika sonra kocam belinde sadece bir havluyla banyodan çıkıyor.

Hâlâ uyuyormuş gibi yapıyorum ve yarı açık gözkapaklarımın altından onu izliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkek vücutlarından birine sahip. Çok gördüğümünden değil ama yine de. Geniş omuzlar ve ağır kaslı kollar.

Sert, yontulmuş karın kasları, muhtemelen bir çeyreklik fırlatsam sektirebilirim.

Odanın diğer tarafındaki dolaba doğru yürüyor ve ben de gözlerimi sırtına çevirip vücudunun sol tarafını kaplayan yanık izlerini inceliyorum.

Çoğunlukla kürek kemikleri boyunca yoğunlaşmışlar ve sadece ama ön kolunda ve elinin arkasında da var. Onları yeni fark ettim çünkü dövmelemlerle kaplıydılar.

Geçen gün Google'da yanıkları araştırdım ve okuduğum her şeye ve Drago'nun deri nakli yaptırdığı sonucuna vardım. Gençken bir yangına mı yakalandı?

Drago havluyu çıkarıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum. Çıplak bir adam görmeye alışık olmayan biri için içgüdüsel bir hareket. Ama merakım beni yeniyor ve göz kapaklarımı kaldırıp kıkına bakıyorum.

Almak için uzandığında

Raftan bir şey alıp sikine bakıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. Bu kadar büyük olmalı mı? Koca sikinin içime kaydığını hayal ediyorum, nasıl hissettireceğini merak ediyorum ve bir iç çekişi bastırmak için yanağımın içini ısıtıyorum.

Yaklaşan adımların yankısı, yorgan bedenimden uçup gitmeden bir saniye önce bana ulaşıyor.

"Ayağa kalk."

Hâlâ uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapalı tutuyorum. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Lanet olsun. Sikine ağzım açık baktığımı biliyor mu? Göz kapaklarımı aralıyorum ve Drago'nun yatağın ayak ucunda durduğunu görüyorum. Siyah eşofman altı ve kırmızı kapüşonlu bir tişört giymişti.

"Saat kaç?" diye sordum. Dün kahvaltıyı kaçırdım ve Keva'dan kalan yemekleri istemek için mutfığa gitmek zorunda kaldım. Burada uyguladıkları yemek programı benim biyoritmime pek uymuyor. Sekizde kahvaltı mı? Bu zorbalık.

"Altı buçuk. Benimle koşuya çıkacaksın."

"Hiç sanmıyorum." Homurdanıyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum.

Bir el bileğimi sararak beni kenara doğru çekiyor. Bağırıyorum ve boştaki bacağımla onu itmeye çalışıyorum. Drago eğiliyor, beni kaldırıyor ve banyoya taşıyor. Kollarını sıkarken ayaklarımı önümde tekmeliyor, kendimi kurtarmak için boşuna çabalıyorum. Beni banyonun içine bıraktığı anda göğsünü itiyorum.

"Ben senin astlarından biri değilim, Drago!" Ona tekrar vurdum. "Bana emir veremezsin."

"Sen benim astım değilsin." Bir adım ileri atıyor, ben de iki adım geri atıyorum. "Ama sen bana aitsin. Ve etrafta bir kâğıt gibi solgun dolaşmana izin vermeyeceğim. Koşuya çıkıyoruz ve yüzüne biraz renk gelene kadar geri dönmeyeceğiz."

"Ben senin malın değilim," derken sırtıtmak istemiştım ama dişlerimin arasından yarı iğneleyici bir ses çıktı. Nedense, "iyi kişilik" filtrem o etraftayken pek işe yaramıyor gibi görünüyor.

Drago hâlâ göğsüne bastırıldığı elime bakıyor. "Öyle olduğunu söylüyor."
Bakışlarını takip ediyorum ve alyansıma odaklandığını görüyorum.

"Oh, gerçekten mi? Ben bunun bir satış senedi değil, evlilik cüzdanı imzaladığımız anlamına geldiğini sanıyordum. Ama sanırım bu yanlış anlaşılmayı düzeltmek kolay." Alyansımı çıkarmayı planlayarak elimi yüzünün önünde kaldırıyorum. Niyetimi fark ettiği anda çenemi tutuyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

"İstersen çıkarmaktan çekinme," diyor kayıtsızca, sonra yüzlerimiz aynı seviyeye gelene kadar eğiliyor. "Ama bir şeyi bil, *mila moya*. Sen evlilik yüzüğünü takmazken sana göz koyan her erkek ölür."

Gözlerimi deviriyorum. Evet, tabii. Muhtemelen Keva tarafından azarlandığında benim orada olduğumu unuttu ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Kimseyi öldürecek değil ya, özellikle de bana baktığı için. Sanırım etrafta dolaşıp insanları öldüren biri yerine Drago'yla birlikte olduğum için şanslıyım. Görücü usulü evlilikler risklidir. Rahip gibi biriyle evlenebilirdim. Belli ki Drago için insanların öldürülmesini o adam hallediyor, yoksa Adam mutfakta o yorumu yapmazdı.
Haber raporu.

"Seni dışarıda bekliyor olacağım." Çenemi bırakıyor ve gidiyor.

Başımı salladım ve diş fırçamı aldım. Onunla koşuya çıkmamın imkanı yok. Koşmaktan nefret etmesem bile -ki ediyorum- giyecek uygun bir şeyim yok. Ama belki arazide bir gezintiye çıkıp gardiyanların sayısını kontrol edebilirim. Ajello buraya geldiğimden beri beni iki kez aradı ama ikisinde de cevap veremedim çünkü etrafta insanlar vardı. Ona henüz önemli bir şey öğrenmediğimi ama yakında arayıp bir *şeyler* söylemem gerektiğini belirten bir mesaj gönderdim.

Lavabonun üstündeki ayna Drago'nun duşundan dolayı hâlâ buğulu. Avucumu üzerinde gezdiriyorum ve yansımama bakıyorum. Kocam hakkında bilgi toplayıp Don'a aktarmak doğru gelmiyor ama başka seçeneğim de yok. Aile her zaman önce gelir, Cosa Nostra'nın mottosu budur.

* * *

Merdivenlerden inerken aklıma bir fikir geliyor. Sırıtarak alyansımı çıkardım ve pembe kotumun cebine soktum. Yüzük
Ön kapı açık ve Keva eşikte, sol göğüs cebinin üzerinde yerel tesisat şirketinin adı yazan tulumlu bir adam için bazı evrakları imzalıyor. Onların yanından geçip, içeride bekleyen Drago'ya doğru ilerliyorum.
garaj yolunun ortasında telefonuyla uğraşıyor. Yazarken başparmakları hızla hareket ediyor. Bu uzun bir mesaj ya da e-posta olmalı. O kişiyi aramak daha kolay olmaz mıydı?

Önünde durduğumda telefonu bir kenara bırakıyor ve beni tepeden tırnağa tarıyor. "Sen ciddi misin?"

"Neden?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Yüksek topuklu botlar. Ve ... bu nedir?" Göğsümü işaret ediyor.

"Büyük boy bir kazak elbise," diyorum. En sevdiklerimden biri, kot pantolonumla aynı pembe tonda büyük kalplerden oluşan sarı bir deseni var.

Kıyafetlerimi genellikle nasıl hissettiğime göre seçiyorum. Ruh halim düşük olduğunda renkli, aptalca kombinasyonlara yöneliyorum. Ancak son zamanlarda kıyafetlerimi sadece Drago'nun tepkilerinden hoşlandığım için seçiyorum. O günkü kıyafetimi her gördüğünde homurdanmasında son derece sevimli bir şey var. Gerçekten şaşırtıcı bulduğum bir şey var, bir kez bile şöyle demedi

"Bunu giyerek insan içine çıkamazsın." Bazı arkadaşlarımın ve eski erkek arkadaşlarımın sık sık yaptığı gibi. Genellikle biraz homurdanır ya da sadece

ve başını sallıyor, ama hepsi bu. "Tavuk ceket" ya da "sarı ceket" dediği şeyle dolaşmamdan gayet memnun görünüyor.

göze batıyor." Bazı kıyafetlerim gülünç ama Drago hiçbir zaman onların içinde gülünç göründüğümü söylemedi.

"O şeyin içine üçünüz sığabilirsiniz Sienna. Git üstüne rahat bir şeyler giy. Ve spor ayakkabılarını giy."

"Bu çok rahat. Ve benim spor ayakkabım yok."

"Senin spor ayakkabın yok."

"Hayır. Sadece topuklu. Üzgünüm." Sırıtiyorum.

"Isuse," diye mırıldanıyor ve etrafına bakınırken garajdan çıkan Jovan'ı görüyor. "Jovan, anahtarlar," diye bağıırır.

Jovan bir an için şaşkın görünüyor ama sonra cebinden bir dizi araba anahtarı çıkarıp Drago'ya fırlatıyor.

"Onun yerine gezintiye çıkalım mı?" Ben soruyorum.

"Sana spor ayakkabı alacağız Sienna."

Tesisatçı yanımızdan geçerken Jovan'ın arabasına doğru yürüyorduk. O da bana bir bakış fırlattı, sonra minibüsüne doğru ilerledi. Drago'nun parmakları bileğime dolandığında yolcu kapısına uzanıyorum.

"Alyansını takmamışsın," diyor. "Sakıncası olmadığını söylemiştin."

"İstemiyorum," diyor, kapıyı arkamdan kapatıyor ve kaputun etrafında dönüyor. Direksiyona geçmesini bekliyorum ama garaj yolundan tesisatçının aletlerini topladığı minibüse doğru ilerliyor. Ne yapıyordu? Belki de adama bir şey sormak istiyor- *Tanrım!*

Arabadan fırladım ve kocamın tesisatçıyı aracın yan tarafına doğru tuttuğu minibüse koştum. Drago'nun eli adamın boğazına sarılmıştı ve zavallı adamın yüzünün ne kadar kırmızı olduğuna bakılırsa onu boğuyordu.

"Drago!" Kapüşonunun arkasından tutup onu çekmeye çalışıyorum. Adam her an bayılacakmış gibi görünüyor. "Hey!"

Drago omzunun üzerinden bakıyor ve bakışlarıyla beni çiviliyor. "Ne?"

"Ne, ne? Delirdin mi sen? Adamı serbest bırak!"

"Bir anlaşma yapmıştık Sienna. Alyansın olmaması demek, sana bakan erkeklerin öl." Tesisatçıya doğru döner ve onu boğarak öldürmeye devam eder.

Aman Tanrım, çok ciddiye! Onu hiç kimseye karşı agresif görmemiştim. Huysuzluğuna ve buyurgan tavrına rağmen doğasında böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Kapüşonunu bırakıp histerik bir şekilde ceplerimi kontrol ettim.

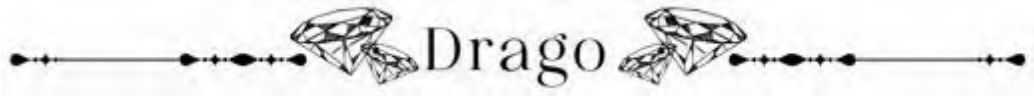
Nerede, nerede? . .? Evet! Cebimden alyansı çıkardım ve parmağıma geçirdim.

"İşte!" Elimi kaldırıp Drago'nun yüzünün önünde sallayarak paniğimi bastırmaya çalışıyorum. "Tekrar açıldı. Lütfen, dur. Lütfen, lütfen, lütfen."

Önce elime, sonra bana baktı. "Açık kalacak mı?"

"İstersen parmağıma yapıştırabilirim. Sadece lütfen tesisatçıyı öldürme."

Drago'nun gözleri hâlâ havada tuttuğum elime kayıyor ve adamın boynundaki tutuşunu bırakıyor. "Pekâlâ. Hadi gidip şu spor ayakkabıları alalım."

Sienna yerel süpermarketteki büyük aynanın önünde durmuş yansımasına bakıyor. Sabahın bu erken saatinde açık olan ve aradığımız şeyi bulabileceğimiz tek yer burası. Onu her zamanki alışveriş yeri yerine buraya götürmeme nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama sanki bunu hayatının her haftasında yapıyormuş gibi gözünü bile kırpmadan içeri girdi. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, taze ürünlerden sadece birkaç koridor ötede kıyafet satıldığını görünce heyecanlanması çok eğlenceliydi. Bir kutu mandalina portakalı da almamız için ısrar etti ve şimdi Sienna çeşitli spor kıyafetleri denerken ben de onu taşıyacağım.

Giydiği kıyafet soluk mavi bir sweatshirt ve ona uygun bir eşofman altı ile beyaz deri koşu ayakkabılarından oluşuyor. Kıyafetini değerlendirirken Sienna kadar mutsuz görünen birini daha önce görmüş müydüm bilmiyorum. Bir şeyler mırıldanıyor, ben de gözlerimi dudaklarına götürüyorum.

". . . gerçek bir renk bile değil. Aptal soluk mavi. İç karartıcı." "Renk seni depresif mi yapıyor?"

"Evet. Çok."

Etrafıma bakındım ve ceket rafının yanında duran mağaza görevlisini gördüm.

Karımı mırıldanmasıyla baş başa bırakarak kadına yaklaştım.

"Bana mağazanızdaki en gülünç görünümlü eşofmanı bulmanızı istiyorum."

Satıcı kadının gözleri şaşkınlıkla açılır. "En ... en saçma?"

"Evet. Akli başında hiçbir kadının almayacağı bir şey. Çılgılık atan fuşya. Neon-turuncu. Berbat bir renkte aptalca bir hayvan deseni. Ya da parıldayan bir şey. Ayakkabılar da öyle."

"Oh . . . Ne yapabileceğime bakacağım."

Görevli aceleyle uzaklaşır ve beş dakika sonra elinde uyumlu bir sweatshirt ve pantolonla geri gelir. Takım canlı bir lavanta rengine ve geniş bir

Pantolon paçalarının ve kollarının dış kısmı boyunca uzanan sarı şerit. Sim yok, ancak pantolonun bağlama ipi satenden yapılmış ve çizgilerle aynı sarı tonda.

"Bu işe yarar." Başımı salladım. "Spor ayakkabı mı?"

Bir çift koşu ayakkabısı kaldırıyor. Tabanı beyaz ama yanlarında renkli bir desen var. Daha iyi bakmak için tezgâhtarın kaldırdığı elden bir tane alıyorum. Bir grup küçük, çok renkli tavşan.

"Mükemmel." Kıyafetleri ve diğer ayakkabıyı toplayıp karımın yanına dönüyorum.

Sienna taşıdığım eşyaları görür görmez koşup hepsini alıyor ve yakındaki soyunma odasına dalıyor. Omzumu Sienna'nınkinin karşısındaki soyunma odasının yan duvarına dayayıp zeminle kapı arasındaki boşluktan ayaklarını izliyorum. Tek ayağının üzerinde hoplayıp zıplıyor. eşofmanları giyerken. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. En son ne zaman biri tarafından bu kadar eğlendirildiğimi hatırlamıyorum. Yıllardır, sıradan günlerimi dolduran tek heyecan verici şey işti. Artık öyle değil. Şimdi, çılgın kıyafetleri ve muzip sırtışıyla küçük zebani dikkatimin çoğunu işgal ediyor.

Büyülendim. Evet, pırıl pırıl karımdan tamamen büyülenmiş durumdayım ve nedenini bilsem lanetleneneğim. Çok genç, eksantrik, sürekli gülümsüyor ve rahatsız edici derecede neşeli. Mesele şu ki, neşeli insanlardan hoşlanmıyorum. Kimse her zaman mutlu olamaz. Eğer öyle davranıyorlarsa ya aptaldırlar ya da rol yapıyordurlar. Ve yüzde yüz emin olduğum bir şey varsa, o da pırıl pırıl küçük karımın aptal olmaktan çok uzak olduğudur.

Davranışları insanları aksi yönde kolayca ikna edebilse bile. Ama benim için bu kadar açık olan şeyi görmedikleri için aptal olan onlar.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Sienna'nın o iğrenç lavanta rengi kıyafeti ortaya çıkıyor. Böyle aptalca kıyafetler giyerek nasıl bu kadar güzel görünebildiğini anlamıyorum. Bana sırtıyor, telefonunu kaldırıyor ve kameraya dudaklarını büzerek bir selfie çekiyor.

"Bunu sosyal medyaya mı gönderiyorsun?" diye sordum. "Tabii ki. Neden?"

"Sebebi yok." Eve döner dönmez Mirko'ya Sosyal medya hesaplarıyla ilgili bir şey. Düzenli olarak devlet sitelerini hackliyor, Sienna'nın resimlerini gizlemenin bir yolunu biliyor olmalı. Benden başka kimsenin karımın resimlerine ağzının suyunu akıtmasına izin yok. Dün sabah Sienna hâlâ uyurken telefonumla yatakta hızlıca bir fotoğrafını çektim. Bunu neden yaptığımdan hâlâ emin değilim.

Kasaya giderken, iki uzun rafın farklı biblolarla -kuru çiçekler, cam figürler, fotoğraf çerçeveleri ve diğer benzer eşyalarla- dolu olduğu ev dekorasyonu bölümünden geçiyoruz. Sienna çeşitli renklerde misketlerle dolu bir kaseğin önünde duruyor. Heyecanlı bir ciyaklama cama bakarken ve parmaklarını parlak küreler arasında gezdirirken dudaklarını bırakıyor. Bir avuç aptal cam inciye onun kadar heyecanlanmayalı uzun zaman olmuştu. Yemin ederim, bu kadın parlak şeylerden bu kadar etkilendiğine göre geçmiş yaşamında bir karga olmalı. Ondandır etkilenmemek mümkün değil. Karımın bu kadar mutlu olmasını izlerken göğsümde garip bir sıcaklık hissi yayılıyor ve bu saf neşeyi daha fazla görmeyi arzuluyorum.

Başından beri bana yalan söylediğini bilmeme rağmen.

* * *

Sienna'nın ardından arabanın kapısını kapatırken, "Ağaçların arasındaki patikadan gideceğiz," diyorum. "Hadi gidelim."

"Yani, koşu konusunda ciddi miydin?"

"Sık sık şaka yapmam Sienna. Hadi ama. Önümden git. Sadece yolu takip et."

"Neden liderlik etmiyorsun?"

"Gözümün önünde olmanı istiyorum, böylece ben bakmıyorken gizlice içeri giremezsin."

Omuzları çöküyor ama arkasını dönüp ağaçlara doğru koşmaya başlıyor. Birkaç adım geriden takip ediyorum, bir yandan onun hızına ayak uydururken bir yandan da o dar spor pantolonunun içindeki tatlı kıcına bakıyorum. Patikada ilk onun gitmesi için ısrar etmemin nedenlerinden biri buydu. Diğer i se arkamdan bir şey söylerse fark etmemem.

Beli'nin yaprakları tırmıkladığı çimenlik alanın yanından geçerken Sienna duruyor ve ona bir şeyler söylüyor. Biri onu bu yaşlı orospu çocuğunun antisosyal olduğu ve insanlarla asla konuşmadığı konusunda uyarmalıydı. Karımla bahçıvan arasında geçen konuşmayı izlerken birkaç adım yana kayarak dizlerimi geri yormuşum gibi görünmeye çalışıyorum. Daha önce hiç Gülümsediğine şahit oldum, bu yüzden kahkahalarla güldüğünü ve başparmağını kaldırdığını görmek inanılmazdı. Sienna ona el sallıyor ve yoluna devam ediyor.

"Ne dedi?" Yaşlı huysuza yaklaştığımda sordum. "Karın bana yeni bir yer buldu."

"Bir nokta mı? Ne için?"

"Zambaklarım için." Gülümsüyor ve yaprakları tırmıklamaya devam ediyor.

Başımı sallıyorum ve yolun otuz metre aşağısında yerinde koşan güneş ışığı karıma yetişmek için koşmaya devam ediyorum. O Relja ile sohbet ediyordum. şu anda nöbetçi vardiyasında olması ve devriye gezmesi gereken kişi, lanet olsun! Geldiğimi görüyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıya doğru koşuyor.

"Görev başındayken adamlarımın dikkatini dağıtmayın."

Sienna başını yukarı kaldırıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Gerçekten huysuzsun, biliyorsun. Bu biraz... sevimli."

"Bana pek çok isim taktılar Sienna" -kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum- "ama sevimli bunlardan biri değil."

Göğsü inip kalkarken aldığı her nefesi hissedebiliyorum. Dudakları hafifçe ayrılmış, benimle alay ediyor. Kendimi fazla tutamıyorum ve onu benim yapma ihtiyacı beni çıldırtıyor. Evime adım attığı andan beri ve muhtemelen ondan önce de sürekli yalan söylemesine rağmen. Evime bir casusun girmesine izin verdim, ama tüm bu durumla ilgili en berbat şey, bundan pişmanlık duymamam.

Merak ediyorum. Sırpçayı nerede öğrendi?

Geldiği andan itibaren onu yakından gözlemlememe rağmen, bu küçük gerçeği fark etmem bir haftadan uzun sürdü. Birkaç gün önce akşam yemeği sırasında tesadüfen oldu. Keva koşturup masaya yemek tabaklarını yerleştirirken herkes bir şakaya gülüyordu. Askerlerden biri olan Milo elini uzatarak birinden patates püresini uzatmasını istedi. Eşim gülümsedi ve hala espriye kıkırdarken ona kaseyi uzattı. Ve Milo İngilizce konuşmuyordu. Hatasını fark ettiğini bile sanmıyorum.

Ajello belli ki Sienna'nın Sırpça konuşabildiğini biliyordu, yoksa onu seçmezdi. Entrikacı orospu çocuğu. Yeraltı dünyasının yarısının onun ölmesini istemesine şaşmamalı. Asıl soru şu ki, pırıl pırıl küçük Cosa Nostra casusumu ne yapmalıyım? Onu hemen öldürmeli miyim, yoksa acı mı çektirmeliyim?

Ona bakarken, son derece uygunsuz bir şeyi fark ettim. İstesem bile ona zarar veremezdim. Ve daha da kötüsü.

Karıma el kaldıran herkes içimde öldürücü bir öfke uyandırır.

"Hadi geri dönelim." Onu kucağımdan bırakıyorum ve yürümeye başlıyorum, aniden çok sinirleniyorum.

Ama kızdığım o değil. Kendime kızgınım. Çünkü karımın bir casus olduğunu bilsem bile, tek düşünebildiğim o. Her şeyi. Lanet olsun. Zaman.

Günlerimin çoğunu evden uzakta geçiriyorum, böylece onu omzuma alma, yatak odasına götürme ve onu anlamsızca becerme dürtüsüne yenik düşmüyorum. Ne olduğunu öğrenene kadar mesafemi korumak istiyorum.

Ajello'nun oyunu, ama ben yapamam. Bir haftadan uzun bir süredir onun yanında yatağa girip ona sarılabileceğim an için yaşıyorum. Ve her sabah öyle destansı bir ereksiyonla uyanıyorum ki

Duşta dakikalarca yatağında mışıl mışıl uyuyan küçük yalancıyı düşünerek rahatlamaya çalıştım. Bu sabah iki kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldım. İlk turumdan sonra banyodan çıktım ve onu orada yatarken, üstünü göğüslerinin altına kadar çekmiş ve kış yanakları yeşil uyku şortundan dışarı bakarken gördüm. Anında sertleştim. Duşa geri döndüm ve fayanslı duvarın her tarafına boşalana kadar sikimi arkadan ona çarpmayı hayal ettim.

Sienna eve doğru dönerken beni takip ediyor ve ben de omzumun üzerinden ona bakmaya devam ediyorum. Yüksek at kuyruğu, yol boyunca uzanan küçük yağmur birikintilerinin üzerinden atlarken sağa sola sallanıyor ve beni onu kendime çekip parmaklarımı kahverengi saç tellerinde gezdirmeye teşvik ediyor. Tam oraya vardığımızda İliya ön kapıdan içeri adım atıyor ve Sienna ona doğru koşarak telefonunu eline tutuşturuyor. Önünde durmuş bir şeyler geveliyor ama ne dediğini anlayamıyorum ya da dudaklarını okuyamıyorum. Geniş bir gülümsemeye koşarak çeşmenin yanına gidiyor ve poz veriyor. Bakışlarımla İliya'yı kısıtıyorum.

"Birkaç fotoğrafını çekmemi istiyor," diyor adam. "Sosyal medyası için."

Hemen telefonu elinden kaptım.

"Gitmekte özgürsünüz," diye tersliyorum ve karıma dönüyorum. "Fotoğrafını çekecek birine ihtiyacın varsa, o kişi ben olacağım Sienna."

"Surat asıyordun, gerçekten huysuz bir hava yayıyordun. Bu senin tercih ettiğin bir ruh hali gibi görünüyor ve ben de buna müdahale etmek istemedim."

Gözlerimi kısıyorum. Adamlarımdan birini onun fotoğrafını çekerken yakalarsam, huysuz ruh halimi yakından ve kişisel olarak deneyimleyecekler. "Gir içeri pozisyonu," diye homurdanıyorum.

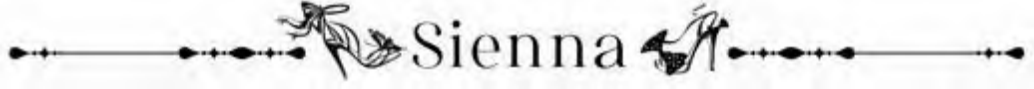
Sienna suya doğru eğiliyor ve akıntıya dokunmak için elini uzatıyor. Lavanta rengi pantolonunun esnek kumaşı, güzel yuvarlak poposunun mükemmel kıvrımlarını vurguluyor.

"Tamamdır."

"Teşekkür ederim," diye cıvıldıyor telefonu elimden alırken. "Hemen yüklüyorum. O fiskyeyi seviyorum! Onun önünde yaptığım paylaşımlar her zaman en az birkaç bin beğeni alıyor."

Binlerce mi? Onun dans ederek eve girişini izlerken öfkeleniyorum, sonra da doğruca Mirko'nun ofisine gidiyorum. Siktiğimin binleri!

Bölüm 9

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve ekranın sağ üst köşesindeki e-posta simgesine tıklıyorum. Don'u aramak daha kolay olurdu ama evde bu kadar çok insan varken birinin duyması riskini göze alamam. Yeni bir mesaj başlatıyorum ve Don'un bana verdiği e-posta adresini girin ve konu satırına geçip yazın: *Alfa'nın Seçilmiş Eşi, Birinci Bölüm.*

Dikkatimi e-posta gövdesine veriyorum, parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor.

Sevgili Silvia,

Umarım iyisinizdir. Anlaştığımız üzere, online derginizde yayınlayacağınız yeni paranormal romanımın ilk bölümünü size gönderiyorum. Lütfen bir göz atın ve bana düşüncelerinizi ve önerilerinizi bildirin. iyileştirme.

Sevgil

er,

Sienna

Birkaç boş satır ekliyorum, sonra yazmaya devam ediyorum.

Georgina, Black River Kurtları sürüsünün Alfa'sı Darius'a ait araziye ilk adımını attığında soğuk ve yıldızsız bir geceydi. Yeni eşinin yanından geçip dağın yamacına oyulmuş ine doğru yürürken kalbi her zamanki hızının iki katına çıkarak çılgınca atıyordu. Ayak sesleri dar koridor boyunca duvarlarda yankılanıyor, koridor derinleştikçe derinleşiyordu.

Etrafında birçok küçük mağaraya açılan kollar vardı. İn sürü üyeleriyle dolup taşıyordu. Onları saymaya çalıştı ama tam sayıya ulaşamadı. Görünüşe göre hepsi inin içinde yaşıyordu.

Bir an duruyorum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. Drago'nun evine geldiğimden beri neredeyse üç hafta geçti ve Don'u aramamak için sürekli bir neden buluyordum. İlk başta kendime paylaşacak anlamlı bir şeyim olmadığını söyledim, sonra her zaman etrafta biri vardı ya da arama yapmak için çok geçti.

Ancak bir saat önce Don Ajello'dan tek kelimelik bir mesaj aldım: SIENNA! Ekranımda büyük harflerle yanıp sönüyordu ve kontrol etmeyi daha fazla geciktiremezdim.

Parmaklarım bir kez daha klavyenin üzerine düşüyor, ama gözlerim şifonyerin üzerinde duran ve güzel, ışıltılı kristallerle dolu büyük vazoda geziniyor. Bu sabah uyandığımda komodinin üzerinde buldum. Drago geçen gün mağazadayken çok renkli camları sevdiğimi fark etmiş olmalı ki bunları benim için almış. Kristallerin renkleri süpermarketteki misketler kadar yoğun, ancak bunlar Küçük elmas şekilleri onları çok güzel yapıyor. Vazoyu odaya girer girmez görebileceğim bir yere, şifonyerin üzerine taşıdım ve kalem koleksiyonumu içine yerleştirdim.

Derin bir nefes alıp tekrar e-postaya bakıyorum ama sanki göğsümün üzerine ağır bir yük çökmüş gibi. Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp yataktan kalkıyorum ve araba yoluna bakan pencereye doğru yürüyorum.

Keva çimenlerin kenarında elleri kalçalarında duruyor ve Jovan'la tartışıyor. Gülümsüyorum. Muhtemelen tamirci çağırmayı unuttu. dışarı çıkıp son birkaç gündür garip bir şekilde uğuldayan buzdolabına bakıyorlar. Biraz sağda Filip ve Drago, Drago'nun arabasına biniyorlar. İkisi de takım elbise giymiş, muhtemelen bir toplantıya gidiyorlar. Kocamı takım elbiseyle çok sık görmedim, şimdiye kadar belki iki kez. Ona yakışıyor.

Direksiyona geçmeden hemen önce Drago pencereme doğru bakıyor ve bakışlarımız kısa bir an için birleşiyor. Bir suçluluk dalgası

Yapmak üzere olduğum şeyin gerçekliği bir kez daha yüzüme çarpıyor. Benim

Drago'nun arabası uzaklaşırken gözlerim onu takip ediyor. Gözden kaybolana kadar yerimde sabit duruyorum, ancak o zaman dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum.

Yazmaya devam ediyorum ama ağızımdaki ekşi tat dağılmayı reddediyor.

Georgina'nın gelişinden kısa bir süre sonra sürü yeni zorluklarla karşı karşıya kalmış gibi görünüyordu. Sebeplerinden emin değildi ama kulak misafiri olduğu konuşmalardan Black River Kurtlarının Transilvanya Tepeleri Ayıları ile bir kan davası başlattığı anlaşıyordu. Bu

Ayılar Kurtlarla aynı bölgede yaşıyordu ve her ikisi de belirli bir avlanma alanı üzerinde hak iddia ediyordu.

Georgina'nın Kara Nehir Kurtları sürüsüyle geçireceği zaman, başlangıçta düşündüğünden çok daha ilginç olacaktı.

Devam edecek . . .

Sonunda basmadan önce fareyi neredeyse bir dakika boyunca gönder düğmesinin üzerinde tutarken zihnim hala yarışıyor.

On dakika sonra telefon çaldı. Ekranda Don Ajello'nun numarası yanıyor.

"Silvia," diyorum telefona cevap verirken, "gönderimi aldın sanırım?"

"Paket mi?" Hattan Ajello'nun acımasız sesi geliyor. "Transilvanya Ayılar mı?"

"Bu bir şifre," diye fısıldadım telefona. "Transilvanya Ayıları Romenleri temsil ediyor."

"Saçmalıklarını çözemiyorum Sienna. Konuşmaya başla."

Yatağın kenarına çöküyorum ve iç çekiyorum. "Drago buradaki her şeyle ilgileniyor. Filip, onun yardımcısı, işlerin yürütülmesini denetliyor. Parayı kulüp aracılığıyla akıyorlar."

"Bunların hepsini zaten biliyordum. Başka ne var?"

"Romenlerle bazı sorunları var. Pek bir şey öğrenemedim, sadece Drago'nun güvenliği artırdığını öğrendim."

"Evlendiğiniz hafta kocanız büyük bir anlaşma yaptı. Bunun Romenlerle bir ilgisi var mı?" "Herhangi

bir detay duymadım."

"Peki mağaralarla ilgili o saçmalık da neydi?"

"Adamlarının çoğu burada, Drago'nun evinde yaşıyor." "Kaç kişi?"

Dişlerimi birbirine geçiriyorum ve elimi saçlarıma gömüyorum. Tüm bunları ona anlatmak yanlış geliyor.

"Kaç tane Sienna?"

"Kırk sekiz," diye mırıldandım.

"Peki toplam kaç adamı var?"

"Bilmiyorum."

"Peki, öğren. Çabuk," diye emrediyor ve aramayı kesiyor.

Elimdeki telefona bakıyorum, sonra onu yatağın üzerine fırlatıp odadan çıkıyorum.

"Sienna!" Ben fuayeye doğru ilerlerken Jelena arkamdan sesleniyor "Yapar mısın . . ."

Onu görmezden geliyorum ve ön kapıdan içeri dalıyorum. Dışarısı biraz serin ama ceketimi almak için geri dönmüyorum.

Konağın solunda yer alan ve bir düzineden fazla araba için birden fazla bölme barındıran büyük garaj binasının önünde aylak aylak dolaşan birkaç adam var, ben de sağa dönüp ağaçlara doğru, herkesten uzağa koşuyorum. Ağzımdaki ekşi tat beni terk etmiyor ve her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Ajello verdiğim bilgilerle ne yapacak? Bu aptal planı kabul ettiğimde kulağa o kadar da kötü gelmemiştii. Ama şimdi . . .

Ona burada, evde yaşayan kişi sayısını verdim. Bu en anlamsız bilgilerden biri olsa gerek. Don, Drago'nun evini istila etmeyi planlamıyor ama yine de bu detayı ifşa etmek beni çok kirli hissettiriyor.

Buradaki insanları seviyorum ve onlara ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Çoğu gün, Drago ben uyandığımda çoktan gitmiş oluyor, sabahları hariç.

Beni de kendisiyle birlikte koşuya sürüklüyor. Ama bu haftada sadece üç kez oluyor ve yaklaşık bir saatimizi malikane arazisinin etrafındaki toprağı eşeleyerek geçiriyoruz. Ondan sonra ayrılıyor ve akşam yemeğine kadar onu nadiren görüyorum. Yanımda getirdiğim tüm kitapları çoktan okudum, bu da bana günlerimi yeni defterime yazarak ya da mutfakta Keva'ya yardım ederek geçirmek kalıyor.

Asya beni şimdi görse gülmekten ölürdü. Evdeyken tek başıma yumurta kızarttığım gün sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Burada ise mutfaka dahil olmak şaşırtıcı derecede tatmin edici. Ev her zaman insanlarla dolu. Evet, herkesin aynı anda konuşması çığınca olabiliyor.

aynı anda ve birbirimize çarparak, ama eğlenceli. Önceden sadece Arturo, Asya ve ben varken de güzeldi. Ama burası . . . Büyük, tuhaf bir aile ve bariz deneyimsizliğime rağmen bu kargaşadan daha çok keyif alıyorum. Etrafta bu kadar insan varken yalnız hissetmek çok zor.

Beni pek tanımıyorlar ama onların arasında kendimi yabancı gibi hissetmiyorum.

Geçen gün Drago'nun köpekleriyle tanıştıktan sonra hala sarsılmış bir şekilde mutfaka gittiğimde, Keva bana sıcak çikolata yaptı ve beni kimin üzdüğünü söylememi istedi, böylece onların kışlarını tekmeleyebilecekti. Ve dün, istediğim ayakkabıların internette tükendiğinden yakınırken Mirko beni duydu ve "halledebilmesi" için linki ona e-posta ile göndermemi söyledi. Ayakkabılar aynı akşam geldi.

Bir de kocam var. Bazen onu evde olmadığını sandığım bir anda yakınımda yakalıyorum. Bakmadığımı sandığı anlarda beni izliyor ama her seferinde gözlerini üzerimde hissediyorum. Bakışları enseme gıdıklayan hafif bir tüy fırçası gibi. Sistemimdeki her sinir farkındalıkla ateşleniyor.

Bakışlarını fark etmemiş gibi davranarak maskaralığımı sürdürüyorum. Ama beni kandıramadığını bildiğinden ve blöfümü anladığından oldukça eminim.

Yine de Drago beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlemlemeye devam ediyor. Bazen bana büyük bir taş duvarın tepesine tünemiş bir gargoyle'u hatırlatıyor. Her zaman izliyor. Ve bekliyor. Neyi beklediğinden emin değilim ama bildiğim bir şey varsa o da bundan hoşlandığım. O yakınımdayken içimde uyanan heyecanı seviyorum. Ve onun yatağında uyumayı seviyorum.

Ama onu Ajello'ya ispiyonladığımı öğrenirse ne yapar? Beni öldüreceğini sanmıyorum. Bir suç örgütünün başı olabilir.

ama tesisatçıyla olan olayı saymazsak, bana şiddet yanlısı biri gibi gelmedi. Şimdiye kadar hiçbir adamına vurduğunu ya da bağırıldığını görmedim. Belki de rahip adamı bunun için tutuyordur. Kendisine karşı çıkanları öldürmek yerine.

Aklımda belirli bir hedef olmadan yarım saat boyunca konağın etrafındaki arazide dolanıyorum. Sonunda kendimi arka bahçede buluyorum. Drago'nun köpekleri kafeslerinin içinde koşturuyorlar ama yaklaştığımı fark ettiklerinde oynamayı bırakıp dikkatlerini bana veriyorlar. Ne zaman dursam Daha önce burada hep havlamalarını beklerdim ama hiç havlamazlardı. Şimdi de yapmıyorlar. Sadece bana bakıyorlar. Tıpkı sahipleri gibi.

Genellikle onları birkaç dakika gözlemledikten sonra ayrılırım, ama bu sefer, ileriye doğru geçici bir adım atıyorum. Sonra bir tane daha. Üçünün en büyüğü arka ayakları üzerinde duruyor ve ön patilerini demir çite bastırıyor. Temkinli bir şekilde bariyere yaklaşıyorum ve elimi köpeğin burnuna götürüyorum. Parmaklarımı bir süre kokluyor, sonra yalıyor. Çitin yanına çömeliyorum ve sol elimi pantolonumu koklayan diğer köpeğe uzatıyorum.

"Ruslardan ne zaman ödeme bekleyebiliriz?" Keva soruyor ve kalın eski defterinin sayfalarını çeviriyor.

"İki gün içinde," diyorum yemek masasına yaklaşıp karşısına otururken. "Neden Mirko'nun sana bir dizüstü bilgisayar almasına izin vermiyorsun? Mali kayıtlarımızı bunun içinde tutamazsın."

Gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Hassas bilgileri herkesin erişebileceği elektronik bir kutuda bırakmayacağım."

"Güvenlik duvarı denen şeyler var, Zivka. Bunlardan biri kuruluyken kimse eşyalarınıza erişemez."

"Oh, öyle mi? Bunu Yahoo'ya söyle."

Şakaklarımı ovuyorum ve iç çekiyorum.

"Sienna bu sabah kahvaltıya çok neşeli geldi," diyor Keva, dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken. "Neşesinin nedenini sorduğumda ona bir hediye bıraktığını söyledi. Çok renkli cam kristallerden oluşan bir vazo, görünüşe göre çok güzel parlıyor."

"Yani beğendi mi?"

"O kadar ki, onu bu kadar heyecanlandıran bu 'bardağı' görmek için odanıza uğradım." Gözlüklerini çıkarıp sırtıyor. "Karınızın yarım milyon dolar değerinde değerli taşları kalemlik olarak kullandığını biliyor musunuz?"

"Onları seviyor. Bana kalırsa onları istediği gibi kullanabilir," diyorum. "Bugün bana hiç fotoğraf göndermedin."

"Unutmadım mı?" diye şaşırmış gibi yapıyor. "Muhtemelen unutmuşumdur. Ama bu sabah Jovan onu alışveriş merkezine götürürken görmeliydin. Neon yeşili bir kot pantolon ve fırırlı sarı bir bluz giymişti."

"Onları tavuk ceketiyle mi eşleştirdi?" "Ama tabii ki. Ve sarı topuklu ayakkabılarıyla."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana bir resim göndermeliydin."

"Ya da buraya bizzat gelip kendiniz görebilirdiniz." Gözlüklerini bana doğrulttu. "Onu evin etrafında takip etmeyi bırakmalısın, Drago."

"O benim karım. Onu istediğim kadar takip edebilirim."

Keva homurdanıyor. "Kovac daha önce aradı. Pazar günü evleniyormuş ve seni ve Sienna'yı da davet etmiş."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi ben düğün yapmam. Özellikle de Sırp düğünler." Canlı müziğin olduğu ve yüzlerce davetlinin sürekli neşe içinde şarkı söylediği bir partiye gitmek benim için cehennemin ta kendisidir. Bu saçmalığın iki dakikası beynimi pelteye çevirmeye yeter.

"Belki bir istisna yapabilirsin? Sadece kısa bir ziyaret?" "Hayır."

"Utanç verici." Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Sienna buna bayılırdı."

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve karımı bu çılgınlığın ortasında hayal ediyorum. Evet, çok heyecanlanırdı. "Kovac son konuştuğumuzda yeni bir yatırım fırsatından bahsetmişti. Belki biraz uğrayabiliriz. İyi ilişkilerin sürdürülmesi iş dünyası için faydalıdır."

"Mükemmel. Sienna'yı bu olay için bir elbise almaya götürdüğünden emin ol." Bir kaşımı kaldırıyorum. "O kadının sahip olduğu tüm kıyafetleri gördün mü?" "Söz konusu kadın kıyafetleri olduğunda asla 'yeterli' diye bir şey yoktur, Drago."

Gözlerimi deviriyorum ve köşedeki rafta duran küçük akvaryuma doğru başımı sallıyorum.

Su bitkileri ve diğer akvaryum dekorları arasında birkaç turuncu balık zikzak çiziyor. "Bunun burada ne işi var?"

"Sienna bugün alışveriş merkezinden aldı." "Ben balık sevmem."

"Biliyorum." Keva telefonuna uzanmaya başlamıştı bile. "Sienna onlar için çok heyecanlıydı ama Jovan'a akvaryumu dükkâna geri götürmesini söyleyeceğim."

Çenemi sıktım. "Bırak şu lanet şeyi."

"Emin misiniz? Hemen yapmasını sağlayabilirim."

"Kimse onun balığına dokunamaz," diyorum dişlerimi sıkarak. "Peki benim güneşli karım nerede?"

"Bilmiyorum. Akşam yemeğine gelmedi, ben de aç olmadığımı düşündüm."

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve karımı bulma göreviyle yemek odasından çıktım. Bu sabah bir iş ortağımla yapacağım toplantıya yarım saat geç kalmıştım çünkü Sienna'nın uyanmasını bekliyordum ki hediye vereceği tepkiyi görebileyim. Sonunda ayrılmak zorunda kaldım ve bu beni gerçekten kötü bir ruh haline soktu. Saatler ilerledikçe daha da kötüleşti çünkü çok fazla işim vardı ve günde en az iki kez yapmaya çalıştığım gibi onu görmek için eve uğrayamadım. Keva'nın bana fotoğraf göndermemesi berbat bir günün kremasıydı ve mesaj atmamasının kasıtlı olduğundan eminim.

Zemin katın doğu tarafındaki büyük dinlenme odası insanlarla dolu ama Sienna orada değil.

"Sienna'yı gören oldu mu?" Ben sordum.

Otuzdan fazla kafa bana doğru dönüyor. Bir grup hayır ve sallanma takip ediyor.

Üst kata çıkıyorum ama o da yatak odasında değil. Kapıyı arkamdan kapatarak aşağıya iniyorum. Yanından hızla geçip mutfak kapısını bitişikteki duvara çarpacak kadar kuvvetle iterek açtığımda Keva bana bakakalıyor.

"Karım nerede?!"

Dört kafa bana doğru dönüyor.

"Burada değil," diyor tezgahı temizleyen kızlardan biri. "Ben kör değilim. Onu en son ne zaman gören oldu?"

"Belki hâlâ dışarıdadır?" Jelena diyor ki. "Onu daha önce dışarı çıkarken gördüm ama bu yaklaşık üç saat önceydi."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve koşuyorum.

"Sienna'yı bulamıyorum," diye bağıriyorum ön kapının yanında duran Iliya'ya ve ceketimi kapıyorum. "Jelena onu dışarı çıkarken gördüğünü söylüyor. Sen ve Relja ön bahçeyi alın. Ben arkayı alacağım."

Dışarı çıktığımda, belki oraya girmiştir diye önce garaja gidiyorum. Girmedi.

"Siktir!" Avucumla duvara vurdum ve koşarak geri çıktım.

Ya Bogdan yerimizi öğrendiyse ve adamları bir şekilde O mu? Gitmiş olabilir. Arazinin dışında. Gitmiştir! Ya da hala buradalar, karanlığın örtüsü altında kaçmak için zaman kolluyorlar. Güvenliğimiz sıkı, bu yüzden çok uzakta olamazlar.

Rotamı değiştirdim ve arka bahçenin diğer kısmına doğru havalandım. Köpekler orada, o yüzden orada olacaklarından şüpheliyim, ama her ihtimale karşı kontrol etmem gerek.

Çitin yanındaki sarı bir şey dikkatimi çekiyor. Alacakaranlık çöktüğü için yanına varana kadar Sienna olduğunu fark etmiyorum. Köpeklerin barınağının yanında yere diz çökmüş, kollarını boşluklardan içeri sokmuş,

Zeus'un başını okşuyor. Diğer iki köpek patilerini onun bacaklarına bastırılmış, yakınlarda yatıyor.

"Lanet olsun." Ceketimi çıkarıp omuzlarına doladım. Hâlâ daha önceki kıyafetini giyiyor ve o firfırlı gömlek hızla düşen sıcaklık için fazla ince. "Senin derdin ne lan? Donarak ölmeye mi çalışıyorsun?"

Dikkatlice onu çitten çekip kollarını içeriye doğru yönlendiriyorum. Ceketimin kolları. Bana bakmıyor bile, bakışlarını köpeklerden ayırmıyor. Onu kollarıma alıp eve doğru koşuyorum.

"Sienna?"

Kolları boynuma dolanıyor, yüzünü omzuma gömerken sıkıyor. Neden hiçbir şey söylemiyor? Nerede o iğneleyici Açıklamalar? Yaramaz sırtışlar?

Ön kapıya ulaştım ve tekmeleyerek açtım. Keva antrede bize doğru koşturuyor ama ben doğruca merdivenlere yöneliyorum. "Bana sıcak bir şeyler getir," diye bağıriyorum. "Çay ya da kakao. Hemen!"

Yatak odamıza girdiğimde Sienna'yı balkondaki koltuğa yatırıyorum ve yatağın üzerindeki battaniyeyi etrafına sarıyorum, sonra ayaklarının dibine çömelip üç santimlik topuklu ayakkabılarını çıkarmaya başlıyorum. Parmak uçlarında küçük çiçekler var.

ıslak çim ve çamurda gezinmek için mükemmel bir seçimdir.

"*Moya blesava mila.*" Başımı sallayarak soğuk ayaklarını avuçlarımla ovuyorum.

Birkaç dakika sonra arkamdaki kapı açılıyor ve Jelena içinde büyük bir fincan çay ve kurabiye olan bir tepsiyi yan masaya koyuyor.

"Teşekkür ederim. Şimdi git," diyorum ona bakmadan. Bakışlarım Sienna'nın kesinlikle ifadesiz olan yüzüne odaklanıyor. Onu bu şekilde gördüğüm tek an, tanışmamızdan hemen önce kulüpteydi.

"Sienna?"

Gözlerini kırptırıyor, ayaklarını ellerimden çekiyor ve kollarını bacaklarının etrafına sararak koltuğun kenarına yerleştiriyor.

"Bir köpeğim vardı, biliyor musun?"

"Vardı?"

"Evet. Adı Bonbon'du."

Gerçek kelimeleri anlayamıyorum ama sesinin tonunu duyabiliyorum. Garip bir şekilde düz.

"Ne oldu?"

"Benim yüzümden öldü." Öne doğru eğilir ve çenesini Dizlerimi bükmüş, omzumun üzerinden bir yerlere bakıyordum. "Böbrek yetmezliği vardı ama kız kardeşimin kayıp olması nedeniyle dikkatim dağılmıştı ve belirtileri fark edemedim. Bunu yaptığımda artık çok geçti."

Arturo'nun kız kardeşinin birkaç yıl önce kaybolduğunu biliyordum, çünkü o süre zarfında onu ararken ulaşamıyordum. Pisano'yla olan tüm o saçmalıklar da o zaman oldu. Kıza ne olduğuna dair ayrıntılardan haberdar değilim, aylarca kayıp olması dışında. sonra Bratva'nın yakın çevresinden bir adamla evlendi. Ama hem Sienna'nın hem de kardeşinin, kız kardeşlerinin hayatta olup olmadığını bilmeden yaşadıkları cehennemi hayal edebiliyorum.

"Ama kız kardeşin iyi mi?" Kalbimdeki eski yara yeniden açılıp sızlarken soruyorum.

Sienna'nın gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor. "Evet. Asya benim yüzümden neredeyse ölüyordu ama şimdi iyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil." Çabucak başka tarafa bakar. "İsimleri ne? Köpeklerin mi?"

Battaniyeyi omuzlarına doluyorum ve onu bir şekilde yatıştırma dürtüsüne karşı koyamayarak avucumun tersiyle yanağını okşuyorum. "Büyük olan Zeus. Bronz bacaklı olan Jüpiter. Ve üçüncüsü de Perun."

"Adını tanrılardan alıyor," diyerek beni şaşırttı. Zeus ve Jüpiter Az çok herkes bilir ama eski Slav tanrısı Perun'u pek kimse bilmez. "Eğer senin için de uygunsa sanırım şimdi uyumaya gideceğim."

"Önce çayını iç."

Sienna ona uzattığım bardağı alıyor ve çayı bitirdikten sonra banyoya girip gözden kayboluyor. On beş dakika sonra yatağa giriyor, yastığı göğsüne bastırıyor ve yorganı çenesine kadar çekiyor.

Koltuğa oturuyorum ve az önce tanık olduğum şeyi düşünürken onun kıpırdamadan yatışını izliyorum. Görünüşe göre karım ne manyakça mutlu ne de rol yaptığı gibi sığ biri. Ama eminim ki Uyandığında, hiçbir şey olmamış gibi davranacak ve kaygısız maskaralığına devam edecektir.

Sienna yan dönüyor ve her zaman yaptığı gibi bir yastığı göğsüne sıkıca bastırıyor. Bunun bir alışkanlık olduğunu sanıyordum ama şimdi düşününce bunu sadece sabahları yataktan kalktığımda yaptığını fark ettim.

Kendimi azarlıyor ve başımı sallıyorum. Hiçbir kadın normal hayatından koparılıp bir evde yaşamaya zorlandığı için bu kadar umursamaz olamazdı.

Tanımadığı insanlarla. Tamamen yabancı bir adamla evli.

Özellikle de Sienna gibi genç biri.

hayatında kalp ağrısı. Ailesi o daha küçük bir kızken öldürüldü ve bunun nasıl bir travma bıraktığını biliyorum. Sonra kız kardeşi kaçırıldı. Ve şimdi de bu.

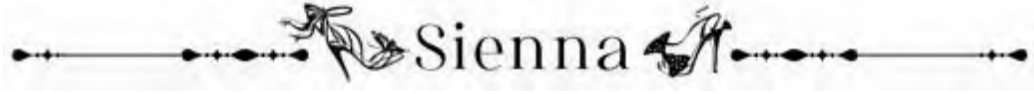
Drago, seni aptal. Onun kaygısız tavırlarının beni kandırmasına izin verdim. Üstüne üstlük, Ajello için beni gözetlediğini bildiğimden onu kendimden uzak tutmaya çalıştım.

Kafasından neler geçtiğini ve sadece nadir durumlarda gözlerine ulaşan o gülümsemelerin ardında neler saklı olduğunu sadece Tanrı bilir.

Koltuktan kalktıktan sonra kıyafetlerimi çıkarıp yatağa yaklaşıyorum. Yavaşça karımın yapıştığı yastığı çekiyorum, sonra yorganın altına giriyorum ve kollarımı Sienna'ya dolayarak onu vücuduma bastırıyorum. Hemen yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Saçındaki bir şey çenemi kaşıyor. Biraz geriye yaslanıyorum ve başının tepesinde büyük sarı kelebek şeklinde bir toka görmek için aşağıya bakıyorum. İç çekerek tokayı saçından dikkatlice çıkarıyorum ve komodinin üzerine atıyorum. Bir şeyler homurdanarak kıpırdanıyor.

"Saçında o pislik varken uyuyamazsın Sienna," diyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Bölüm 10

"Seni bu hafta sonu bir düğüne götürüyorum," diyor Drago'nun sesi yatak odasında bir yerden geliyor.

Düğün mü? Banyo kapısını açtığımda Drago'nun odanın diğer tarafında durduğunu görüyorum, gri kotu ve siyah gömleğiyle çok seksi görünüyordu. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı.

Diş fırçası hâlâ ağızımdayken, "Giyecek hiçbir şeyim yok," diye mırıldanıyorum.

"Ne?"

Gözlerimi deviriyorum ve diş fırçasını çıkarıyorum. "Dedim ya, giyecek bir şeyim yok."

Drago kaşlarını kaldırır. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Eski kıyafetlerimle gidemem. Jovan'dan beni mağazaya götürmesini isteyeceğim."

Drago gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi ve önümde durdu. "Seni ben götüreceğim."

Yüzüme aptalca bir sırıtışın yayılmasını önlemek için alt dudağımı ısırdım. Uyandığımda bana dün gece olanlarla ilgili sorular sormaya başlamasından korktuğum için banyoya kaçtım. Görünüşe göre her şeyi unutmuş, Tanrı'ya şükür.

"Peki nasıl oluyor da herkes düğün yaparken ben belediye binasında sadece beş dakikalık bir tören yapabiliyorum?"

Drago ellerini iki yanımdaki kapı çerçevesine dayıyor ve yüzüme doğru eğiliyor. "Çünkü o insanlar aşk için evleniyorlar. Ve sen

para için evlendin, değil mi?"

Gülümsemeye zorladım.

"Evlendim."

Başını daha da eğiyor, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor. İşte Gözlerinde yine o analiz eden bakış, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

"İşte cevabın," diyor. "Giyin. On beş dakikan var."

Odadan çıkarken geniş sırtını izliyorum. O gittikten sonra arkamı dönüp dolaba doğru ilerliyorum ve bavulumu açtığımda içine tıktırdığım kıyafet karmaşasını karıştırıyorum. Alan oldukça geniş, ama çok fazla eşyam var. Gözümden bir damla yaş kaçıyor ve hemen elimin tersiyle silerek uzaklaştırıyorum.

Drago'nun sözlerinin beni neden bu kadar etkilediğini anlamıyorum. Sebeplerimiz hakkında kuruntu yapıyor değildim. Benimle evlendi çünkü kazançlı bir işti.

iş fırsatı. Ve onunla evlendim çünkü . . . Ben bir aptalım. Gerçek bu. Yalnız kalma korkumun beni bu felakete sürüklemesine izin vermemeliydim. Asya haklıydı. Hoşlanacağım, belki de seveceğim biriyle tanışmayı beklemeli ve ancak ondan sonra o adamla evlenmeyi düşünmeliydim. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Hayır. Aşık olmama asla izin vermem. Sevdığım insanlar benim yüzümden öldüler. Ailem gibi. Kız kardeşimin neredeyse öleceği gibi. Hepsi benim yüzümden. Bu çok daha iyi bir kurgu. Drago Cosa Nostra ile bağlantı kuracak, Don Sırp örgütü hakkında bilgi alacak ve ben de yalnız kalmayacağım. Duygulara yer yok.

On dört dakika sonra dışarı çıktığımda Drago arabanın yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş kaputa yaslanıyor. Gözleri pembe-mavi çizgili bol paça pantolonumu tarıyor, sonra pembe paltoma kayıyor ve kısa bir an için yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

"Bu şey yıkanınca küçüldü mü?" diye soruyor, kollarıma şüpheli bir bakış atarak.

"Paltoların yıkanması değil, kuru temizlenmesi gerekir. Bunlar da üç çeyrek kollu."

"Kısa kollu bir paltonun amacı konusunda beni aydınlatır mısın?"

Ona kirpiklerimi kırptırıyorum "Beni güzel göstermek için."

Drago elini kaldırıyor ve avucunun tersini yanağımda gezdiriyor. O yeşil gözler benimkileri yakalıyor ve tutuyor. "Eğer durum buysa, korkarım ki amacına hizmet etmiyor, *mila moya*."

Nefesim kesildi, şok oldum ve incindim. Erkekleri önümde diz çöktürecek türden bir kadın olmadığımı biliyorum. Ve ben kesinlikle Ajello'nun bana gönderdiği fotoğrafta onunla birlikte gördüğüm kadınla aynı ligdeyim. Ama çirkin olduğumu ima etmek?

Ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama boştaki kolu belime dolanıyor ve beni vücuduna bastırıyor. Gözleri benimkilere yapışmış, tehlikeli bir şekilde parlıyor. Benimle alay ediyor. Bana meydan okuyor. Ne yapmam için? Yüzüne tükürmem için mi? Ağlamaya başlamam için mi? Hayır, bu onun yapacağı bir şey değil.

Belimin etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor. Diğer eli hâlâ yüzümde, yanağımı okşuyor. Gömleğini avucumun içinde sıkıyorum ve bu sessiz oyunun ne hakkında olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi ona dikiyorum. Drago, ağzı kulağımın hemen yanına gelene kadar eğiliyor.

"Palton amacına hizmet etmiyor," diye fısıldıyor Sırpça, sesi boğuk ve üzerimde sıvı bal gibi süzülüyor, "çünkü sen mükemmelsin Sienna. Tanıdığım herkesten daha güzelsin."

Kalbim durdu. Sonra göğsümden fırlayacakmış gibi sığıyor, çılgınca bir hızla atıyor. Ya bunu duyarsa ve anladığımı fark ederse?

"Ne dedin sen?" Çabucak sordum.

Drago beni tutmayı bıraktı ve arabanın kapısını benim için açtı.

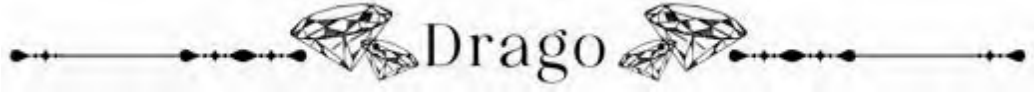
"Gitme zamanı." Sorumu duymazdan gelerek tekrar İngilizceye döndü. "Acele et. Öğleden sonra katılmam gereken bir toplantı var."

Yüzüme kaygısız bir gülümseme yerleştirerek ceketimin yanlarından tutuyor ve kendimi yolcu koltuğuna bırakıyorum. Drago arabanın etrafında dolaşırken, güneşliğimi indirmek yerine dikiz aynasını bilerek kendime doğru ayarlıyorum, çantamdan makyaj çantamı çıkarıyorum ve rujumu sürmeye başlıyorum. Az önceki neydi öyle? Bir çeşit test mi?

"Buna ihtiyacım var Sienna." Kocam homurdanıyor ve aynayı yeniden ayarlıyor.

"Önce ben talep ettim," diye cıvıldıyorum, ne kadar sarsılmış hissettiğimi örtbas etmeye yardımcı olacağını umarak.

Drago bakışlarını dudaklarımdan gözlerime kaydırıyor ve birkaç uzun an boyunca orada tutuyor. Sonra arabayı çalıştırdı.

Soyunma odasının perdesi yana kayıyor ve Sienna etekleri fırfırlı, Barbie pembesi bir elbise giyerek dışarı çıkıyor. Onu pencereden izliyorum. Yansımasını incelerken uzun aynanın karşısındaki koltukta oturuyor, sağa sola dönüp kıyafeti kontrol ediyor. Daha önce denettiği tüm elbiselerde olduğu gibi bu elbisenin içinde de muhteşem görünüyor. Sanırım bu on ikincisidir.

Arkasını dönüyor ve kalçasını uzatıyor. "Peki ya bu?"

Bakışlarımı narin göğsünden aşağıya, biçimli bacaklarına indiriyorum, sonra tekrar yukarı kaldırıyorum. "Hayır."

"Hayır mı? Ne demek 'hayır'? Buradaki her lanet elbiseyi denedim. Hiçbirini sevmemeniz nasıl mümkün olabilir?"

Arkama yaslanıyorum ve kollarımı kanepenin arkasına yayarak ona bakıyorum.

Onları sevmediğimi hiç

söylemedim. "Drago!"

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp sesin içime işlemesine izin veriyorum. Benim adım bir

Konuştığında tam olarak duyabildiğim nadir birkaç kelimeden

biri. "Birkaç tane daha dene," diyorum.

Sienna bana kızgın bir bakış attı ve soyunma kabininde kayboldu. oda. Perde arkasından çekildiği anda kalkıp butiğin diğer ucuna gidiyorum, girişte iki adam duruyor. Onları aynada fark ettim, Sienna son birkaç kez soyunma odasından çıktığında onu süzüyorlardı. Bana en yakın olanın ceketini kapıp yüzüne doğru yaklaşıyorum.

"Karımı izlemekten hoşlanıyor musun?"

"Sakin ol dostum. Sadece bir bakış attım." Aptal sırtıyor. "O bir duman gösterisi. Bakmamak zor, biliyorsun."

"Oh. Pekala o zaman." Ona kafa attım.

Diğer adam omzumu tuttu, ben de ellerini kanlı burnunun üzerine bastıran adamı bıraktım ve dirseğimi arkadaşının karnına gömdüm. İkiye katlandı, nefes nefese kaldı.

"Kaybol. Seni kendim dışarı atmadan önce." Topuklarımın üzerinde döndüm ve soyunma odalarına geri döndüm.

Sienna tam ben otururken ortaya çıkıyor, kemerin ve bel kısmının çok dar olmasıyla ilgili bir şeyler söylüyor ama iki salağın mağazadan ayrıldığından emin olmak için bakışlarım aynaya odaklandığı için hepsini anlamıyorum.

Karıma baktığımda, ellerini kalçalarına dayamış, bana ters ters bakıyordu.

"Yani?"

Onu gözlerimle yiyorum. Yeni elbisesi mavi ve belden genişleyen dar bir bedeni var. Ona çok güzel oturuyor. "Bir tane daha denemelisin."

"Ciddi misin? Benimle kafa buluyorsun, değil mi?"

Sinirlendiğinde çok sevimli oluyor. Mesele şu ki, ben gerçekten ne giydiği umurumda değil. Karımı bu sabah giydiği o aptalca mavi ve pembe canavarın içinde de bu zarif elbisenin içinde olduğu kadar çarpıcı buluyorum. Ama her elbisenin ortaya çıkardığı vücudunun çeşitli yerlerini görmekten zevk alıyorum. Çıplak sırtı. Göğüs dekoltesi. O muhteşem bacaklar.

"Sıradaki, Sienna."

Gözlerini kısarak bana baktı ve bölmenin içine doğru yürüdü. Bir dakika sonra üzerinde sadece gök mavisi dantelli bir sütyen ve ona uygun bir külotla dışarı çıktı. "Bu daha mı çok hoşuna gidiyor?"

Kanepeden fırlıyorum ve üç hızlı adımda ona ulaşıyorum. Kolumu beline dolayarak onu soyunma odasının içine taşıyor ve diğer elimle perdeyi arkamızdan çekerek kapatıyorum. Sienna elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor.

Ama ben onu kalçasının altından tutup duvara yasladım.

"Bu da neydi böyle?" Havladım.

"Elbiselere karşı kayıtsız görünüyorsun." İnatçı çenesini bana doğru eğdi. "Bir tepki almaya çalışıyordum."

"Öyle mi?" Ona doğru eğildim, böylece sert horozum çekirdeğine baskı yapıyor. "Elde etmeye çalıştığın tepki bu muydu?"

"Belki." Sienna alt dudağını ısırtıyor ve bacaklarını arkamda birleştiriyor. Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Başımı eğiyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Seni görüyorum Sienna." Kucağımda sertleşiyor ama devam ediyorum. "Neşeli tavırların ve o gülünç kıyafetlerinle bir şeyler sakladığını görüyorum. Ve bunun ne olduğunu öğreneceğim."

Tırnakları boynumun derisine batıyor, bu his zaten sert olan sikimin daha da şişmesine neden oluyor. Başını yana yatırıyor, dudakları kulak mememe değiyor.

"Asla," diyor.

"Bunu göreceğiz." Çıplak omzuna hafif bir öpücük konduruyorum ve vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. "Kıyafetlerini giy."

"Elbise ne olacak?"

Eğilip rengârenk saten ve dantel yığınının kollarına alıyorum. "Hepsini alıyoruz."

* * *

Karımı tabağındaki domuz pirzolasını seçerken gözlemliyorum. Coğunlukla yemeğin etrafında dolaşıyor ve ancak birkaç ısırık alıyordu. Çatalımı uzatıp parçalardan birine saplıyorum ve ağzına götürüyorum.

Çatalıma bakıyor. "Ne yapıyorsun?" "Bir şeyler yediğinden emin oluyorum."

"Aç değilim."

"Sabahtan beri bir şey yemedin. Üzerimde bayılmana izin vermeyeceğim. Aç ağzını."

Dudakları hafifçe genişliyor. "Siktir git Drago," diyor gülümseyerek.

"Demek insanların inanmasını istediği kadar tatlı değil." Öne doğru eğildim.

"Aç. Ağzını. Ağzını."

Sienna çatalı elimden kapıyor ve bana hançer gibi bakarken eti ağzına tıkıyor. Çatalı geri alıyorum, bir brokoli çiçeği dürtüyorum ve kaldırıyorum.

"Evde de yiyebilirdik." Sebzeyi kaptan kaydırırken dudakları sebzenin etrafını sarıyor.

"Öğle yemeği saat ikide servis edilir. Kaçırdık."

"Kaçırdın mı? Burası senin evin. Öğle yemeğinin ne zaman servis edileceği konusunda söz hakkın yok mu?"

"Evet. Ve öğle yemeği saatini iki kişi için ayarladım. İş yükümlülükleri nedeniyle kaçırırsanız, kendi başınızın çaresine bakmak zorundasınız."

Sienna önünde tuttuğum bir sonraki domuz eti lokmasına bakıyor. "Neden?"

"Elli kişi rastgele zamanlarda yemek yerse ortaya çıkacak kaosu hayal edebiliyor musunuz?"

"Evet, sanırım öyle." Gülüyor ve eti alıyor. "Evinizde hiç çocuk görmedim."

"Ailesi olan kadın ve erkekler evde kalmıyor." "Neden?"

Alevler içinde kalan çocukluk evimin anısı gözümün önünden geçiyor. Gözlerimi. Aradan yirmi yıl geçti ama hâlâ ciğerlerimi boğan dumanın tadını alabiliyor ve Dina'yı bedenimle korumaya çalışırken yanan gömleğimdeki ateşin tenimi kavuran sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Drago?" Sienna elini ön koluma koyuyor.

"Çünkü malikanede çocuklara izin vermiyorum. Çok tehlikeli," diyorum ve cebimde titreyen telefonumu çıkarıyorum.

14:20 Filip: Sürücü ile bağlantıyı kaybettik. Mirko GPS aracılığıyla sevkiyatın yerini tespit etmeye çalışıyor.

"Gitmemiz gerek." Masaya para atıyorum ve gitmek için Sienna'nın elini tutuyorum.

Eşimi en yakın asansöre doğru yönlendirirken Sienna yanımda konuşuyor. Etraftaki onca insan ve çıkardıkları gürültü yüzünden kelimeleri değil, sadece sesinin tonunu yakalayabiliyorum.

Asansörden çıkarken Filip'ten bir mesaj daha geliyor ve GPS sinyali zayıf olduğu için kamyonun sadece genel bir konumunu bildiğimizi ve aracı aramak için birkaç adamıyla birlikte o yöne doğru gittiğini söylüyor.

Metinde bir haritanın ekran görüntüsü ve

Depomuza yakın alan üzerinde bir mil yarıçaplı daire.

Arabaya vardığımızda parmağımı Sienna'nın dudaklarının üzerine koyuyorum. "Konuşmayı kes ve dinle. Biri kamyonlarımızdan birinin yolunu kesmiş. Sürücü cevap vermiyor."

Bana göz kırpmıyor ve başını sallıyor.

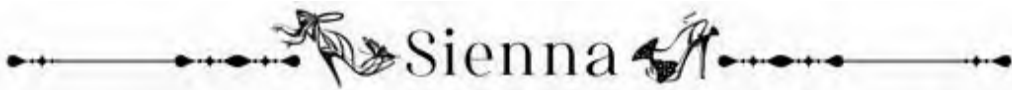
"Filip ile hatta kalmanı ve kamyonu bulduktan sonra sana koordinatları vermesini beklemeni istiyorum. Koordinatları aldığında, harita uygulamasına konumu gir ve bana hedefimizin işaretlendiği ekranı göster. Tamam mı?"

"Tamam."

"Hattı açık tutun ve bizden önce kamyonu ulaşacağı için Filip'in sahip olabileceği her türlü bilgiyi dinleyin. Anlaşıldı mı?"

Tekrar başını sallar.

"Güzel. Hadi gidelim."

Telefondan Sırpça konuşan sesler geliyor. Filip eller serbest moduna almış olmalı çünkü hem onu hem de başka bir erkeği duyabiliyorum. Konuşmaları oldukça hızlı ama yine de söylenenlerin bir kısmını anlayabiliyorum.

Küfürlü sözler, sonra da Romenlerin silah işinden memnun olmadıklarıyla ilgili bir şeyler. Kocama yandan bir bakış fırlattım. Yirmi dakikadır mutlak bir sessizlik içinde araba sürüyordu. Silah mı? Sırp sendikasının sadece uyuşturucuyla çalıştığını sanıyordum. Konuşmanın devamını yakalamaya çalışıyorum ama çoğunlukla yine küfürleşıyorlar. Birinin telefonu çaldı. Diğer adam, sanırım Jovan, bir şeyler bağıyor.

"Sienna," diyor Filip, "yeri bulduk. Sana koordinatları gönderiyorum."

Elimdeki telefon titriyor. Hoparlörü açıyorum, sonra iki büyük rakamı kopyalayıp navigasyon uygulamasına yapıştırıyorum ve haritada büyük kırmızı bir nokta beliriyor. Yaklaşık on dakika uzaklıktayız.

Telefon ekranına bakarken "Bir sonraki sağa dön," diyorum. Aramayı açık bıraktığım için Filip'in sesini hâlâ duyabiliyorum.

Drago'nun eli görüş alanıma giriyor. Telefonu alıp ekrana bakıyor ama bunu yaparken yapması gereken dönüşü kaçırıyor.

"*A u kurac.*" Telefonu gösterge paneline fırlatır, araba bir seksen yapana kadar direksiyonu çevirir ve şu yöne doğru giden şeride girer ters yöne. Dönüş o kadar ani ve keskin ki başımı cama çarptım.

"Kahretsin!" Drago havlıyor ve gözlerini yoldan ayırmadan sağ kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Çok üzgünüm, bebeğim." Alnımdan öpüyor ve beni bırakıyor. "Filip'e şoföre ulaşır ulaşmadıklarını sor."

Beklenmedik davranışı karşısında hâlâ o kadar şaşkınım ki neden Filip'e kendisinin sormadığını bile sormuyorum. Hoparlör hâlâ açık.

"Filip? Drago soruyor-"

Filip, "Kamyon arka sokakta park halinde," diye araya girdi. "Şimdi arkasına yanaşıyoruz. Hatta kalın."

Araba kapılarının açılıp kapanma sesleri, aksi halde ölü olan havayı dolduruyor ve birkaç dakika sonra Sırpça küfürler hat boyunca akıyor.

"Şoför öldü," diye bağıırır Filip. "Şakağından bir kurşunla vurulmuş. Kargo hâlâ kamyonun içinde. Dokunulmamış."

Kocam direksiyonu sıkıca tutmuş, bakışlarını yola sabitlemiş halde araba kullanmaya devam ediyor. "Öldü mü?" diye soruyor ve bana bakıyor.

"Evet." Başımı salladım.

"Oraya vardığımızda arabada kal. Filip seni eve götürecekt."

"Tamam." Tekrar başımı salladım.

Drago sürmeye devam ediyor ve ben onun profiline bakmaya devam ediyorum. Düşünüyorum.

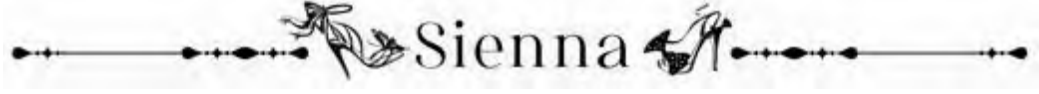
Kamyona ulaşıyoruz ve Drago kamyonun birkaç metre önüne park edip arabadan iniyor. Arka camdan onu izliyorum, kamyonun kabinine bir göz attıktan sonra aşağı atlayıp Filip'e bakıyor ve ona bir şeyler söylüyor. Jovan Drago'nun arkasından yaklaşıyor ve elini Drago'nun omzuna koyuyor. Bu hareket yersiz görünüyor ama adamlarının ona arkadan yaklaştıklarında bunu sık sık yaptıklarını fark ettim. Sanki dikkatini çekmek için yapıyormuş gibi görünüyor.

Üçü hararetli bir tartışma içinde birkaç dakika geçirir. Filip Birkaç dakika sonra gruptan ayrılıyor ve telefonundan bir numara çevirirken benimle birlikte arabaya biniyor. Eller serbest moduna geçti ve arabada. Drago'nun emirlerini önce Adam'a, sonra da Mirko'ya iletirken onu dinliyorum.

Gözlerim ön camın ötesindeki yol şeridine kör bir şekilde bakarken, beynimi karıştırıp kocamı daha önce hiç telefonda konuşurken görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Telefonu.

Tek bir örnek bile hatırlamıyorum.

Bölüm 11

Yıllar boyunca en az on Cosa Nostra düğününe katıldım. Çoğu resepsiyon restoranlarda, lüks otellerin ziyafet salonlarında ya da ülke kulüpleri. Mekan ve prodüksiyon ne kadar pahalı olursa o kadar iyi. Zenginliğinizi ve Aile içindeki öneminizi göstermenin daha görkemli bir yolu yok. Drago arabayı üç katlı gri bir taş evin biraz uzağına park ettiğinde kafam karıştı.

Müziğin sesini oraya varmadan çok önce duymuştum ama bu kadar yakından o kadar yüksek ki alışmam birkaç dakika alıyor. Evin arkasındaki büyük çimenliğin ortasında kocaman beyaz bir çadır duruyor. Drago bir dönüşü kaçırmış olmalı, çünkü sanırım yanlış yere geldik.

"Neden panayırdaysınız?" Ben soruyorum.

"Burası bir fuar alanı değil. Bu bir *svadba*. Bir düğün."

Gözlerimi açıyorum ve önümüzde duran dikdörtgen çadıra doğru bakıyorum.

Yan tarafları kaldırılmış, geriye uzun bir gölgelik bırakılmıştır. masalar yerleştirilmiş. Her masa çadırın uzunluğu boyunca uzanıyor ve yaklaşık seksen kişi rahatlıkla oturabiliyor. Beş masa var. Bu da en az dört yüz misafir demek. O kadar insanı tanıdığımı bile sanmıyorum.

Bir uçta, kırmızı elbiseli sarı saçlı bir kadın masaların arasında şarkı söyleyerek yürürken bir grubun çaldığı bir platform kurulmuştur. Konukların çoğu sandalyelerinin yanında durmuş, dans ediyor ve şarkıya eşlik ediyor, ancak bazıları şarkıcının etrafında toplanmış ve eline para sıkıştırıyor.

Çocuklar -şirin takım elbiseli oğlanlar ve güzel elbiseli kızlar- bir köpeği kovalıyor, açık yan panellerden çadıra girip çıkıyorlar. Köşelerde iş konuşan asık suratlı adamlar yok, sert görünümlü

Kadınlar sırtlarını dik tutarak oturuyor, saçları çözülecek korkusuyla bir kaslarını bile oynatmaktan çekiniyor, bir yandan da onlara kulak misafiri olacak kadar yakın olmayanlar hakkında dedikodu yapıyorlar. Herkes gerçekten mutlu görünüyor. Cosa Nostra düğünlerinden çok farklı.

Neşeli, pozitif bir çılgınlık. Bayıldım buna!

"Hadi gidip yeni evlileri tebrik edelim." Drago kolunu bana doluyor ve kalabalığın arasından çadır pavyonunun uzak tarafındaki baş masaya doğru yürürken beni yanına yaklaştııyor. Diğerlerine dik olarak yerleştirilmiş ve etrafında daha fazla insan toplanıyor.

Gelin hacimli, dolgun etekli, beyaz dantelden muhteşem bir elbise giymiş, damat ise şık gri bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş. Masada iki kişi daha var: Damadın yanında bir erkek ve gelinin yanında bir kadın. Ancak dördü de sandalyelerini geriye itmiş, dans etmekte ve avazları çıktığı kadar şarkı söylemektedir.
yerinde.

Damat yaklaştığımızı fark edince bizi karşılamak için acele ediyor. Drago ve adam birkaç kelime konuşuyorlar ama konuşmaları gürültüden boğuluyor, bu yüzden ne söylendiğini duyamıyorum. Damat bakışlarını kocamdan bana çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra kendini toparlayıp bana elini uzatıyor. Oturmak için başka bir yere gitmemizi bekliyorum ama damat birine el sallamaya başlıyor ve "Drago'nun karısı!" diye bağıyor.

Bir an sonra kendimi insanlarla çevrili buldum. elimi sıkıyor ve kadınlar yanaklarımı üç kez öpüyor -sağ, sol, sağ. Herkes aynı anda konuşuyor. Drago'nun vücudu sırtıma bastırılmasa ve kolu sıkıca ortama sarılmasa tüm bunlar biraz bunaltıcı olabilirdi.

Yaşlı kadın yaklaşırken kulağımın dibinde "Gelinin büyükannesi," diyor. Öne çıkan her kişi hakkında bana küçük ayrıntılar fısıldamaya devam ediyor. "Baba tarafından teyzesi ... Teyzesinin sevgilisi ... Damadın küçük kardeşi . . . Ve büyük olanı . . . Gelinin annesi . . ."

İsimlerin yarısını hatırlayamıyorum. On dakika boyunca yanaklarım öpücüklerden karıncalanana ve ellerim lapa gibi olana kadar devam ediyor, ama ben

aldırmıyorum. Hatta o kadar geniş gülümsüyorum ki yüzüm acıyor. Benimle yeni tanışan insanlardan böyle sıcak bir karşılama beklemezdim. Sanki .

. . Ben buraya aidim. Drago'nun evinde de aynı hissi yaşıyorum, sanki büyük bir ailenin parçasıymışım gibi.

Selamlaşmalar bittikten sonra uzun masalardan birinin ucundaki iki boş sandalyeye yöneliyoruz. Daha önce buraları işgal eden insanlar tabaklarını da yanlarına alarak gitmişlerdi. Drago koltuklardan birine oturuyor ve beni kucağına çekiyor.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Sırıtiyorum. "Bu çılgınca."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Hadi birkaç fotoğraf çekelim." Çantamdan telefonu çıkarıp önümüze kaldırıyorum.

"Yapmak zorunda mıyız?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

Bir selfie çekiyorum, sonra fotoğrafa bakıyorum. "Hayır. Yüzündeki o ters bakışı silmen gerek. Insta rahatsız edici içerik nedeniyle paylaşımımı sansürleyecek. Yine."

Kolumu boynuna doladım, yanağımı yanağına bastırdım ve telefonu kaldırdım.

Tıklayın.

"Bir tane daha," diyorum ve kameraya gülümsüyorum. Yeni fotoğrafa baktığımda Drago'nun bu fotoğrafta da düşünceli olduğunu görüyorum.

"Bunu ciddiye almıyorsun." Uzanıp çenesini parmaklarımın arasına alıyorum, sonra başını eğip telefona bakmasını sağlıyorum. Bakışları ekranda benimkilerle buluşuyor. "Şimdi gülümse."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. Biraz ekşi ama sanırım alabileceğim en iyi şey bu.

Tıklayın.

Çenesini bıraktım ve telefonu indirdim. İşte o zaman insanların bana garip garip baktığını fark ediyorum. Belki de fotoğraf çekmemeniz gerekiyordu.

Sırp düğünleri mi? Telefonu hemen kaldırdım.

Bir şarkı biter ve diğeri başlar. Belli ki bilmesem de popüler bir şarkı çünkü insanlar ilk notayla birlikte bağırmaya ve şarkı söylemeye başlıyor. Sözleri dinlemeye çalışıyorum ama söylenen Sırpça kelimeleri anlamak konuşulnlardan çok daha zor. Siyah ve altını karıştırmakla ilgili bir şey, sonra bir ... çerçeveden mi bahsediyor? Sanatla mı ilgili? Bir resim, belki?

Birkaç koltuk ötede bir kadın aniden ayağa kalkıyor ve masaya tırmanıyor. Dans etmeye başladığında ağzım açık bakıyorum, topukları keten kaplı masanın üzerinde tıkırdıyor, tabakları ve çatal bıçakları ıskalıyor. Etrafındaki insanlar alkışlıyor, el çırpıyor. Daha aşağıda başka bir kadın masaya tırmanıyor. Sonra gelin ayakkabılarını çıkarıyor ve aynısını yapıyor. Kalabalık çılgına dönüyor ve ben bu heyecanın ortasında gülüyorum. Hayatımda hiç bu kadar neşeli bir kutlamaya tanık olmamıştım.

Kocama bakıyorum ve dudağımı ısıırıyorum.

"Deneyebilir miyim?" "Neyi deneyebilirsin?"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Masa olayı."

Belime doladığı kolu sıkılaşıyor. "Hayır."

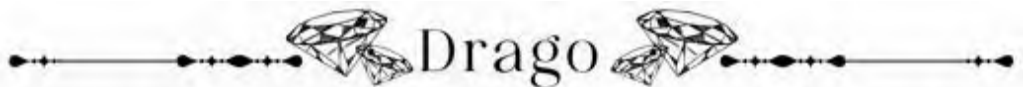
"Ne? Neden?"

Drago öne doğru eğilir. "Karımın bir masanın üzerine çıkıp dört yüz kişi izlerken kalçalarını sallıyordu."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Peki ya sadece senin için dans edersem? Lütfen?"

Boğazından alçak bir gümbürtü geliyor. "Pekâlâ. Ama gözlerimi senden ayırmayacağımdan emin ol -sadece senden- çünkü bakışlarım başka yöne kayar ve başka erkeklerin sana baktığını fark edersem, çalan bir sonraki şarkı cenaze marşı olur, *mila moya*."

Sevinçle ciyaklıyorum ve topuklularımı çözmeye başlıyorum.

Transfixed. Hipnotize olmuş. Kesinlikle aklım başımdan gitti. Karımın önümdeki masanın üzerinde dans edişini izlerken işte böyle hissediyorum. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim - hareket ettikçe yavaşça ve şehvetli bir şekilde sallanan mükemmel küçük vücudunu mu, gülünç derecede neşeli kişiliğini mi yoksa parlak kabuğunun ardında saklanan parlak zekasını mı?

Geçen hafta sonu, Keva ile birlikte mutfak masasında oturmuş kara para aklama konusunu tartışırken içeri girdim. Omzumu duvara yasladım ve karım gayrimenkullerin tadilatı yoluyla nasıl kara para aklanabileceğini ayrıntılı bir şekilde anlatırken onu izledim. İzlediğim beş dakika içinde Keva'ya adım adım bir strateji anlattı - metruk bir binanın satın alınmasıyla başlayıp tadilatına kadar optimum miktarda paranın el değiştirmesini sağlayacak ve aradaki adımların hiçbirini atlamayacak faaliyetler. Ve sonra, tüm çile için tahmini zaman dilimini vurgulayarak bitirdi. İş bittiğinde telefonunu çıkardı ve bir yığın paranın fotoğrafını çekti.

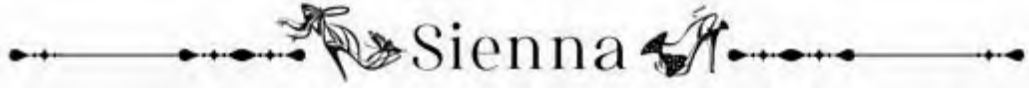
O konuşurken havuçlarını soymayı bitirmişti.

Ama şimdi dans edişi bambaşka bir şey, tüm kanımı doğrudan sikime akıtıyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bakışlarımın uzun kollu mavi ipek elbisesinin üzerinde kaymasına izin veriyorum. Moda zevki göz önüne alındığında oldukça uysal bir seçim. Eğer tüm payetleri ve kocaman altın kalp şeklindeki küpeleri göz ardı ederseniz.

Sienna ellerini beline koyuyor ve doğrudan gözlerimin içine bakarak kalçalarını döndürmeye başlıyor. Yaramazca gülümsüyor ve bu gülümseme içimde tuhaf şeyler yapıyor. Çok güzel. Onu görmek, düğün mekânına yaklaştığımız anda başlayan ve gürültüye yaklaştıkça katlanarak artan migrenimin zonklamasını neredeyse unutturuyor.

Büyüleyici karım bir tabağa takılmadan pirouette yapmaya çalışırken bir silah sesi havayı deliyor.

Hareketinin ortasında durur, gözleri panikle büyür. Kahretsin. Kutlama çekimleri hakkında onu uyarmayı unuttum.

Bang!

Bir anda donup kalıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ve Drago sandalyesinden yavaşça kalkarken ona bakıyorum. Bir yerlerde birkaç el silah sesi daha duyuldu.

çadırın dışında. İçimden boğuk bir çığlık kopuyor ve kocamın kollarına atılarak titreyen uzuvlarımı sıkıca boynuna doluyorum.

"Sorun yok," diye kulağımın dibinde mırıldandı. "O havaya ateş eden sağdıçtı. Bu bir gelenektir."

"Gelenek mi?" Kafamı kaldırdım. "Sizinkiler biraz çılgın." "Biliyorum."

Muhtemelen aşağı inmeliyim çünkü insanlar bizi merak etmeye başladı. görünüyor. Görünüşe göre, kasıtlı bir şey beklemeyen tek kişi bendim. bir düğünün ortasında silah sesi. Gerçekten bir çeşit edepli olmaya çalışmalıyım, ama Drago tarafından tutulmak hoşuma gidiyor. Belki o da aynı şeyi hissediyordur, çünkü beni bırakmadan kendini sandalyeye geri bırakıyor.

"Demek düğünlerde havaya ateş etmek sık sık oluyor?" Parmağımın ucuyla çenesinin uzunluğunu takip ediyorum.

Drago'nun gözleri şaşkınlıkla hafifçe açılıyor, ama bunun dışında okşamamı fark etmemiş gibi davranıyor. "Her seferinde. Ve dışarıda yapılan diğer kutlamaların çoğunda. Seni uyarmalıydım."

"Sorun değil." Omuz silkiyorum ve biraz öne eğiliyorum. Gözleri çok güzel. Burnu da öyle, her ne kadar biraz yamuk olsa da. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Drago'nun sert avuç içleri sırtımdan yukarı doğru kayarken omurgamda bir sıcaklık oluşuyor. "Bir şey değil."

Dans ettiğim şehvetli melodi hızlı bir ritme dönüşüyor. Etrafımızdaki herkesten yeni bir tezahürat dalgası yükselirken, grup davul ve bas deseniyle yüksek vitesa geçiyor.

devasa çadır. Drago gerilir ve gözlerini sıkıca kapatır. Yüzü buruşuyor, dudakları sıkıca büzülüyor.

"Drago?" Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve sırtımı okşamaya devam ediyor.

Bana "hiçbir şey" gibi gelmedi. Vücudu kaskatı ve sesinin tonunda bir gerginlik var. Alnındaki çatlakları okşuyorum, normalde orada olmayan çizgileri takip ediyorum.

"Acı çekiyor gibi görünüyorsun, Drago. Neler oluyor?" "Ben iyiyim Sienna."

Birkaç yüz konuk, her nakaratta daha yüksek sesle şarkının nakaratını söylüyor

bir öncekinden daha fazla. Drago iğrenç bir Sırpça küfür savurur ve gözlerini sıkıca kapatarak burnunun köprüsünü sıkıştırır.

"Drago?"

Tekrar küfrediyor ve elini indiriyor ama yüzündeki gerginlik açıkça görülüyor.

"Müzik yüzünden mi?"

"Evet," diyor gıcırdayan dişlerinin arasından. "Çok gürültülü amına koyayım."

Parmaklarımı koyu renk saç tellerinde gezdirirken saçları o kadar yumuşak ki. Onu okşadığımı fark etmemiştim bile. "Hadi eve gidelim."

Kocam başını yana eğiyor ve sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Eğlendiğinizi sanıyordum."

"Öyleydim. Artık

değilim." "Neden

değil?"

Çünkü belli ki acı çekiyorsun ve acı çektiğini bilerek eğlenemem. Ama söylemiyorum tabii ki.

"Asya'ya bu akşam beşte arayacağıma söz verdim," diye yalan söylüyorum. "Hemen yola çıkmalıyız ki o aramayı zamanında yapamayayım."

Drago'nun dudaklarının köşesi hafifçe kalkıyor. "Ama telefonun yanında.

Buradan arayabilirsin. Ya da geri dönerken."

"Um . . . Telefon görüşmelerimi özel olarak yapmayı tercih ederim." Ona ısıltılı bir gülümseme attım. "Kız meseleleri hakkında."

"Mm-hmm. Ya da belki de araman gereken kız kardeşin değildir?"

Elim hâlâ titriyor. Biri dün Don'u aradığımı duymuş ve Drago'ya söylemiş miydi? Ajello'yu sadece yatak odasında yalnızken ya da etrafta kimsenin olmadığı bir yerde gezinirken aradığımdan emin olurum. Hayır, bu mümkün değil. "Tabii ki mümkün değil. Neden yalan söyleyeyim ki?"

Drago gözlerini benimkilere dikmiş, sanki yalanlarımı ve savunmalarımı, ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi gözlerinde tehlikeli bir parıltı var. Kahverengi benekli o iki yeşil havuza bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. *Kaçın!* Ruhumu açığa çıkarmaktan korkan yanım çılgılık atıyor.

kimseye sır vermemelisin. *Kaç, şimdi, hala yapabiliyorken.*

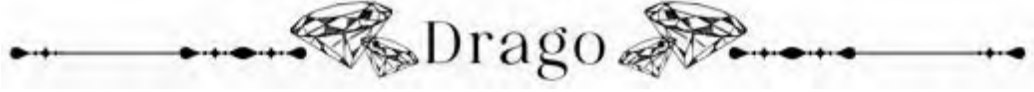
Çenemi tutuyor, başparmağıyla alt dudağımı yavaşça okşarken yukarı kaldırıyor. "*Tako lepa usta, a toliko laži.*"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve dikkatimi dağıtan onca şeyin arasında söylediklerine konsantre olmaya çalışıyorum ama etrafımızda çok fazla gürültü ve hareket var, bu yüzden cümlenin sadece yarısını anlayabiliyorum. Sanırım ağzımı sevdiğini söyledi. Dudaklarım bir öpücük beklentisiyle ayrılıyor, ama Drago çenemi bırakıyor ve eğiliyor.

"Hadi eve gidelim."

Hayal kırıklığımı yutkunarak gülümsüyorum ve kucağından iniyorum. "Elbette."

Bölüm 12

Bana bir fincan kahve daha getirmesi için garsona el sallıyorum ve Sienna ile kardeşini izlemeye devam ediyorum.

Arturo DeVille'in kız kardeşinin benimle evli olmasından memnun olmadığını söylemek hafif kalır. Ayrıca cehennem gibi öfkeli çünkü Sienna benim gözetimim olmadan onunla buluştu. Arturo'ya bunun bir güvenlik önlemi olduğunu söyledim ama gerçek şu ki, karımın bilmesini istemediğim şeyleri ona söylemesinden korkuyorum.

Dolabımda bir sürü iskelet var ve Arturo bunlardan birkaçının farkında. Geçtiğimiz haftalarda karımı oldukça iyi tanıdım. Sienna bir mafya ailesinde doğmuş olabilir ama şiddeti ya da kan dökmeyi sevmez. Kabadayılığıyla sizi kandırabilir ama karım daha çok Çevresindekilerin inanmasına izin verdiği için daha hassas. Dikenli güllerle dolu bir denizde yalnız bir karahindiba çiçeği gibidir. Narin tohumlarına zarar vermek için tek bir rüzgâr yeter. Bu yüzden Arturo'nun Sienna'ya benden korkmasına neden olacak bir şey söyleme riskini göze alamam.

Restoranın diğer tarafında oturuyorlar. Arturo'nun tabağındaki yemek soğuyor. Yemeğe dokunmadı bile çünkü karıma benim içler acısı özelliklerimi sıralamakla meşgul.

"-o olmadan seni görmeme bile izin vermeyen hilekar orospu çocuğu!"

Sırtı bana dönük oturduğu için Sienna'nın cevabını göremiyorum ama Arturo'nun konuşmanın bir kısmını aktarması ana fikri anlamam için yeterli oluyor.

"Evet, ama iş yapmakla kız kardeşimin o piçle evlenmesi farklı şeyler! Ve sakın bana iş yapmak istediğin saçmalığını söyleme."

Evli. Bu saçmalığa inanmıyorum. Ajello seni Popov'la evlenmen için tehdit mi etti?"

Evet, Sienna. Don seni tehdit etti mi?

Karımın omuzları bir iç çekiş gibi düşüyor, sonra masanın üzerine eğiliyor ve kardeşinin elini tutuyor. Bir şey söylüyor ama ne olduğunu göremiyorum, lanet olsun! Arturo geniş gözlerle ve sıkılmış bir çeneyle dinliyor, sonra bana doğru bir bakış fırlatıyor.

"Onun hakkında bilmediğin şeyler var. Bu evlilik anlaşması masaya yatırıldığında bilmediğim şeyler, yoksa seni asla onun yanına yaklaştırmazdım.

O tehlikeli biri ve seni onun pençelerinden uzak tutmak istiyorum."

Sienna başını yana eğiyor. Muhtemelen o "şeylerin" ne olduğuna dair bir açıklama istiyor. Ayağa kalkıp restorana doğru ilerliyorum. Bu toplantıyı kısa kesmenin zamanı geldi.

Masalarına ulaştığımda "Gidiyoruz," diyorum. Kendime mi yoksa Arturo'ya mı işkence etmek için, emin değilim, parmağımın ucuyla Sienna'nın

Fuşya kazağının omzundan aşağı kaydığı çıplak teni. "İki saat içinde Naos'ta olmam gerekiyor. Gelmek ister misin?"

Sienna bana bakıyor ve sırtıyor. "Kızlardan bazıları da peşime takılabilir mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Kardeşinle konuşmam gerek. Burada bekle."

Arturo ayağa kalkıyor, restoranın içinden geçip ön tarafa park ettiği arabasına doğru yürüdüğümüz süre boyunca bana ters ters bakıyor.

"Hakkımda ne bulduğunu bilmiyorum," diyorum ve kaputa yaslanıyorum, "ama çeneni kapalı tutacaksın."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama hemen ardından yerini öfkeli bir bakışa bırakıyor. "Eğer kız kardeşime zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Kız kardeşiniz herhangi bir şekilde yaralanmış gibi görünüyor mu?" Bir bakış attım

Sienna'nın fotoğrafını çekebilmek için Arturo'nun el değmemiş tabağını yerleştirdiği pencereye.

"Seni izliyor olacağım," diye bağılıyor ve arabasına biniyor.

Arturo otoparktan çıktıktan sonra restorana geri dönüyorum ve karımın

yanına oturuyorum.

"Arturo ne istedi?" Ben sordum.

"Pek bir şey yok. Sadece beni kontrol ediyordu." Masanın üzerine eğildi ve sıırttı. "Sanırım kardeşim beni yiyeceğinden korkuyor."

"Olabilir." Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Sence ben tehlikeli miyim, *mila moya*?"

Sienna'nın dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve ağzımı dudaklarına götürmemek için kendimi tutmam gerekiyor. Bir casus olduğunu bilmeme rağmen genç karıma karşı koymak çok zorlaşıyor.

"Buraya dinleme cihazı mı yerleştirdin?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Belki de öyle." Boştaki elimi ensesine koyuyorum. "Kardeşinin söylediği gibi senin için bir tehlike oluşturduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Sienna'nın gözleri gözlerimi kırpmadan tutuyor. "Ama ağabeyimin inandığı şekilde değil."

İfadesi tamamen ciddiydi, ama kısa bir an için inatçı bakışlarının ardında bir anlık kırılğanlık. Bir anda kayboluyor ve dudakları genişleyerek gülümsüyor.

"Gitmeliyiz, Drago. Bu gece için hazırlanmam gerek."

Elini elimde tutarak onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. Konuyu başarıyla geçiştirdiğine inanıyor olabilir, ama yakında bu konuya geri döneceğiz.

* * *

Macallan bardağını dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum ve karımı izliyorum.

Sienna barda durmuş, Jelena ve diğer üç kızla birlikte gülüyor. Bu gece için yine ışıltılı bir kıyafet seçmiş. Bu kez canlı mavi-yeşil ışıltılı parçalarla kaplı bir elbise. Ne zaman hareket etse ve Işıklar elbisesinden yansıyor, tavus kuşu tüyleriyle kaplanmış gibi görünüyor.

Tek kelimeyle parlıyor. Nasıl oluyor da böyle şeyler giyip hala bir milyon dolar gibi görünebiliyor anlamıyorum. Başka birinin üzerinde olsa gülünç görünürdü. Ayrıca çok kısa.

Odayı tarayan gözlerim, hiçbir pisliğin karımın bacaklarına bakmadığından emin olmak için etrafta oturan ya da ayakta duran her erkeği tarıyor. Sadece bu düşünce bile vahşi dürtülerimi serbest bırakıyor.

Bu gece için giyindikten sonra onu görür görmez, kulüp müdürüm Misha'ya tüm erkek konuklara bir mesaj iletmesi için haber gönderdim onları içeri almadan önce. Karımı süzerken yakalanan her erkek gözleri şarap kadehinde kulübü terk eder. Kulübümü ziyaret eden insanlar düzenli müşterilerimdir, bu yüzden ciddi olduğumu bilirler. Naos iş söz konusu olduğunda tarafsız bir yer olabilir, ancak bu kural özel anlaşmaları kapsamıyor. Birinin karıma bakmasının tek yolu saygı duymaktır. Diğer tüm "bakışlar" sonuçlarına katlanacaktır.

Sienna'dan biraz uzakta bara yaslanmış, içki sipariş eden bir adam görüyorum. Yerel filo yönetim şirketinin sahibi. Kamyon sıkıntısı çektiğimiz zamanlarda birkaç kez onunla çalışmışım. Zeki bir adam gibi görünüyordu ama yanılmışım, çünkü karımın kıcıyla çok ilgileniyor gibi görünüyor. Barmen ona bir şişe bira uzattı ve moron Sienna'nın durduğu barın sonuna doğru yöneldi.

Gözlerimi ondan ayırmadan güvenlik görevlisine yaklaşması için işaret ediyorum.

"Şu salağı ofisime götürün," diyorum ve Sienna'nın yanına yerleşmiş, sohbet etmeye çalışan adama doğru başımı sallıyorum.

"Karımın fark etmediğinden emin ol."

Sienna sürüngeni görmezden geliyor ve Jelena ile sohbet etmeye devam ediyor. Adam nihayet ayrılıp tuvaletlere doğru yöneliyor ama korumam yarı yolda önünü kesiyor ve beyinsiz herifi kulübün arka tarafına gitmesi için nazikçe "ikna ediyor". Sonuçlarla yüzleşme zamanı.

"Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," diyorum Filip'e geçerken. "Karımı gözünüzün önünden ayırmayın."

Ofisime gitmeden önce, bir kaşık ve bir bardak almak için bara uğruyorum, sonra geri dönüp dans pistine doğru ilerliyorum.

* * *

Meseleyi ofiste hallettikten sonra geri döndüğümde, bir adam Standıma yaklaşıyor ve oturduğum kanepenin karşısında duruyor. Altmışlı yaşların sonunda, saçları ağarmış, ince altın gözlüklü. Endri Dushku. Arnavut lider.

"Endri." Yanındaki koltuğa doğru işaret ediyorum. "Seni New York'a getiren nedir?"

Yaşlı adam teklif edilen koltuğa oturur ve garsona el sallar. "Bogdan geçen gün beni aradı. Paylaşmak istediği bazı bilgiler varmış."

"Öyle mi? Peki endişelerinizin nedeni tam olarak nedir?"

"Silah işine olan ilginin sebebi nedir, Drago?" "Para," diyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. "Ama sen Endişeliyim. Bölgenize tecavüz etmek gibi bir planım yok. "

"Bratva'ya büyük bir sevkiyat teslim etmişsiniz."

"Evet. Ama Petrov artık sizinle iş yapmayacak, o yüzden bir sorun göremiyorum. Ve İrlandalılarla yaşadığın karmaşadan sonra New York'ta iş yapman yasaklandı." Kolumu kanepenin arkasına attım. "Don'un karısını kaçıran insanlara silah tedarik etmek mi? Dürüst olmak gerekirse, hâlâ nefes aldığını gördüğüme şaşırdım. Yani ikimiz arasında bir çıkar çatışması göremiyorum."

Dushku gözlüklerini ayarlıyor. Sinirlendiğinde bunu hep yapar.

"Ve bu şekilde mi kalacak?" diye sorar.

"Kavga aramıyorum Endri. Senin alıcıların var. Benim de var. Pazar ikimize de yetecek kadar büyük." "Peki ya

Romenler?"

"Yakında ortadan kaybolacaklar," diyorum. "Bogdan'ın yerini tespit ettiğimde."

"Bogdan'dan kurtulmanın sorununu çözeceğini mi sanıyorsun?"

"Kafayı çıkarın, gerisi sıçan gibi dağılır. Ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum."

"Peki . . . Bogdan'ın yerinde olmak istemezdim," diyor Dushku. "Evlendiğinizi duydum. Biraz ani olmuş gibi görünüyor. Bu bir iş kararı mı?"

"Tabii ki."

"İlginç. İçeri girerken güvenlik personelinizin bir adamı dışarı attığını fark ettim. Yüzüne kanlı bir havlu bastırıyordu ve boşta kalan elinde bir bardak tutuyordu. Emin değilim ama sanırım içinde bir göz küresi vardı."

"Yani?"

"Bunun girişte aldığım uyarıyla bir ilgisi var mı?" Yüzünde hesapçı bir gülümseme var.

"Evet ama keyfim yerinde, o yüzden diğer gözün onda kalmasına karar verdim."

"Şey, eğer söylemem gerekirse, bu sizin için oldukça ... karakter dışı. Birileri kızın sadece bir iş anlaşmasından daha fazlası olduğu fikrine kapılabilir."

Elimdeki bardağı sıkıyorum. Benim işimde uzak durulması gereken üç şey vardır: Sahte sadakatler. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen anlaşmalar.

Ve her türlü zayıflığı.

Hayatımda çok az insana güvenirim. Benim sadaketime sahip olanlar bunu hak eder. Onlar için ölürüm ve onların da benim için aynı şeyi yapmakta tereddüt etmeyeceklerini biliyorum. Bana ihanet edecek kadar aptal olan ve bunun yanına kâr kalacağını düşünenlerin, kararlarından pişmanlık duyacak kadar uzun yaşamamalarını sağlarım.

Yüzde yüz emin olmadığım hiçbir anlaşma yapmam. sağlamdır. Para ve güç beni etkilemez ve kimsenin aptalı olmak için burada değilim.

Ve kesinlikle hiç zayıflığım yok. Ya da yoktu. Ancak Dushku'nun kendinden memnun gülümsemesine bakınca artık bir tane olduğunu fark ettim. Ve şu anda içmek için yeterince yaşlı olmadığı bir martiniyle selfie çekiyor.

"Sienna bana hem Cosa Nostra hem de Bratva ile doğrudan bir bağlantı verdi. Bir taşla iki kuş," diyorum, en küçük bir tepki için yüzünü izleyerek. "Bu bir prensip meselesi. Ben sadece varlığımı koruyorum."

"Yani ondan hoşlanmıyorsun?"

"Daha ergenlikten yeni çıktı Endri. Palyaço gibi giyinen ve neredeyse tüm zamanını alışveriş yaparak geçiren şımarık bir kızdan

neden hoşlanayım ki?

sosyal medyada selfie yayınlamak mı? İş uğruna fedakârlık yapmak gerekiyor."

"Çok güzel bir kız olduğunu duydum. Sakın bana en azından ondan hoşlanmadığını söyleme."

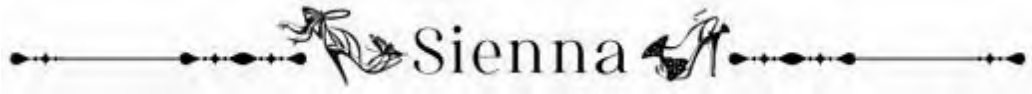
"Kadınlarımın kafalarını süslü bir saç kesiminden başka bir şey için kullanmalarını severim, Endri."

Dushku güler ve ayağa kalkar. "Evet, demek istediğini anlıyorum. İşler yolunda gitmezse, doktora programını yeni bitiren bir kızım var, o size daha uygun olabilir."

"Bunu aklımda tutacağım."

Arnavut'un gidişini izlerken gözlerim barda karımın az önce oturduğu yere kayıyor. Orada değildi. Arkamı döndüğümde Sienna'yı oturduğum kanepenin hemen arkasında, sırtını montlarımızın asılı olduğu sütuna dayamış halde buluyorum. Kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Kahretsin.

"Kadınlarımın kafalarını süslü bir saç kesiminden başka bir şey için kullanmalarını severim, Endri."

Sırtımı arkamdaki geniş dikdörtgen sütuna dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Biraz sert ama serin beton yüzey aşırı ısınan bedenimi rahatlatıyor.

Söylediği her şey doğru. İnsanlar onlara ne gösterirsen onu görürler. Peki Drago'nun benim sığ ve aptal olduğuma inanması beni neden rahatsız ediyor?

Gözlerimi açtığımda, kır saçlı adam ayağa kalkıyor ve bunu yaparken kızını benim yerime geçmesi için teklif ediyor. Ve kocam, piç kurusu

buna karşı gibi görünmüyor. Gidip hiçbir şey duymamış gibi davranmalıyım ama bacaklarım yere yapışmış durumda.

Drago arkasını dönüyor ve bakışlarımız birleşiyor. Tüm irademi kullanıyorum ama gülümsüyorum ve kanepenin etrafından dolaşıp önümde dururken yüzümdeki o sahte sırıtışı koruyorum.

"Benim yerime geçmek için planlar mı yapıyorsun? Doktoram olmayabilir ama o adamın kızımdan daha değerli bir satranç taşı olduğuma eminim."

Drago yüzlerimiz aynı seviyede olacak şekilde başını eğiyor. Kolonun diğer tarafındaki ceketlerimizin üzerindeki aplik, yumuşak ışığını etrafımıza yayıyor ve gözlerimin içine bakarken şakağındaki nabız gibi atan damarı görmemi sağlıyor. Sol avucunu başımın yanındaki yüzeye yerleştiriyor ve sağ eliyle yanağı kavriyor.

"Dushku senin sadece bir satranç taşı olmadığını anlarsa neler olabileceğini biliyor musun?" Sesi alçak ve tehditkâr. "O emin olur Benimle derdi olan herkes bunu biliyor." "Ne olmuş yani?"

"Yani, hepsini öldürmem gerekecek." Bu sefer, sözleri çok neşeli. Sanki bir yaz pikniği planlıyormuş gibi. Başını hafifçe eğiyor. "Çok fazla ölü insan var, *mila moya*."

"Sen insanları öldürmezsin. Bunun için evcil suikastçınız var. Şu rahip herif," diye düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum ve ancak kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra ne söylediğimi fark ediyorum.

Gözlerini kırptırıyor, koyu renk kirpikleri gözleri tekrar bana sabitlenene kadar durgun bir şekilde aşağı inip yukarı çıkıyor. "Benim ... 'evcil suikastçım' mı?"

Saçmalık. Düşün! "Evet. Keva geçen gün bir şeyden bahsetti ve ben de anladım."

"Mmm, öyle mi?" Gözlerini bana dikti. "Evet. Sanırım peşlerinden *evcil suikastçımı* göndermem gerekecek. Bu sorunu benim için halletmesi için."

"Neden?"

Çenesini hafifçe indiriyor ve kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor. "Senin peşinden gelmeyeceklerinden emin olmak için."

"Neden biri benim peşimden gelsin ki?" En şekerli sesimle soruyorum. "Ben sadece palyaço gibi giyinen şımarık bir kıyım."

Drago'nun burun delikleri alevlendi. Çenesini sıkıyor ve bakışları öyle bir şiddetle dudaklarıma yapışıyor ki, alevlerin fişkırmasını bekliyorum.

"Sen sıgılığın tam tersisin Sienna. Bunu ikimiz de biliyoruz. Tanıdığım en zeki insanlardan biri olduğundan eminim."

Sözleri karşısında şaşırılmış bir halde nefesimi tutuyorum. Ancak kulak misafiri olduğum konuşmanın geri kalanını hatırladığımda anlık şokum yerini neşesiz bir kahkahaya bırakıyor.

"Bu yeterli değil, değil mi? Beni değiştirmekten bahsettiniz," diye tükürdüm. "Belki de yapılacak en doğru şey bu olurdu. Arkadaşının kızı senin için daha iyi bir eş olabilir. Muhtemelen onunla aynı yatakta uyumaktan daha fazlasını yapacaksın."

Drago gözlerini kapatıyor, ağzından son derece iğrenç Sırpça küfürler dökülüyor. Sonra dudaklarını benimkilere çarpıyor.

Öpücüğünün vahşetinden ürperiyorum - tabii buna öpücük denebilirse. Bu bir saldırı. Aç, öfkeli bir iddia. Gömleğinin önünü yumruklayarak onu daha yakına çekiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Eli gelip beni kalçamın altından kavırıyor ve kaldırıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve siki doğrudan göbeğime baskı yaparken onun sert vücudu ile arkamdaki sert sütun arasında sıkışmış olma hissine hayret ediyorum. Drago'nun ağzı çenemden boynumun kenarına doğru kayıyor ve oradaki hassas deriyi ısırdığında ıslandığımı hissediyorum. Saçlarını tutuyorum, parmaklarım koyu renkli tellere dolanıyor. Yüzümdeki tutuşu kayboluyor ve bir an sonra telefonu kulağına götürüyor.

"Herkesin dışarı çıkmasını istiyorum," diye havlıyor, sonra boynumu yalıyor. "Şimdi, Misha."

Hattın diğer ucundaki kişi cevap veriyor ama ne dediğini duymuyorum çünkü Drago telefonu omzunun üzerinden fırlatıyor. Drago'nun ağzı tekrar benimkini bulduğunda, yere düşerken çıkardığı keskin tıkırtı zar zor fark ediliyor. Emiyor. Isırıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken titriyorum. Daha önce hiç hissetmemiştim.

Bu şekilde. Ona daha yakın olma dürtüsü, her ne kadar olduğumuzdan daha yakın olamasak da. Etrafımızda sesler ve aceleci ayak sesleri var.

ama ben onları görmezden geliyorum, Drago'nun varlığıyla sarhoş oluyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece o. Vücudu. Dudakları. Kokusu. Haftalardır aynı kokuyla uyanıyorum.

"Sıkı tutun," diyor dudaklarıma ve bir adım geri çekiliyor.

Avuç içleri bacaklarımdan yukarı, kıkımın üzerinden elbisemin altına doğru ilerlerken kollarım boynunu sarıyor. Çekiştirdiğinde tangamın danteli ağrıyan amıma sürtünüyor. Narin kumaş yırtılıyor. Dantelli materyali bilerek sürükleyerek zonklayan klitorisime sürtünmesi için çekip alıyor.

Kalçalarım aniden ıslaklığımla kayganlaşırken nefes nefese kalıyorum. Drago boştaki eliyle pantolonunun düğmelerini açarken bacağımanın alt tarafını tekrar kavıyor. Tanrım, seks yapacağım - bir kulüpte, etrafta hâlâ insanlar varken. Neden umurumda değil? Drago beni bir kez daha kolona yaslarken sırtımdaki soğuk yüzey kıkımın çıplak tenini ürpertiyor. Aletinin ucu girişime baskı yapıyor.

"Lütfen yavaş git," diye boğuluyorum. "Bu benim ilk seferim." Drago başını kaldırıp bana bakıyor.

"Senin neyin?"

"İlk seferim," diye tekrarlıyorum gözlerini ağızıma indirdiğinde. "Ben bir bakire."

Dudaklarıma odaklanmış yeşil gözler genişliyor, sonra benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Durmak istiyor musun?"

Başının arkasındaki saçları çekiştiriyorum. "Hayır."

Göz temasını kesmeden beni tuttuğu yerde hafifçe kaydırıyor, kalçalarımızı hizalıyor. Heyecan ve panik karışımı bir duygu beni ele geçiriyor. Ucu içime girdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve sertleşiyorum.

"Sienna." Çenemin kenarına bir öpücük kondurdu. "Bana bak, *mila*." "Acıyacak mı?" Fısıldıyorum.

"Birazcık. Eğer durmamı istiyorsan, koluma dokun. Tamam mı?"

"Tamam."

Drago öne doğru eğiliyor, kulağımın hemen dibinde sessiz, yatıştırıcı sözler fısıldıyor. Sırpça konuşuyor ama ben sadece rastgele cümleler yakalıyorum. Parıltıyla ilgili bir şeyler ve bir kuş ismi, ama hangisi olduğundan emin değilim. Belki de bir

Tavus kuşu. Aslında bunun bir önemi yok çünkü sesinin tınısı ve boynumu okşayan sıcak nefesi içimi eritiyor. Bu adam bir market listesi okuyabilir ve ben sadece onu dinleyerek bile çözülebilirim.

İçimdeki karıncalanma beni deli ediyor. Başımı eğiyorum ve boynunu yalıyorum. Dudaklarından alçak bir hırıltı çıkıyor ve bir sonraki kalp atışında siki içime doğru kayıyor. Nefes nefese kalıyorum ve saçlarını kavriyorum, iç duvarlarımı gerdiği hissini tadını çıkarıyorum. Biraz rahatsızlık duyuyorum ama önemli olmayacak kadar ileri gitmiş durumdayım. Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, onu daha da yakınlaştırmaya, daha derine sokmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Adımı söyle," diye kulağıma yaklaşıyor.

"Drago," diye inliyorum, tamamen kılıfına girene kadar içime sokulurken.

"Sesini duymayı seviyorum." Beni kaldırıyor, sonra bir kez daha sokuyor. "Tekrar."

Tek bir kelime bile edemiyorum çünkü amcığıma o kadar dalmışım ki tüm vücudum titrerken sikiinin etrafında kenetleniyor. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sadece dokunuşu bile sistemime şok dalgaları gönderiyor, beni saf zevkin akıntılarında uçuruyor.

"Tekrar, Sienna!" Drago içime pompalarken kükrüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı onunkine bastırıyorum. "Drago."

Boğazının arkasından derin bir gümbürtü çıkıyor. Gırtlaktan ve sert. İçinde

Bir sonraki nefeste dişleri omzumdaki deriyi sıyrıyor. Daha fazla Sırpça kelime fısıldadı. Büyücülükle ilgili bir şeyler, sonra tekrar küfrediyor. Dudakları bir kez daha dudaklarıma çarpıyor.

Zihnim artık benim gibi görünmüyor çünkü düşünemiyorum. Sadece onu hissedebiliyorum, beni hem ağzıyla hem de sikiyle sahipleniyor. Saçlarını tutuyorum ve kanın metalik tadını alana kadar alt dudağını ısıyorum. Sözleriyle beni incitmenin cezası bu.

"Sadece pençeleri değil, keskin dişleri de var," diyor ağzımın içine ve kabzasına kadar gömülüyor. "Seni görüyorum, *mila moya*. Ve gerçek benliğini benden saklamandan nefret ediyorum."

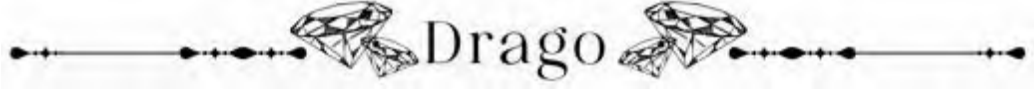
"Değilim," diye soluyorum, içime girerken nefesim kısa aralıklarla kesiliyor.

Daha hızlı. Daha derin.

Saçlarım çözüldü, birbirine karışmış teller yüzüme yapıştı. Drago'nun omuzlarını tutarken sanki içim aşırı ısınıyor ve şişiyor. Görüşüm bulanıklaşırken göğsümde bir çığlık yükseliyor. Sanki zihnim bedenlerimizin birbirine bağlanma hissi dışında her şeyi duymazdan gelmeye karar vermiş gibi. Drago'nun elleri kığımın yanaklarını sıkıyor ve bir sonraki hamlesi beni unutulmaya gönderiyor. Kapalı göz kapaklarımın ardında beyazlık patlıyor ve çığlık atıyorum, inanılmaz dalgaya binip en küçük parçalara ayrılıyorum.

Hâlâ şansın varken kaçmalıydın Sienna, diye fısıldıyor zihnimin arkasındaki ses. Gerçekten, gerçekten kaçmalıydın.

Bölüm 13

Ağır perde balkon kapısının üzerine çekilmiş, sabah ışığını yatağında kıvrılmış, kollarıyla yastığa sarılmış Sienna'dan uzak tutuyor. Bütün geceyi kolumu tutarak ve yanıma sıkıca yapışarak geçirdi. Duş alıp işe hazırlanmak için kolumu kurtarmak büyük bir mücadele gerektiriyordu.

Bakışlarımı uyuyan yüzünden vücuduna doğru kaydırıyorum, dün gece ona giydirdiğim tişört ve pijama pantolonumun üzerinden geçiyorum. Kulüpten eve dönerken arabada uyuyakaldı ve onu içeri taşıyıp merdivenlerden yatak odamıza çıkarırken uyanmadı. Ceketini ve elbisesini çıkarmaya başladığımda uyanmasını bekliyordum ama hayır. Sadece bir şeyler mırıldandı ve yatağa çıplak olarak tırmandı. Kıyafetlerini gözden geçirdim ama neyin pijama olup neyin olmadığına karar veremedim, bu yüzden onu kendi kıyafetlerimle giydirdim. Sienna bütün bu çile boyunca uyukladı. Bu kadın muhtemelen bir depremde bile uyuyabilirdi. Kendini koruma içgüdüğü sıfır.

Onu kıyafetlerimin içinde görünce içimde garip bir ilkel ihtiyaç kıpırdanıyor ve uyurken başka bir şey giymesini yasaklamam için beni zorluyor. Bu çok aptalca. Yine de bundan kurtulamıyorum. Ve bundan hoşlanmıyorum. Geliştirdiğim bu mağara adamı eğilimlerinden hoşlanmıyorum, örneğin Karımın üç metre yakınına gelen her erkeği boğmak. Sindirmekte zorlandığım bir başka şey de onun ilk erkeği olduğumu fark ettiğimde hissettiğim tatmin. Benden önce başka hiçbir erkek ona dokunmadı. Ve başkası dokunmayacak. Asla.

Sırtımı duvara yaslayıp başparmağımı dün gece beni ısırıldığı alt dudağımdaki küçük ize sürüyorum. Benim vahşi, ısıltılı baştan çıkarıcı. Onu ilk gördüğüm andan beri Sienna'da başkalarının görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Sanki bir sebepten dolayı gerçek benliğini gizlemiş gibi.

Kılık deęiřtirmesi en bařından beri içimi kemiriyordu. Maskesi her dūřtūęünde gerçek doęasına dair kūuk bakıřlardan oldukça keyif alıyorum. Ama bunca zamandır bana yalan sūylūyor olması beni ileden çıkartıyor. Bir ay oldu ve hala bana itiraf etmeye çalıřmadı. Bařlangıçta temkinli olmasını anlayabilirim ama ona asla zarar vermeyeceęimi řimdiye kadar anlamıř olması gerekirdi.

Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra -kabul ediyorum, çok fazla değildi, ama yeterince fırsat vardı- ve hala bu evliliği neden kabul ettiğine dair gerçeği itiraf etmedi.

Gözlerim, simli kapaklı ū kalın defterin ūst ūste dizili olduęu komodine takılıyor. Geçtięimiz haftalarda onu takip ederken sık sık bunlardan birine bir řeyler karalarken yakaladım. Deri koltukta Būyuk dinlenme odası onun en sevdięi yer gibi gūrūnūyordu ve kapı aralıęından onu izleyerek çok zaman geçirdim. Birkaç cūmle yazıyor, sonra devam etmeden ūnce kendi kendine kıkırdıyordu. İlk bařta gūnlük tuttuęunu dūřūnmūřtūm ama istemeden defterlerinden birinin içine baktıęımda hikayeler yazdıęını fark ettim.

Oda birden arkamdaki açık kapıdan içeri dolan ıřıkla doldu. Arkamı dūndūęūmda Filip'i eřikte durmuř, kim bilir ne hakkında gevezelik ederken buluyorum. Sūzlerine aldırımıyorum ve ona doęru hamle yapıyorum.

"Asla," diye tūkurdūm gūmleęinin ūnūnū tutup onu koridora doęru iterken, "karımın uyuduęu odaya asla girmem."

"Mesajlarınıza cevap vermiyordunuz."

"Umurumda deęil. Umursamıyorum." Onu ūldūrūcū bakıřlarımla kısıtırıyorum. "Ne oldu?" "Syracuse deposunda bir yangın ıktı."

"Ne zaman?"

"Bir saat ūnce. Gūvenlik gūrevlilerinden biri bildirdi ama daha fazlasını sūyleyemeden baęlantı kesildi."

"Hasar mı?"

"Bilmiyorum. Adam Relja'yı aldı ve neler olduğunu kontrol etmeye gittiler."

Gūmleęini bıraktım. "Adam'ı ara. Eęer durum kūtūyse ve itfaiyeye haber verilirse hemen geri dūnmesini sūyle."

"Yani, öylece bırakacak mıyız?"

"Evet. İtfaiyeciler oradaysa, polis de orada olacaktır. O binada neredeyse yarım ton Ajello kokaini vardı. Yangın adamlarımız tarafından kontrol altına alınamazsa, depo ve ürün kaybedilecek."

"Sence Bogdan mıydı?" diye sorar.

"Ya da Dushku. Dün gece Naos'a geldi. Suları test etmek için, şüphesiz. Ama bahse girerim Bogdan'dı. Yerini tespit eden oldu mu?"

"Hayır. Şoförümüz öldürüldüğünden beri adamlarımıza onu arattım. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Düzenli adamlarının çoğu ortadan kayboldu. Birkaç düşük seviyeli serseri yakaladık ama değerli bir şey bilmiyorlardı."

"Bu da benim için onun bu işi düzenlediğine dair yeterli bir kanıt. İliya'yı muhbirlerimizle konuşması için gönder. Belki birileri Bogdan'ın nerede olduğuna dair bir şeyler duymuştur. Jovan ve ben diğer depoları kontrol edeceğiz."

"Tamam. Adam gelişmeleri bildirdiğinde sana mesaj atarım." "Zahmet etme. Telefonumu dün gece Naos'ta bıraktım. Adamlardan birine söyle al ve buraya getir. İşim biter bitmez geri geleceğim."

Aşağı inerken Keva'nın antredeki tablolardan birinin tozunu alan bir kıza kulak kabarttığını fark ediyorum. Ona el sallıyorum ve ön kapıya doğru başımı sallıyorum. Dışarıda beni takip ediyor, ve bir patıkaya doğru yola çıkıyoruz.

Evi çevreliyor ve yan taraftaki garaja açılıyor.

"Sienna hâlâ uyuyor. Kızlardan biri ona üst kattan kahvaltı getirsin."

"Yemek mi?" Gözlerini bana dikti. "Senin odanda mı?"

"Evet. Ve ben dönene kadar Sienna'nın yerleşkeden ayrılmasını istemiyorum." "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Romenler galeyana gelmiş gibi görünüyor. Gitmeye çalışırsa geçmesine izin vermemeleri için muhafızları uyaracağım ama korkarım onları tatlı dille kandırmayı başaracak."

"Kimse senin emirlerine karşı gelmeye cesaret edemez. Bunu biliyorsun."

"Karım söz konusu olduğunda, her şeyi beklemeyi öğrendim. Zaten tüm ekibim onun elinden yemek yiyor." Bir adım atıyorum

Bahçe hortumu geçit boyunca uzanıyordu. "Köpeklerim de dahil." "Abartıyorsun."

"Öyle miyim?" Garajın önünde duruyorum ve kolumu konağa doğru sallıyorum.

"Mirko'nun bir tür butiğın web sitesini hacklediğini ve birinin bir çift ayakkabı siparişini değıştirerek aynı gün acele teslimatla Sienna'ya gönderilmesini sağladığını biliyor muydunuz?"

"Ne olmuş yani?" Keva omuz silkerek, "Sadece iyi davranıyordu," diyor. "O benim lojistik ve gözetim uzmanım.

Onun alışverişı değıl.

Asistan," diye bağıriyorum. "Ve geçen gün Adam'a aptalca bir PlayStation oyunu oynattı. Co-op modunda daha zevkli olduğunu söyledi. Baş infazcımın, Adam'a bir oyun oynatırken gördüğümde hayal gördüğümü sanmışım.

Televizyon ekranında korkuluk, pembe ışıltılı sihirle dev tavukları patlatıyor."

Keva sırtıyor. "Oooh, biri kıskanmış. Seni oynamaya davet etmemesi seni rahatsız ediyor mu?"

"Ben ciddiylim." Başının üzerinden konağa doğru hızlıca bir bakış fırlattım.

"Cosa Nostra adamlarımızdan birini öldürdü. Sienna'yı buraya getirdiğimde herkes ondan nefret etti. Sen hariç. Ama şimdi herkes ona aşık olmuş gibi görünüyor."

"O kimseyi öldürmedi, Drago. Ve söz sahibi olmadığı bir şey için suçlanmamalı. Ayrıca, kimse ondan gerçekten nefret etmiyordu."

Keva

Kaşlarını çatıyor, sonra da bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Şey, belki biraz."

"Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Sanki insanlar ondan hoşlanmamak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, yine de onun büyüüne kapılıyorlar."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Evet, lanet olsun." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ajello'ya bilgi sağlıyordu." "Kızlarımızdan biri Cosa'yla evlenseydi aynı şeyi beklerdiniz.

Nostra. İşler böyle yürür."

"Etrafta işimizle ilgili sorular mı soruyordu? Bilgi mi arıyor? Etrafı mı gözetliyor?"

"Hayır. Çoğunlukla ben ve kızlarla sohbet eder ve bu sohbetler genellikle kitaplar ve kıyafetler hakkında olur. İşten nadiren bahsederiz."

"Sadece o değil." İç çekiyorum. "Sırpça anlıyor."

Keva hızla başka tarafa bakıyor.

"Biliyor muydun?" Tersledim. "Biliyordun ve bana söylemedin mi?" "Şüphelenmiştim."

"Lanet olsun. Neden bir şey söylemedin?"

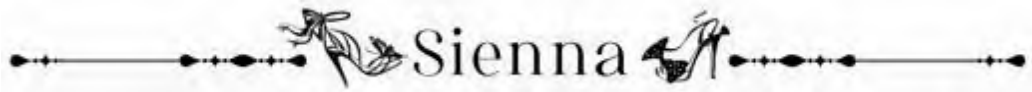
"O odaya girdiğinde gözlerinin parladığını biliyor musun?" O bir adım öne çıkar. "Yıllarca kendini işine gömmeni, giderek daha da içine kapanmanı izledim. Bir şeyler olacağına dair umudumu kaybettim. *Birisi* seni kendini teslim ettiğin karanlık çukurdan çıkarabilecek. Sienna bu eve taşınana kadar yarı ölü gibiydin, kendi halinde yaşayıp gidiyordun. Ve şimdi, sanki sonunda yaşayanların dünyasına geri dönüyorsun."

"Çılgınlık dünyası demek daha doğru olur." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Oynadığımız oyunların ne kadar tehlikeli olduğunun kesinlikle farkında değil. Eğer başka biriyle birlikte olursa ve onu casusluk yaparken yakalarlarsa ..."

"Ama o yapmadı." Keva elini koluma koydu. "Neden ona duyduklarından bahsetmedin, Drago?"

"Don'unu da bu konuda bilgilendirsin diye mi?" "Sence yapar mı?"

"Hiç şüphesiz." Başımı salladım ve garaja girmek için döndüm. "Gitmem gerekiyor."

Tepesine kadar yeşil baklalarla dolu kocaman kâseye bakıyorum. "Bezelyelerin böyle yetiştiğini bilmiyordum."

"Peki nasıl büyüdüğlerini düşünüyorsun?" Keva kendi kâsesinden bezelye kabuklarını soyarken soruyor.

"Bilmiyorum. Aslında bunu hiç düşünmemiştim." Bir bakla alıp kırıyorum ve küçük yeşil baklalar çıkarıyorum. "Peki öğle yemeği için ne kadar kabuğa ihtiyacımız var?"

"Bunlar sadece salata için, bir ya da iki fincan yedikten sonra bırakabiliriz. Garnitür için olsaydı dondurulmuş olanları kullanırdım çünkü en az on kiloya ihtiyacımız olurdu."

Gözlerim büyüdü. "Her gün neredeyse elli kişiye nasıl yemek pişiriyorsun anlamıyorum."

"Kızlar yardım ediyor." Başını yana eğiyor, düşünceli görünüyor. "İ Hep büyük bir ailem olsun istedim ama buna fırsatım olmadı. Sanırım bir sonraki en iyi şey bu."

"Drago ile buraya nasıl geldin?"

"New York'ta bir arkadaşım vardı," diyor ama bakışlarını ellerinde sabit tutuyor. "Ben de Drago ve Tara'yı yanımda getirdim. Drago on yedi yaşındaydı. Tara o zaman dört yaşındaydı."

"Peki ya aileleri?"

"Mafyanın içindeydiler. Drago'nun babasının bazı insanları öldürmesine misilleme olarak evlerine bir bomba yerleştirildi. İkisi de patlamada öldü. Drago ve Tara kurtuldu." Bir damla gözyaşını silerken sesi gerginleşiyor. "Kız kardeşleri Dina da öldü."

Midem bulanıyor ve elimi ağzıma bastırıyorum ama yine de şok olmuş bir nefes kaçıyor.

"Drago ve Tara'yı yanına alabilecek bazı akrabalar vardı ama Sırbistan'da kalmalarına izin veremezdim. Bu bir kan davasıydı ve katillerin peşlerine düşmesi riskini almak istemedim. Pasaportlarını sahte olarak düzenlettim.
ve buraya geldik."

Ona bakıyorum. Kendisinin bile olmayan iki çocukla yabancı bir ülkeye tek başına taşınmak? Böyle bir şeyi yapabilecek birini tanımıyorum. böyle. "Ama bir zamanlar onların babasıyla evliydimiz?"

Keva gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Bazen aşk evliliğin bitmesiyle sona ermez Sienna. Ya da hayatın. Sevdiğim adam ölmüştü ama çocukları ölmemişti. Ve onlar tehlikedeydi. Ben yapılması gerekeni yaptım."

Elimdeki kâseye bakıyorum. Drago'nun Keva ile olan ilişkisi şimdi çok daha anlamlı.

"Drago sana şu cam kristallerden daha fazla aldı mı?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Hayır. Neden?"

"Ondan daha fazlasını istemelisin. Onlarla yaptığın şeye bayıldım."

"Drago'nun nerede olduğunu biliyor musun? Bu sabah onu görmedim."

"Erken ayrıldı. İşle ilgili bir şeymiş." Bana yan gözle bakıyor. "Onu şimdiden özölüyor musun?"

"O ikiyüzlü domuzu kesinlikle özlemiyorum." Bir sonraki kapsülü alıp parmaklarımın arasında ufalıyorum.

Adam evliliğimizden gerekli bir fedakârlık olarak bahsetti ve beni umursamadığını açıkça ortaya koydu. Peki ben ne yaptım? Her saniyesinden zevk alarak beni duvara yaslayıp sikmesine izin verdim. Ve sanki bu ne kadar zavallı olduğumu göstermeye yetmiyormuş gibi, bu sabah daha fazlasını arzulayarak uyandım ve onu gitmiş buldum. Orada olmadığı için *ona* mı yoksa hayal kırıklığına uğradığım için *kendime* mi kızgın olduğuma hâlâ karar veremiyorum.

"İkiyüzlü domuz mu?" Keva masanın üzerindeki kahve fincanına uzanıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Evet. Bir adamla benim yerime geçmemi tartıştı ve sonra bana zarar vermek isteyebilecek herkesi öldürmesi için tetikçisini göndereceğini söyledi."

Keva bir kakhaha patlatır. "Görünüşe göre ikiniz gayet iyi anlaşıyorsunuz."

Mutfak kapısı açılır ve Drago'nun adamlarından biri, İliya, içeri girer. "Drago'nun telefonu. Dün gece Naos'ta bırakmış." Cihazı Keva'nın önündeki masaya koyar ve gider. Büyük bir çatlak ekranı çaprazlamasına ikiye bölmüş, geri kalan kısmın üzerinde narin bir örümcek ağı gibi sayısız küçük çizgi var.

"Drago telefonunu asla geride bırakmaz." Keva elini havluya siliyor ve telefona uzanıyor. "Özellikle de yeni bir sevkıyat beklediğimizde

ve bugün de bir tane geliyor. Sürücüler her zaman güncellemeleri ona gönderir, böylece sorun olursa ..." Ekrandaki bir şeye bakakalıyor.

"Bir sorun mu var?" Soruyorum çünkü yüzündeki ifade gerçekten tuhaf.

"Hayır. Hiç de değil. Sadece, telefonunun bozuk olduğunu bilmiyordum." Cihazı yerine koyar ve kahvesinden bir yudum alır.

"Drago kıcımlı avuçlayabilmek için onu fırlatıp attı," diye mırıldanıyorum. "Bekâretimi onun kulübünde, insanlar hâlâ etrafımızda dolanırken duvara yapışarak kaybettim."

Keva kahvesini tükürüyor, koyu kahverengi damlalar ahşap masanın üzerine sıçrıyor. "Ne?" Öksürük krizinin ortasında hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Evet. Ve sonra, bu sabah uyandığımda orada değildi." Gözlerimdeki yaşları fark etmemesi için bezelye kâsesine bakıyorum. "Benim işim bitti. Başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?"

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru döndüm, birkaç adım attım. Keva arkamdan seslenmeden önce. "Sienna. Drago'nun telefonunu yukarı çıkarıp yatak odana bırakabilir misin?"

"Elbette." Cihazı uzattığı elinden aldım ve aceleyle mutfaktan çıktım.

Yatak odasına gittiğimde telefonu yatağın üzerine atıp tekrar git, ama sonra eşikte dur. *Yapma bunu.* Derin bir nefes alıyorum ve koridora bakıyorum. Dördüncü kat terk edilmiş gibi görünüyor, bu yüzden yatak odasının kapısını kapatıyorum. Ne yazık ki kilit yok.

Yapma bunu. Yatağa doğru geri yürürken bilincim bana bağılıyor. *Sen bundan daha iyisin.*

Yatağa tırmanıyorum ve ortasına oturup bacaklarımı çaprazlayarak kocamın telefonuna bakıyorum. İçinde eski sevgililerinin fotoğrafları var mı? Etkilendiği kadınlar neye benziyor? Uzun boylu, sofistike, o iğrenç sıkıcı renkteki pantolon takımlarını giymiş kadınlar mı? Drago bana kız arkadaşlarının resimlerini telefonunda tutacak bir adam gibi gelmiyor ama en azından birkaç tane olmalı. Birinin mahremiyetini ihlal etmek normalde benim yapacağım bir şeydir.

asla yapmam, ama bu şey benimle çok fena alay ediyor. Ya sadece hızlıca Bakmak mı? Galerisine gir ve son birkaç fotoğrafa göz at. Hayır. Bunu yapmayacağım.

Beş dakika boyunca günaha karşı direndim. Sonra telefonu elime alıp güç düğmesine basıyorum. Ekran aydınlandı. Ve kilit açıldı. Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha alıyorum.

Arka planında birinin fotoğrafı var ama görüntüyü net göremiyorum. Tüm ana ekran uygulama simgeleriyle kaplı ama bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Yatakta yatıyor! Lanet galeriye girmeme bile gerek kalmadı. Telefonunun arka planında hâlâ eski sevgilisinin resminin olduğuna inanamıyorum! Daha az simge olan bir pencere bulabilmek için ekranı çılgınca kaydırıyorum.

kaltağın neye benzediğini görün. İlk üç ekran darmadağınık ama dördüncüsünde simge yok ve fotoğraf tamamen görülebiliyor. Kalbim küt küt atıyor.

O sürtük benim.

En sevdiğim zebra çizgili pijamalarımı giymişim, çarşafı dolanmışım, yan yatmışım ve göğsüme bir yastık tutmuşum. Resmimi telefonunda saklıyor.

Ana ekrana geri kaydırıyorum ve galeri simgesine tıklıyorum. Daha fazla Bazıları uyurken çekilmiş, ama çoğu uzaktan, benim haberim olmadan çekilmiş fotoğraflarım. Bir soyunma odasının önünde durmuş, bir elbise denerken. Evin arkasındaki bir gül çalısının yanında selfie çekerken. Zeus yüzümü yalarken ben bir köpek kulübesinin yanında çömelmişim. Elliden fazla fotoğraflar ve-

"Ne yapıyorsun lan sen?"

İrkilerek sıçradım. Kocam kapının önünde durmuş, elimdeki telefona bakıyordu.

"I . . . I . . . Sadece ekranı kontrol ediyordum," diye mırıldanıyorum ve telefonu uyku moduna geçirmek için güç düğmesine hızlıca basıyorum. "Bozulmuş."

Drago birkaç uzun ve güçlü adımla yatağa ulaşıyor ve telefonu elimden kapıyor.

"Ajello'ya rapor verebilmek için mi mesajlarımı okuyordun?" diye yüzüme doğru havlıyor.

"Ne? Hayır!"

"Gerçekten mi? Neden olmasın? Anladığım kadarıyla Sırpçayı oldukça iyi anlayabiliyorsunuz."

Kalbim midemin çukuruna batıyor. Aman Tanrım, biliyor.

"Söyle bana, *mila moya*, Sırpçayı daha önce biliyor muydun? Yoksa özellikle bu evlilik için mi öğrendiniz?"

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı öne eğiyorum. "Öğrendim," diye fısıldıyorum.

"Benimle konuşurken yüzüme bak lan!" diye bağırıyor ve kafamı kaldırıyorum.

"Don bana bunu öğrenmemi emretti!" Yüzüne doğru bağırdım.

"Yani bu bir tesadüf değildi. Çok önceden planlanmıştı. Casusluk görevinize hazırlanmanız ne kadar sürdü? Altı ay mı?"

Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.
"İki."

Drago'nun gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "İki lanet ay. Bunu nasıl başardın?"

"Dillere karşı bir zaafım var," diye fısıldadım. "Don bu yüzden beni seçti."

"Seni tehdit etti mi? Çünkü tehdit ettiyse, o orospu çocuğunun bağırsaklarını deşeceğim."

Yatak örtüsünü parmaklarımın arasına alıp var gücümle sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ajello kardeşimi tehdit etmişti ama Arturo'ya gerçekten zarar vereceğine hiç inanmamıştım. Her şey göz önüne alındığında, kendi nedenlerimle bu planın bir parçası olmayı kabul ettim.

"Kimse beni tehdit etmedi." Kocamın delici bakışlarıyla karşılaştım. "Bu benim kararımdı."

Drago'nun vücudu taş kesildi. Yeşil derinliklerinde öfke mayalanırken gözleri benimkileri tutuyor. "Ajello'ya şimdiye kadar ne söylediğini bilmek istiyorum."

"I . . . Ona Romenlerle bazı sorunlarınız olduğunu söyledim. Yaptığınız bir anlaşmayı sordu ama ben bir şey bilmediğimi söyledim."

Yüzüme doğru eğildi. "Başka ne var?"

"Ne? Hayır!"

"Gerçekten mi? Neden olmasın? Anladığım kadarıyla Sırpçayı oldukça iyi anlayabiliyorsunuz."

Kalbim midemin çukuruna batıyor. Aman Tanrım, biliyor.

"Söyle bana, *mila moya*, Sırpçayı daha önce biliyor muydun? Yoksa özellikle bu evlilik için mi öğrendiniz?"

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı öne eğiyorum. "Öğrendim," diye fısıldıyorum.

"Benimle konuşurken yüzüme bak lan!" diye bağırıyor ve kafamı kaldırıyorum.

"Don bana bunu öğrenmemi emretti!" Yüzüne doğru bağırdım.

"Yani bu bir tesadüf değildi. Çok önceden planlanmıştı. Casusluk görevinize hazırlanmanız ne kadar sürdü? Altı ay mı?"

Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "İki."

Drago'nun gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "İki lanet ay. Bunu nasıl başardın?"

"Dillere karşı bir ilgim var," diye fısıldadım. "Don bu yüzden beni seçti."

"Seni tehdit etti mi? Çünkü tehdit ettiyse, o orospu çocuğunun bağırsaklarını deşeceğim."

Yatak örtüsünü parmaklarımın arasına alıp var gücümle sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ajello kardeşimi tehdit etmişti ama Arturo'ya gerçekten zarar vereceğine hiç inanmamıştım. Her şey göz önüne alındığında, kendi nedenlerimle bu planın bir parçası olmayı kabul ettim.

"Kimse beni tehdit etmedi." Kocamın delici bakışlarıyla karşılaştım. "Bu benim kararımdı."

Drago'nun vücudu taş kesildi. Yeşil derinliklerinde öfke mayalanırken gözleri benimkileri tutuyor. "Ajello'ya şimdiye kadar ne söylediğini bilmek istiyorum."

"I . . . Ona Romenlerle bazı sorunlarınız olduğunu söyledim. Yaptığınız bir anlaşmayı sordu ama ben bir şey bilmediğimi söyledim."

Yüzüme doğru eğildi. "Başka ne var?"

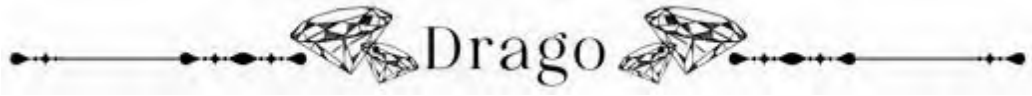

"Halkınızın çoğu burada, sizin evinizde yaşıyor."

"Ailemi riske atmaya nasıl cüret edersin?" Bunu söylerken sesi tehlikeli bir şekilde alçak, o kadar büyük bir iğrenmeyle dolu ki içim ürperiyor. Bu bağırmaktan çok daha kötü. "Eşyalarını topla ve odamdan defol git."

Drago'nun yatak odasını geçip kapıyı arkasından çarparak kapatmasını izliyorum. Sesle birlikte bedenim sarsılıyor. Yataktan kalktıktan sonra yorganı yere indirip dolabın önüne seriyorum. Uyuşmuş uzuvlarımla kıyafetlerimi üzerine atmaya başlıyorum. Adamlardan biri valizlerimi zemin kattaki depoya götürdü ve oraya gitmemin, Drago'yla tekrar karşılaşma riskini almamın imkânı yok.

Giysilerimin büyük bir kısmını yorganın üzerinde topladıktan sonra, köşeleri bir araya getiriyorum ve yükümü odanın sonundaki odaya doğru sürüklüyorum. Koridorda. Kocamın odasındaki her şeyi taşıyana kadar bu çileyi iki kez daha tekrarladım.

Karımın bu kadar rahat olmasına inanamıyorum. Yanımda oturmuş, yüzünde geniş bir gülümsemeyle Jelena ile saçma sapan bir şeyler hakkında sohbet ediyor. Mirko bir şey söylüyor ve o da gülüyor. Dünya umurunda değil. Aslında, yemeğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Ben ise tüm öğleden sonrayı onu terslediğim ve yatak odamızdan çıkmasını emrettiğim için kendimi azarlayarak geçirdim. Don'una bilgi verdiğinden zaten şüphelenmiyor değildim. Gizli iş konuları evde nadiren konuşulur, bu yüzden sadece önemsiz şeyleri öğrenmiş ve aktarmış olabilir, bunların çoğunu Ajello başka yollarla kolayca elde edebilir. Ancak onun telefonumu karıştırdığını görmek beni kendimi kaybederim. Yol boyunca topladığı bazı bilgileri aktarması bir şeydir. Kasıtlı olarak daha fazla ayrıntı için kazmak tamamen farklı bir konudur. Ve beni gözetlemesi için zorlanmamış olması bile

İhanetin acı tadı on kat daha kötü. Beni daha da sinirlendiren şey, muhtemelen telefonumdaki fotoğraflarını da görmüş olması. Hay sikeyim!

Tek kelime etmeden masadan kalkıp dışarı çıkmaya niyetlenirken bakışlarım köşedeki akvaryuma takılıyor. Dört turuncu balıktan üçü akvaryumun içinde zum yapıyor, ancak kalan bir tanesi yüzeyde yüzüyor gibi görünüyor. Aradaki mesafeyi geçip akvaryumun içine bakıyorum. Balık ölmüş, baş aşağı sallanıyor.

Sienna zaten bir kez evcil hayvanını kaybetti ve muhtemelen onu gördüğünde üzülecektir. *Bu lanet bir balık! Her zaman ölüyorlar. O çocuk değil ki*

Ölü bir balık için ciddi üzüldüm! Evet, ama karımın herhangi bir şey yüzünden azıcık bile olsa huzursuz olmasını hazmedemiyorum. Ona çok kızgın olsam bile.

Sienna'nın hâlâ Jelena'yla konuşmakla meşgul olduğunu teyit etmek için omzumun üzerinden bir bakış atarak kaygan bedeni çıkarıyorum ve yumruğumun içinde saklayarak yemek odasından çıkıyorum.

Ön kapıda nöbet tutan İliya'ya "Bunun fotoğrafını çek," diyorum ve ölü balığı ona uzatıyorum. "Birini gönder, aynısından bir tane bulsun ve akvaryuma koysun."

İliya balığı kuyruğundan tutup inceledi. "Evcil hayvan dükkanlarının hâlâ açık olduğundan emin değilim."

"Umurumda değil. Bittiğinden emin ol," diye tükürdüm ve kafamı toplamak için dışarı çıktım.

Yapmayı planladığım on beş dakikalık yürüyüş bir saat sürdü. Şehrin öbür ucuna, kız kardeşimin altı katlı bir apartmanda stüdyo daire kiraladığı yere gidiyorum. Tara'nın güvenlik görevlisine hafifçe çenemi kaldırıyorum. Adamlar sokağın diğer tarafına park etmiş bir arabadan onun evini gözlüyorlardı. Binanın içine giriyorum ve merdivenlerden en üst kata çıkıyorum.

"Sen olduğunu bilseydim evde yokmuş gibi davranırdım," diye tersliyor Tara kapıyı açtığı anda. "Ne istiyorsun?"

"Sakinleşmek için yeterince zamanın olduğuna karar verdim ve seni kontrol etmeye geldim.

Sen." İçeri girip etrafa bir göz attım. Beyaz ve koyu kahverengi tonlarında dekore edilmiş hoş, modern bir yer.

Tara kapıyı kapatıyor ve ellerini kalçalarına koyarak önümde duruyor. Sesi çocukluğundan beri pek değişmemiş, yüksek perdesini koruyor. Konuşurken hep dudaklarını okumak zorunda kalıyorum.

"Gördüğünüz gibi ben iyiyim. Şimdi evine, İtalyan karının yanına dönmekte özgürsün."

"Sienna'ya karşı beslediğiniz bu düşmanlık asılsız. Onun Petar'ın ölümüyle hiçbir ilgisi yok."

"Oh, şimdi de onu mu savunuyorsun?"

"Velet gibi davranmayı bırak." İç çektim. "Taşları kontrol ettin mi?"

Ne zaman iş hakkında konuşsak Tara'nın gözleri her zamanki gibi parlıyor.

Hiçbir şey kız kardeşimin odaklanmasını uzun süre sağlayamadı. Birkaç kez üniversite değiştirdi ve bir bölüm seçemedi, sonunda da okulu tamamen bıraktı. Dört yıl önce, onun günlerini boşa harcadığını gördükten sonra, hayatıyla ilgili bir şeyler yapması gerektiğine karar verdim ve onu değerli taşlarla uğraşan işim için lojistik.

"Evet, tanzanit dışında her şey iyi. Koyu mavi olmalıydı ama sadece soluk olanları aldık. Kesinlikle profesyonelce değil." O başını sallar. "Arap Prensi için aldığımız zümrütler iyi durumda, Tanrı'ya şükür."

Başımı sallıyorum, kız kardeşimin etrafından dolanıyorum ve yakındaki bir duvara dayalı şifonyere yaklaşıyorum. Üstünde küçük gümüş bir çerçeveye yerleştirilmiş bir resim var. Tara ve Dina'nın anaokulundaki ilk günlerinde el ele tutuştukları bir fotoğraf. Çerçeveyi alıyorum ve parmağımın ucuyla Dina'nın gülümseyen yüzünün üzerinde geziniyorum.

Tara elini koluma koydu. "Bunu almamın sakıncası var mı? Elimizdeki tek fotoğraf bu."

"Evet," diyorum.

Zaten ona bakmak bile çok acı veriyor. Bu fotoğrafı her gördüğümde kendimden şüpheyi düşünüyorum ve o geceyi yeniden gözden geçirmekten, neyi yanlış yaptığımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Eğer onun yerine odalarının camını kırmaya çalışsaydım Dina bugün hayatta olur muydu? Ya da daha hızlı olsaydım?

Çerçeveyi şifonyerin üzerine geri koydum. "Malikaneye gel ve karımla tanış. Öğle ya da akşam yemeği. Günü sen seçebilirsin."

"O kadın oradayken o eve adımımı atmam."

"Sormuyordum, Tara." Bakışlarımla onu kıstırdım. "Geleceksin. Ve kibar olacaksın. Tartışma bitmiştir."

Tara dişlerini sıkar. "Tamam."

Gitmek için döndüğümde gözlerim köşedeki kitaplığa takılıyor. Kitaplardan biri rafın arkasına yaslanmış bir şekilde bırakılmış. Kapağında, beyaz vintage elbiseli bir kadın, kabızlıktan muzdarip gibi görünen gömleksiz, uzun saçlı bir adamı kucaklıyor. Bu kitabın aynısını Sienna'nın komodininin üzerinde, yarı çıplak bir adamın aya doğru uluduğu başka bir kitabın hemen yanında gördüğüme eminim.

"Karımla çok iyi anlaşacağınıza dair içimde bir his var," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Eve döndüğümde doğruca yatak odama gidiyorum. Küçük bir parçam Sienna'yı orada bulacağımı umuyor ama kapıyı açtığımda yatağım boş.

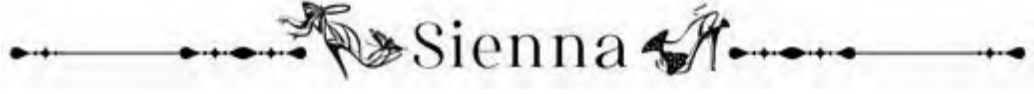
Hızlı bir duş alıyorum ve karımı arayıp onu yatağıma geri getirme dürtüsüne direnerek yaklaşık bir saat boyunca uyanık kalıyorum. Sonunda kendimi kaybediyorum. Kavgayı bırakıp odamdan çıktım ve koridordan geçerek katın en ucundaki odaya doğru ilerledim.

Sienna bir top gibi kıvrılmış, göğsündeki yastığı tutarak uyuyor. Bu yatak ikimiz için de çok küçük, bu yüzden kollarımı büyüleyici karımın altından geçiriyorum ve onu kendi yatağıma taşıyorum.

Evet, evime gelmesinin tek nedeni beni gözetlemektir. Evet, mesajlarımı okumak için telefonumu karıştırarak kadar ileri gitti. Ve evet, hala çok kızgınım.

Ama onsuz bir geceyi bile yatağımda geçirmeyeceğim. Tek bir gece bile. Onu yatağa yatırıyorum, sonra arkasına uzanıyorum ve kollarımı uyuyan bedenine doluyorum. Sinsi, entrikacı küçük bir casus olabilir ama o benim casusum.

Bölüm 14

Akşam yemeğinde servis edilen turtayı yemeye dalmış gibi yaparken bir yandan da gizlice kocamı gözlemliyorum. Kot pantolon ve beyaz bir elbise gömleği giyiyor. Üstteki iki düğmesi açık ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Buradaki erkeklerin bu kadar rahat kıyafetler giymesini hâlâ yadırgıyorum. Cosa

Nostra üyelerinin günlük kıyafetleri neredeyse sadece takım elbiselerden oluşuyor. Ajello'nun adamlarını rahat giyinmiş olarak gördüğüm tek zaman Asya'nın düğün günüydü, o da Paşa'nın mekâna takım elbiseli kimsenin alınmayacağı konusunda uyarmasıydı. Drago'yu şimdiye kadar birkaç kez takım elbiseyle gördüm ama o genellikle sadece düğmeli gömlek ve kot pantolon giyiyor.

Beş gün önce beni telefonuyla yakaladığından beri bana tek kelime etmedi. Çoğunlukla, sanki ben yokmuşum gibi davranıyor. Geceleri hariç.

Her akşam, ben uyuduktan bir saat kadar sonra, koridorun sonundaki yatak odama geliyor ve beni kendi odasına taşıyor. İlk seferinde, beni göğsüne doğru çekerken kolları vücudumu sarana kadar bunun olduğunu fark etmemiştim. Yatağının rahatlığına ve vücudunun sıcaklığına gömülürken hala uyuyormuşum gibi davrandım. Ancak ertesi sabah yeni odamda uyandım.

İlk başta rüya gördüğümü sandım ama sonra üzerimde onun kokusunu hissettim. Ertesi gece geldiğinde uyumuyordum ama uyuyormuş gibi davrandım. Ve sabah beni geri taşıdığına, ben de aynısını yaptım. Aslında uyuyor numarası yaptığımı bilip bilmediğinden emin değilim ama beni beş gece üst üste taşıdığını fark etmeyeceğimi düşünemez. Belki o da numara yapıyordur.

Yaptıkları hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, bu saçmalığı sürdürmek artık dayanılmaz hale geliyor. Ona dokunabilmek istiyorum.

ve özgürce onun yanına sokulmak istiyorum. Ve tekrar seks yapmamızı o kadar çok istiyorum ki, amımın ihtiyaçtan ağıladığını hissediyorum. Ona gerçeği söyleyebilirim. Evliliği kabul etme nedenlerimi açıklayabilirim, her ne kadar muhtemelen bana gülecek olsa da. Akıllı başında kim bir yabancıyla evlenir ki?

Yalnız kalma korkusu yüzünden mi? Hayır. Kendimi ona bu şekilde açamam.

Drago, Filip'in söylediklerine başını sallıyor, gözleri ikinci komutanının ağzına odaklanmış. İlk başta düşündüğüm gibi yere değil. Yanında oturan beni tamamen görmezden geliyor.

Kayıtsızmış gibi davranarak masadan telefonumu alıyorum ve dudaklarımı büzerek bir selfie çekiyorum. Drago arkasını dönmüyor. Sanki beni hiç umursamıyormuş gibi. Ama umurunda.

Telefonunda resimlerimi gördükten sonra daha fazla dikkat etmeye başladım ve daha önce gözden kaçırdığım şeyleri fark ettim. Mutfağa sık sık nasıl girdiğini

Ben oradayken Keva'ya saçma sapan bir soru soruyor ve sonra gidiyor. Her biri

Bu olduğunda, o anda her ne yapıyorsam onunla meşgulmüşüm gibi davranırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ya da ne zaman Adam'la video oyunu oynarken bana rastlasa, havlayarak emirler yağdırıyor ve önemsiz gibi görünse bile onu ayak işlerine gönderiyor. Ve dün, dışarıda köpeklerle oynarken, kocamın garajın yanında durup beni izlediğini gördüm. Onu fark ettiğimi anladığı anda arkasını döndü ve gitti.

Görmezden gelinmekten bıktım.

"Hey, Filip." Çenemi elime dayadım ve gülümsedim. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

Hem Drago hem de sağ kolu bana bakıyor.

"Tabii," diyor Filip, gözleri dudaklarıma yapışmış Drago'ya hızlı bir bakış fırlatarak. "Neye ihtiyacın var?"

"Yarın boş vaktin var mı?" Cıvıldıyorum. "Yok,"

diye tersliyor Drago.

Başımı eğip ona bakıyorum, gülümsememi yüzümden eksik etmiyorum.

"I

Filip'e soruyordum."

"Ben de cevap verdim. Ona neden ihtiyacın var?"

"Filip'ten bana araba kullanmayı öğretmesini isteyecektim. Ama o meşgulse, başka birine sorarım." Omuz silktim. "Adam müsait mi?"

"Hayır."

"Oh. Nasıl?"

"O da müsait değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kim olduğunu söylemedim."

"Fark etmez. Adamlarımın hiçbiri özgür değil. Güneşli tavrını sürdür, burada bir işe yaramayacak." Drago'nun çenesi gergin bir çizgiye oturmuş ve burun delikleri açılıyor.

"Neden?"

Sandalyemin arkalığını tutuyor ve yanağı yanağıma değene kadar öne eğiliyor. "Çünkü senin güneş ışığında yıkanacak tek erkek benim, Sienna," diyor kulağımın dibinde. "Başka kimse yok."

Geri çekildi ve bana ters ters baktı. Görünüşe göre biri kıskanıyor ve bunu belli etmemek için çok uğraşıyor.

"Peki yarın müsait *misin*?" diye sordum.

Çenesini daha da sıkıyor. "Hayır."

"Çok kötü oldu. O zaman başka birini bulmaya çalışmam gerekecek." Tabağımı aldım ve masadan kalktım. "İyi geceler."

Mutfağa doğru ilerlerken Drago'nun gözlerinin ağırlığı üzerimde, sonra dönüp yemek odasından çıkarken de. Yatak odama ulaştığımda hızlı bir duş alıyorum ve şifonyerin üstünde tuttuğum dağ gibi eşyalarımın yanına gidiyorum. Bu odada sadece bir küçük dolap var ve tüm kıyafetlerimi sığdırmıyor. Pijama aramak için yığını karıştırırken arkamdaki kapı patlayarak açılıyor.

İrkilerek irkildim ve etrafımda döndüm. Drago eşikte duruyor, gözleri etrafımda tuttuğum havluya kilitlenmiş. Oldukça küçük bir havlu. Bakışları yüzüme gelene kadar bekliyorum ve masumca kirpiklerini ona çevirdi. "Erkencisin. Ben hâlâ uyanığım, lütfen bir saat sonra gelin."

Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kat ediyor ve ellerini şifonyerin üzerine koyarak beni hapsediyor. Nefes alış veriş i zorlaşt ı ve boynundaki kaslar gerildi. Öfkeliydi.

Havluyu tutuş umu gevş etip yere düş mesine izin veriyorum ama Drago'nun bakış ları yüzümde sabit kalıyor. Uzanıp yavaş ça gömleğ inin bir düğ mesini açıyorum.

Ve sonra bir tane daha. Hiçbir şey söylemiyor, ben geri kalanları hallederken irkilmiyor bile. Sonra ellerimi indirip kot pantolonunun düğ mesini ve fermuarını açıyorum, sonra baş parmaklarımı bel bandına geçiriyorum ve pantolonunu boxer külotuyla birlikte aş ağı çekerek sertleş miş sikini serbest bırakıyorum.

Dudaklarından hırıltılı bir ses çıkıyor ama açıkta kalan göğ sünü yaladığ ımda bile kıpırdamıyor. Bu adamın kendine hakimiyeti eş siz. Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda

yükseliyorum. "Seni özledim, Drago."

Kolunun bir hareketiyle arkamdaki şifonyerden giysiler uçarak Yandan. Drago kalçalarımı kavradı, beni kald ırd ı ve k ıç ımı temizlenmiş tepeye ç arpt ı.

Ellerini dizlerimin arkasına kaydırıp beni öne doğru ç ekerken bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor. Aleti hızlı bir hamleyle iç ime girdi. Nefes alıyorum. Sanki suyun altındaymış ım da yüzeye yeni çıkmış ım, nefes nefese kalmış ım gibi.

O hiç kıpırdamadan öylece dururken, ben iç ime gömülmüş sikiinin verdiğ i hissin tadını çıkarıyorum. Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum ve derin bir nefes daha alıyorum. Am kaslarım onun etrafında kasılıyor daha da şiştikçe kalınlaş ır.

Baş ımı kaldırıp bakış larıyla tanıştım. Sadece kızgın değ il. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, öfkeyle dolup taşıyor. Öne doğru eğ ilerek sık ılı ç enesinin kenarına hafif bir öpücük konduruyorum. Sonra bir tane daha, birbirine sık ıca bastırılmış dudaklarına yaklaşt ırıyorum. Nefes alış veriş imiz dış ında, saatin tik takları sessizliğ i bozan tek ses odanın içinde bir yerlerden geliyor.

Ayaklarımı arkasından birleşt iriyorum ama Drago hareketsiz kalıyor. Bu bir ceza. Ya da muhtemelen buna inanıyor. Dokuz vuruş . On. Baş ını hafifçe yana eğ iyor ve nefes alıyor. Bacaklarım titriyor. Aletini iç imde

hissetmekten boşalacağım. On beş vuruş. Onunki bile

Elleri hareket ediyor, hala dizlerimin arkasını tutuyorlar. Bu bir düello -beni becerme ihtiyacına karşı beni cezalandırma isteği. On sekiz. On dokuz.

"Drago," diyorum kulağının dibinde.

Nefesini içine çekti. Bir saniye sonra çekip tekrar içime giriyor. Ve tekrar. Boynunu bırakıyorum ve şifonyerin kenarına tutunuyorum, o içime girerken ahşap yüzeye yapışıyorum. Her hamlesi daha sert ve daha hızlı.

Işıklar açık, bu yüzden bana bir deli gibi saldırırken yüzündeki öfke ile memnuniyetin savaşını görebiliyorum. Nefesim kısa aralıklarla kesiliyor. Sol eliyle bacağımı yukarı çekerken diğer eliyle enseme dolaşıp saçlarımı sıkıyor. Tüm vücudum titriyor ve onun şehvet dolu gözlerine bakarak nefes nefese kalıyorum. Kalçalarını her itişinde şifonyer arkamdaki duvara çarpıyor. Bu evde elli kişi var ve eminim ki her biri bizi duyabiliyor. Ama umurumda değil.

"Adımı tekrar söyle!" Drago itişlerini sürdürürken ısıırıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Şakak damarı atıyor ve kasları geriliyor. Saçlarımdaki tutuş yoğunlaşıyor, başımı geriye eğiyorum.

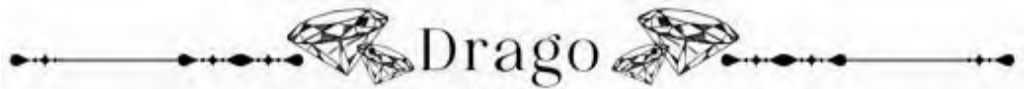
"Söyle Sienna."

Bana o kadar sert vuruyor ki muhtemelen yürüyemeyeceğim. Yarın. Artık kayıtsızlık belirtisi yok. Kendini tamamen kaybediyor. Buna bayılıyorum.

"Drago!" Onun gözlerinde kaybolurken orgazmım patlarken çığlık atıyorum.

Kendini tamamen gömüp patlarken neredeyse vahşi görünüyorlar. Saçlarımı sıkıca kavramaya devam ediyor ve ılık dölleri içimi doldururken bakışlarımı tutuyor.

Sessizlik yine hüküm sürüyor, sadece ağır nefes alış verişlerimizin ve saatin tik taklarının sesleriyle bölünüyor.

Neredeyse bir saattir uyanık, balkon kapısının ötesinden görünen sabah gökyüzüne bakıyorum. Karımı kollarımda sıkıca tutuyorum. Genelde yan yatar, yüzü göğsüme gömülü bir şekilde uyurdu ama gecenin bir vakti üzerime çıktı. Sienna şimdi göğsüme yapışmış durumda, kolları gövde mi sarmış ve bacakları belime dolanmış.

Kalkıp Filip'i bulmalıyım ki Syracuse'daki depo yangınında uğradığımız zararı karşılayacak kadar ürünü nereden temin edebileceğimizi konuşalım, ama kendimi bu yataktan kaldıramıyorum. Küçük casusumu tekrar kollarıma almak çok güzel.

Son birkaç gün hüsrân dolu bir kâbus gibiydi. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama tamamen uzak duramadım. Gün içinde biraz idare edilebilirdi. Ona rastlamak için aptalca nedenler bulup durdum. Bu, onun yanımda olması ihtiyacını bastırmama yardımcı oluyordu ama çoğu zaman onu dinlenme odasında adamlarımla eğlenirken bulduğumda daha da sinirlenmeme neden oluyordu. Onu yine Adam'la video oyunu oynarken gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum.

Hiçbir zaman kıskanç bir adam olmadım. Bir adam kadınımla konuştu diye kendimi kaybetme fikri bana aptalca geliyordu.

Görünüyordu. Geçmiş zaman.

Dün akşam, Sienna Filip'ten araba kullanmayı öğretmesini istedikten sonra, tüm ekibime bir mesaj göndererek, ben yokken karımla sosyalleşen bir erkek yakalarsam boynunu kıracağımı bildirdim.

Sienna kıpırdanıyor, çıplak amı sert sikimin üzerinde kayıyor. Dün gece onu yatak odama taşıdığım da, yatağa attım ve tekrar becerdim. Bu yeterli değildi. Yakın bile değildi. Beline sarılıp sıkıca kavradıktan sonra onu ezmek için kendimi destekledim. Boştaki elimi bedenlerimizin arasına soktukten sonra, klitorisini ıslatmak bir dakikadan az sürüyor. Sikimi içine soktuğumda hâlâ yarı uykuda. Ani saldırıdan dolayı gerilmesini bekliyorum ama sadece gülümsüyor ve bacaklarını daha geniş açarak örtülü gözlerle beni izliyor.

İhanetinin cezası olarak ona sert ve hızlı bir şekilde vuruyorum. Ajello bu evlilik anlaşmasını önerdiğinde.

Planlarında işbirliğimizi yeniden canlandırmaktan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum. Don'u için muhbirlik yapacağını tahmin etmiştim. Keva'nın dediği gibi, Ajello'nun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım, bu yüzden casusluğu başlangıçta ihanet gibi gelmedi. O zamanlar ona aşık değildim. Ama şimdi aşığım. O kadar aşığım ki, yatağında o olmadan tek bir gece bile geçirmeye dayanamıyorum.

Avucumu karnından yukarı kaydırıp omzuna bir öpücük bırakıyorum. Sonra boynu ile köprücük kemiği arasındaki çukurda kalan hassas deriyi ısıyorum. Kokusu bile sarhoş edici. Uzaktaki soğuk bir gezegenin güneşe doğru çekilmesi gibi ona çekiliyorum, sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her saçma kıyafet, canlı gözlerini aydınlatan tüm kıvılcımlar ve her alaycı gülümseme beni deliliğin derinliklerine çekti. Aldatmacasını fark ettiğim anda onu Cosa Nostra'ya geri göndermeliydim ama yapmadım. Artık hayatımı onun güneş ışığı olmadan hayal edemiyorum.

Bacağını tutup omzumun üzerine koyuyorum ve içine daha derine batıyorum.

Sienna altımda inliyor ve kollarımı kavırıyor, gözleri gözlerimin içine bakarken tırnakları tenimi sıyrıyor.

Boşalırken vücudu titriyor, coşkuyla başını geriye atıyor. Benim küçük hainim. Önce bitirmeliydim, orgazm olmasını engellemeliydim, bana yaptıklarının intikamını bir nebze de olsa almalıydim ama yapamadım. Sadece bir kez

Yatağa yığılıyor ve işinin bittiğinden emin oluyorum, kısıtlamamı bırakıyorum ve kendi kurtuluşumu buluyorum.

Karımın koyu kahverengi gözleri benimkileri buluyor, beni ele geçiriyor. Bana bir kedininkileri hatırlatıyorlar - büyük ve hipnotik, sıcak ve inanılmaz derecede tatlı. Elini yüzüme koyacakmış gibi kaldırıyor ama ben uzaklaşıyorum.

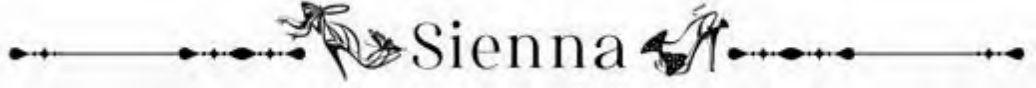
"Kahvaltı on dakika sonra." Üzerinden sıyrılıyorum ve kıyafetlerimi değiştirmek için dolaba yöneliyorum. "Eğer sürüş dersi almak istiyorsan yarım saat içinde garajın önünde ol."

Arkamı döndüğümde Sienna hâlâ yatağın ortasına yayılmış, amından dölleri damlıyordu.

"Benim için biraz sıcak su bırak." Düşmanca ses tonumu tamamen görmezden gelerek gülümsüyor.

Dolabın kapağını tüm gücümle kavırıyor, oraya geri dönüp o yalancı ağzı öpme isteğini bastırmaya çalışıyorum.

"Odandaki duşu kullan." Dolabın kapısını çarparak kapattım ve banyoya girdim.

Gitti.

Kollarımı kendime doluyorum ve Drago'nun arabasının park ettiği garajdaki boş yere bakıyorum. Saat daha sekiz. Kahvaltıya bile gitmemiştim. Sadece duş aldım ve aşağıya koştum. Beş dakika önce giyinirken pencereden dışarı baktığımda Filip'le konuşuyordu.

ana garaj kapısının dışında. Hayal kırıklığı içinde alt dudakımı ısırdım ve eve doğru geri döndüm, yol boyunca don'u aradım. Bir çağrı daha aldım. "SIENNA" büyük harfli mesaj buraya gelirken.

"Son kontrolünden bu yana on gün geçti Sienna," diye bağılıyor önsöz vermeden.

"Etrafta çok fazla insan var. İleride daha hızlı olmaya çalışacağım."

"Güncelle. Şimdi."

"Cuma günü burada herkesin günün geri kalanında gergin hissetmesine neden olan bir durum yaşadık."

"Ayrıntılar, Sienna. Kulüpte bir şey mi oldu?"

"Hayır. Buzdolabı bozuldu."

Bunu birkaç sessizlik izliyor. "Buzdolabı mı?"

"Evet. Mesai saatinden sonraydı ve şu büyük endüstriyel tiplerden biriydi. Bulmak saatler sürdü-"

"Popov'un lanet buzdolabı umurumda değil!"

"Ama burada Drago'nun işleriyle ilgili hiçbir şey olmuyor. Buzdolabı tüm haftanın en önemli olayıydı ve-"

Hat kesildi. Yaltaklanıyorum. Görünüşe göre raporumdan memnun değil. Telefonu kot pantolonumun arka cebine sokuyorum ve konağa doğru yürümeye devam ediyorum.

İnsanlar büyük yemek salonunda yemek yiyor, sohbetleri fuayeden duyuluyor. Uzun masanın yanından geçerken gülümseyerek günaydın diyorum ve mutfağa giriyorum. Keva ve diğer dört kız etrafta koşuşturuyor, dolaplardan tabakları çıkarıyor ve büyük yuvarlak tepsilere kahve dolduruyorlar. Bu kadar insanı günde üç öğün doyurmak oldukça zor bir iş.

Keva, geleneksel bir Sırp kahvaltı yemeği olan peynirli börek çıkarmak için altı fırından birine koşuyor ve aynı zamanda Mirko'ya kahve içmesine izin verilmediği için sadece çay ikram etmek için bağılıyor.

Yardımcılarından biri

mutfağa dalar ve Beli'nin hâlâ aç olduğu için mızızlandığını söyler; görünüşe göre pastası her zamankinden daha küçüktür.

"O deve söyle, eğer bir sorunu varsa bunu şikayet departmanına iletebilir!" Keva fırının kapağını çarparak kapatıyor ve bana dönüyor. "Tezgâhın üzerinde fazladan tabaklar var. Yemek yiyen sürüye birkaç tane götür."

İki büyük, oval tabağı alıp yemek odasına taşıyorum. Mutfağa döndüğümde, elime kahve fincanlarıyla dolu bir tepsi tutuşturuluyor. Bunları da yemek odasına götürüyorum ve dönüş yolunda kendime bir parça pasta alacağım.

Herkes kahvaltısını bitirdiğinde, lavaboda bir mil yüksekliğinde kirli bulaşık yığını vardı ve üç bulaşık makinesi de doluydu. Birinden bana nasıl çalıştırılacağını göstermesini istemek niyetiyle arkamı dönüyorum ama herkes meşgul görünüyor. En yakın bulaşık makinesine bakarak ne yapacağımı düşünüyorum.

Bunlardan birini daha önce hiç açmamıştım. Evde mutfak temizliğini ya hizmetçi ya da Asya yapıyordu. Bulaşık makinesinin kapağında program düğmeleri var ve birini seçmem gerektiğini biliyorum ama sanırım önce bulaşık deterjanını eklemeliyim. Bunun için özel bir bölme var mı? Ben göremiyorum. Yağlı tencere ve tavalarla dolup taşan lavabonun yanında büyük bir şişe sıvı bulaşık deterjanı duruyor. Şişenin üst kısmını açıyorum ve en yakın makinenin içine bir miktar döküyorum, sonra aynı işlemi

bulaşık deterjanı ile tekrarlıyorum.

diğer ikisini. Bunu yaptıktan sonra, her biri için ağır yıkama programını seçiyorum ve çalıştırıyorum.

"Sienna!" Jelena arkamdan bir yerden sesleniyor. "Et siparişı geldi. Çocuklardan birini çağırıp her şeyi getirmesini ve teslimatçı için belgeleri imzalamasını sağlayabilir misin?"

"Elbette."

Yemek odasına koşuyorum ve Relja'yı mutfağın nakliye için kullanılan arka kapısına yönlendiriyorum. O kutuları kamyonetten indirirken ben de teslimatçının bana verdiği sipariş formunu gözden geçiriyorum. Sevkiyatın yüz elli kilo domuz eti ve iki yüz kilo tavuk içerdiği yazıyor.

"Yani bu aylık bir provizyon mu?" İmzalarken sordum. "Haftalık," diye mırıldandı adam.

Haftalık mı? Bu üç yüz elli kilo et demek! Başımı kaldırıp gazeteye baktığımda, teslimatçının parıltılı kırmızı diz üstü çizmelerime baktığını gördüm.

"Tıpkı Dorothy gibi, ama daha belalı, değil mi?" Sırıtiyorum ve topuklarımı iki kez birbirine vuruyorum.

Başını sallıyor, kaşları saç çizgisine çarpıyor. "Evet."

"Oliver," diye bağılıyor Keva, "Drago seni karısının bacaklarına bakarken yakalarsa, kariyerini değiştirmeyi düşünmek zorunda kalacaksın. Gözlerin cebindeyken araba kullanmak zor olacak, tatlım."

Adam kafasını kaldırdı. Formu elimden kaptı ve veda bile etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Relja et kutularını getirdikten sonra ayrıldığında mutfakta sadece Keva ve ben kaldık.

"Bu çılgınlık," diyorum ve zıplayarak çay için su ısıtıcısını koyduğu ocağın yanındaki tezgâhın üstüne oturuyorum.

"Biliyorum." Sırıtiyor ve yan gözle bana bakıyor. "Ama hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet, hoşuma gitti. Burayı sevdim."

"Burada olmanız bizim de hoşumuza gidiyor."

Başımı sağ tarafımdaki buzdolabına yaslayıp iç geçiriyorum. "Drago'nun yok."

"Biliyor. Sadece bunu kabul etmek istemiyor." aydanlığı kaldırıyor ve suyu önündeki yontulmuş bardağa döküyor. "Ve nedenini biliyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum. *Ona söyledi.* "Çünkü Drago'nun işi hakkında Ajello'ya bilgi veriyorum."

"Bence durum bundan biraz daha karmaşık Sienna." "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bunu söylemek bana düşmez canım. Kendine sorman gerekecek koca."

"Son zamanlarda benimle konuşmuyor."

"Onu suçlayabilir misin?" Keva ay fincanının kenarından bana bakarak soruyor.

"Hayır, sanırım değil." İçimi ektim. "Drago'nun işitme duyusunun nesi var?" Keva'nın gözleri açılıyor. "Demek fark ettin." Bu bir soru değil.

"Bu biraz zamanımı aldı. Bir soru sorduğumda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım ve beni duymuyor gibi görünüyordu. Ama adamlarıyla konuşurken söylenenleri duymakta bir sorun yaşamadığını da fark ettim."

"Drago yüksek frekanslı işitme kaybından muzdarip. Bu da çoğu durumda tiz sesleri algılayamadığı ya da algıladığında da söylenenleri ayırt edemediğı anlamına geliyor." Fincanı tezgâha bırakıp elimi tuttu.

"Telefonda biriyle konuştuğunuzu düşünün, ancak bağlantı kötü ve kelimelerin sadece bir kısmını ya da bazı kısımlarını duyabiliyorsunuz.

Duyabilirsiniz

ama ne dediğini *anlayamıyorsunuz* çünkü konuşmanın büyük bir kısmı kayboluyor."

"Telafl etmek için dudak okuyor, değil mi?" Başını sallıyor.

"O gerçekten iyi."

"Bunu çok uzun zamandır yapıyor Sienna." "Ne kadar zamandır?"

"Neredeyse yirmi yıl," diyor Keva. "Onu yok eden bomba patlaması anne babasını ve kız kardeşini öldürdü, kulak zarına ciddi hasar verdi."

"Yanık izleri de o zaman mı oldu?" "Evet."

Derin bir nefes alıyorum ve yanağımın içini ısıtıyorum. "Beni duyabiliyor mu?"

Ben konuşurken mi?"

Keva'nın eli benimkini sıkıyor. "Sesin oldukça yüksek, tatlım. Seni duyabiliyor ama Drago için muhtemelen hepsi mırıldanma gibi geliyor. Dudak okuma olmadan söylediklerinin çoğunu anlamakta zorlanacaktır. Ancak adını söylediğinizde muhtemelen çok net duyabilir çünkü içinde tiz sessiz harfler yoktur."

"Neden bana söylemedi?"

"Bu pek de yaygın bir bilgi değil. Mafya dünyasının nasıl işlediğini biliyorsun Sienna. İnsanlar bu bilgiyi ona karşı kullanabilir, özellikle de önemli toplantılar sırasında."

"Don'a söyleyeceğimi düşünüyor," diye boğuluyorum. "Öyle düşünüyor."

Ona bakakaldım. Bu kadar özel bir şeyi paylaşacağımı nasıl düşünebilir? "Drago'ya bildiğimi söyleme. Lütfen."

"Neden?"

"Sadece yapma."

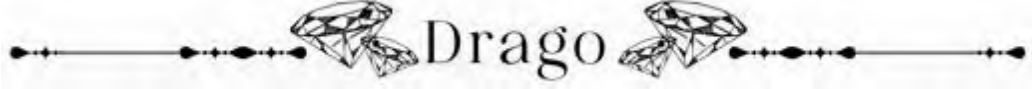
"Günün birinde ikinizi oturtup birbirinizle konuşturacağım." Başını sallar ve fincanına uzanır, ama sonra aniden bağırır. "*Jebem ti lebac!*"

Bakışlarını takip ediyorum ve gözlerim mutfağın diğer tarafındaki bulaşık makinesine takılıyor. Kapakların etrafından köpükler akıyor. Tezgahtan aşağı atlıyorum ve kaosa doğru koşan Keva'nın peşinden koşuyorum.

Ona ulaştığımda, üç makineyi de çoktan durdurmuş ve en yakın olanı açma işlemi. Kapı tamamen aşağı inmeden önce cihazdan beyaz baloncuklar fışkırır.

"Tanrım!" diye bağırıyor, ikinci bulaşık makinesini açtığında iki katına çıkan dağınıklığa bakarak. "Burada ne olmuş böyle? Kızları çağır ve biraz paçavra!"

"Şey... Sanırım bu benim hatam," diye mırıldanıyorum mutfak havlularını almak için çekmeceyi açarken.

Arabamı park ediyorum ve son silah sevkiyatını depoladığımız depoya giriyorum. Filip ve iki güvenlik görevlisi bir yığın kasanın yanında duruyor, üçüncü bir güvenlik görevlisi ise birkaç metre ötede bir adamı silah zoruyla tutuyor.

"Etrafta dolanırken yakaladığın Bogdan'ın adamı mı?" Ben soruyorum.

"Evet." Filip başını sallar. "Arka kapının kilidiyle uğraşıyordu. Yanında başka biri daha vardı ama adam kaçtı. Adam adamın peşinden gitti."

Silahımı çıkardım ve sabotajcıya doğru döndüm. "Binalarımdan birini daha mı yok etmeyi planlıyorsun?"

Adam başını sallıyor ve inliyor. Sol kalçasına nişan aldım ve tetiği çektim. Bacağını tutarak yan tarafına düştü. "Tekrar deneyelim. Burada ne yapıyordun?" diye sordum.

"Güvenliği kontrol ediyorum," diye feryat ediyor.

"Yani diğerleri bu gece gelip yakabilir mi? Güzel." Önünde çömeliyorum. "Bogdan'ın önümüzdeki hafta önemli bir sevkiyat yapacağını biliyorum. Tarihi, rotayı ve aracın tarifini istiyorum. Hazır başlamışken, depolama için kullandığı iki deponun yerlerine de ihtiyacım var."

"Bunların hiçbirini bilmiyorum."

Silahımın namlusunu adamın sağ kalçasına dayadım ve ateş ettim. Adam çığlık atarak diğer tarafına yuvarlandı ve yeni yaralanmış bacağını kavradı. Omzundan tuttum ve yüzüme bakması için geri çektim.

"Bu size bilginiz konusunda yardımcı oldu mu?" diye soruyorum. "Yoksa daha fazla teşvike mi ihtiyacınız var?"

Adam adres gibi bir şeyler mırıldanıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Filip'in telefonuna bir şeyler yazdığını görüyorum. "Konumlar?"

"Evet." Başını sallıyor.

"Mükemmel." Tekrar Rumen adama odaklandım. "Bu sevkiyat ne zaman geliyor?"

"Salı, sabah erkenden."

"Güzel. Şimdi, kamyon rotası." "Bilmiyorum. Yemin ederim!" "Kim biliyor?"

"Bogdan ve onun lojistik elemanı. Mircea."

"Bogdan'ı sürekli takip eden gözlüklü kısa boylu adam mı?" "Evet."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım, adamı kafasından vurdum ve ikinci adamıma döndüm.

Emret. "Bogdan hala kayıp mı?"

"Haftalardır kimse onu görmemiş. Iliya, muhbirlerinin Bogdan'ın Romanya'ya geri döndüğüne inandığını söylüyor."

Parmaklarımı bir sandığın ahşap yüzeyine vuruyorum. Orosu çocuğunun yerini bulmaya çalışıyorduk ama bir süredir kimse onu görmemişti. Romanya liderini yıllardır tanırım ve bir sevkiyatı varken asla ülkeyi terk etmez.

"Romanya'da değil," diyorum ve cesede doğru başımı sallıyorum. "Bunu buzdolabına at, gelecek hafta ona ihtiyacım olacak. Adam Mircea'ya bir kuyruk taksin ama şimdilik ona dokunmasın. Ayrıca adamlarımızın ölü adamın bize verdiği yerleri kontrol etmelerini istiyorum, ama görülmediklerinden emin olun."

"Pekâlâ. Başka ne var?"

"Bogdan'ın kamyonları Salı sabahı geliyor, hazırlanmak için bize dört gün veriyor. Üç ekip kuracağız. Bir ekip kamyonun önünü kesecek. Diğer ikisi Pazartesi gecesi depolara gidip bekleyecekler. Kamyonu aldığımızda o b.k çukurlarını ateşe verebilirler."

"Bogdan'ın sevkiyatını çalarak ve depolarını havaya uçurarak ona misilleme yapmak bir şey, ama fazladan gelen parayla ne yapacağız?"

silahlar?"

"Belov'u arayıp Bratva'nın daha fazla silah isteyip istemediğini soracağım. Bu para Syracuse'daki kayıplarımızı karşılayacaktır."

Filip elini saçlarında gezdirerek beni izliyor. "Bogdan çılgına dönecek, Drago."

"Evet, yapacak."

"Malikanenin güvenliğini artırmalı mıyız?"

"İki katı. Tüm bunlar olmadan önce gidip Tara'yı alacağım. Bu iş bitene kadar onu evde istiyorum."

"Bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda değil," diye bağıryorum. Cebimdeki telefon titriyor. "Bir yerlerde küçük tabancalarımız var mı?"

"Ne kadar küçük?"

"Gerçekten küçük. Mümkünse bana pembe bir tane al." Telefonum başka bir bildirimle titriyor. "Sienna'ya nasıl ateş edileceğini öğreteceğim. Ne olur ne olmaz."

Filip'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu akıllıca mı?" "Gülümsemesinin ve aptal kıyafetlerinin seni kandırmasına

izin verme Filip. Çok şey var

Karım söz konusu olduğunda görüldüğünden daha fazlası var. Dürüst olmak gerekirse, ben

"Zaten silah kullanmayı bilmiyorsa şaşarım."

İkinci komutanımı yüzünde şaşkın bir ifadeyle öylece bırakıp depodan çıkıyorum. Direksiyona geçtiğimde, mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. İki tane var, ikisi de Keva'dan. İlki karımın beyaz köpük havuzuna çömelmiş, çorba kepçesiyle köpükleri kovaya doldururken çekilmiş bir fotoğrafı. Parlak kırmızı topuklu çizmeler giymiş ve başında da ona uygun bir fiyonk var. İkincisi, karımın bulaşık makinesine sıvı sabun döktüğünü bildiren bir mesaj.

Fotoğrafı tekrar açıp Sienna'nın yüzünü yakınlaştırıyorum. Gözleri kocaman ve yaptığı şeye odaklanmış durumda; dikkatimi sadece onlara versem

paniklediğini varsayabiliriz. Ama dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüşmüş. Bu kadın tam bir çelişki.

Görüntüyü kapatıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

17:10 Drago: Karıma silah kullanmayı bilip bilmediğini sor.

Cevap bir dakikadan kısa bir süre sonra gelir.

17:11 Keva: Sienna? Neyin var senin? Tabii ki yok.

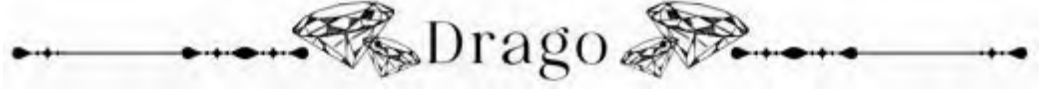
17:12 Drago: Ona sor.

Telefon yeni bir mesajla titriyor.

17:14 Keva: Evet. Tanrı yardımcımız olsun.

Mesaja birkaç dakika baktıktan sonra kahkahayı patlattım.

Bölüm 15

Omzumu kapının pervazına dayayıp karıma bakıyorum. Mutfak adasında, bıçağını ölçülü bir şekilde kaydırarak dikkatli bir şekilde bir şeyler kesiyor. Ev işleriyle meşgul olmasına rağmen, altın rengi suni kürk terliklerle eşleştirilmiş bir başka çılgın kıyafet giyiyor. Moda seçimleri tamamen saçma, ama saçma kıyafetlerini giyerken bile çok güzel.

Dün gece eve geldiğimde Sienna çoktan uyumuştı. Her gece yaptığım gibi, onu yatağıma taşıdım. Hâlâ yarı uykudayken onun mükemmel amını yedim ve sonra onu becerdim. Sertçe. Bütün gece onu kollarımda tuttum, ama yine de bu sabah işe gitmeden önce onu odasına geri götürdüm. Neden bunu yapmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Çok öfkeliyim ama öfkemdeki sebebi bulamıyorum. Onun yalanları mı, yoksa *bana* yalan söylemesi mi? Belki de her şeye rağmen ondan nefret edemediğim için kendime kızıyorum.

İşte sorun da *bu*. Bu yüzden şu an burada *karıma* lanet bir sürüngen gibi bakıyorum.

Ben izlerken Sienna burnunu çekiyor ve elinin tersiyle gözünü siliyor. Hemen alarma geçtim ve mutfağa doğru yürüdüm.

Ona ulaştığımda belinden tutup kaldırıyorum ve kesme tahtasının yanındaki adaya oturtuyorum.

"Drago?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bana şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışıyorum. Karımı ağlatacak bir şey söylemeye ya da yapmaya cüret eden her kimse on dakika içinde bu evi terk edecek. Lanet bir ceset torbasıyla.

"Ne. Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Um .

. . Keva'ya soğan sosu hazırlamasında yardım ediyorum."

Kesme tahtasına bakıyorum. Lanet soğanlar. "Nevena!" Çağırıyorum Kız baharatları karıştırıyordu. "Götür şunları." "Ne?

Neden?" Sienna soruyor.

Ona neredeyse çıldırdığımı söylememin imkanı yok çünkü o lanet soğanlar için ağlıyordu. Bunun yerine arkama uzanıp Relja'nın benim için aldığı silahı çıkardım ve Sienna'nın yanındaki tezgâha yerleştirdim.

"Glock 42," diyorum. "Relja kısa sürede pembe bir tane bulamadı."

Bana bir kaşını kaldırarak bakıyor. "Neden bir silaha ihtiyacım olsun ki?"

"Sadece bir önlem. Bazı sorunlar çıkmasını bekliyoruz."

Sienna silahı alıp inceliyor, sonra da şarjörü çıkarıyor. "Sadece altı mermi mi?"

"Saldırıya geçmeyi mi planlıyorsun, *mila moya*?"

"Belki." Dergiyi bir çırpıda geri takıyor.

Ayakları tezgâhtan sarkarken ve aynı zamanda silahı bir profesyonel gibi kullanırken çok masum görüldüğünü görünce sikim sertleşiyor.

"Sana ateş etmeyi ağabeyin mi öğretti?" diye sordum. Gülüyor. Keşke sesini duyabilseydim.

"Arturo bir silaha dokunmama asla izin vermezdi." Öne doğru eğilir ve kaşlarını sallıyor. "Ona bir dans kursuna gideceğimi söyledim. Hatta yanımda içinde dans ayakkabıları ve kostüm olan bir çanta taşıdım ve soru sormasın diye ona internetten öğrendiğim bazı hareketleri gösterdim."

"O silahı odanda tutacaksın ama köpeklerle oynamak için bile olsa evden çıkarken yanına alacaksın."

"Benim odam mı?" Duraklıyor, gözleri parlıyor. "Yoksa bizim odamız mı?"

Baştan çıkarıldım. Çok baştan çıktım ama teslim olamıyorum. Çenesini tutup başını yukarı kaldırıyorum. "Senin odan, Sienna. Bunu anladığımı sanıyordum."

"Yani biz sadece evli olan seks arkadaşları mıyız?" "Onun

gibi bir şey."

Burnunu bana doğru kıvrıyor ve elimi itiyor. "Cehenneme kadar yolun var."

Tezgâhtan atlayıp kapıya doğru yönelirken onu gözlerimle takip ediyorum ama eşiğin yarısında duruyor. Birkaç saniye orada duruyor, sonra arkasını dönüyor.

"Bu noktadan sonra sikişme kısmını unut Drago. Benden bu kadar," diyerek ısırıldı ve ona verdiğim silahı doğrulttu. "Seni bir daha odamda bulursam, o derslerde ne kadar çok şey öğrendiğime ilk elden tanık olacaksın."

Ve sonra, pırıl pırıl, masum, ılık saçan karım silahını kaldırıyor, tezgahta yanımda duran boş süt sürahisine nişan alıyor. Destansı bir patlama konteyner geriye doğru uçarken geniş mutfakta yankılanır ve kiler kapısından sekiyor. Biri çığlık atar. Filip ve diğer üç adam silahlarını çekmiş bir halde odaya dalıyor. Hâlâ mutfağın ortasında duran, elinde silahı tutan ve pembe kazağı ve tüylü terlikleriyle çok sevimli görünen Sienna'ya dikkat bile etmiyorlar. Herkes bağılıyor, kafam patlayacakmış gibi oluyor ama tek görebildiğim karım. Yüzünde hınzır bir sırıtişla bana hançer gibi bakıyor. Her zamanki gibi, o içeri girdiğinde diğer her şey kayboluyor. Odaya.

Ona doğru yürüyorum ve ensesini tutuyorum. Gözlerini bana dikey ve çenesini eğiyor. Dünyada melek kılığında dolaşan benim küçük şeytanım. Boştaki kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Yerde bir şey gümbürdüyor, muhtemelen silah. Sienna'nın kolları boynuma dolanıyor, öpücüğe karşılık verirken sıkıca tutuyor. Dillerimiz üstünlük için savaşıyor. Ama sonra aniden duruyor ve eğiliyor.

"Beni yere bırak."

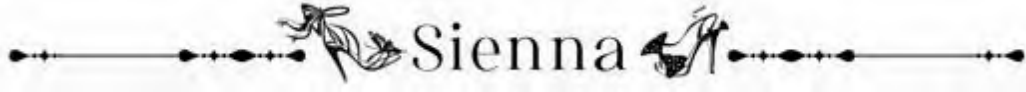
Tutuşumu gevşetiyorum, yavaşça vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. "Unutma, odama adımını bile atmayacaksın," diyor ve sonra eğilerek silahı yerden alır ve mutfaktan dışarı fırlar.

Sienna gözden kaybolduğunda, mutfağın diğer tarafında olan ve şaşkın şaşkın onları izleyen adamlarıma dönüyorum.

"İşinize dönün," diye çıkıştım.

Silahlarını kılıflarına yerleştirip aceleyle dışarı çıkarlar ve Keva'nın yanından geçip elleri kalçalarında kapı girişinde dururlar.

"Artık resmileşti," diye ilan ediyor. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Silahı komodinin çekmecesine koyup kapattım. "Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum yorganın altına girip çekerken. Başımın stnde.

Ellerim hala titriyor, bu yüzden onları yastığın altına koyup derin bir nefes alıyorum. Daha önce atış poligonu dışında hiç silah kullanmamıştım. Yüce Tanrım, birini incitebilirdim. Yanlışlıkla aptal kocamı vurabilirdim. Bunu hak etmiyor değil, ama yine de Drago'nun zarar göreceği düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Bu ben değilim. Etrafta dolaşıp insanları tehdit etmiyorum, bir şeylere ateş etmiyorum, Tanrı aşkına, ama bu adam ... bu lanet adam beni hiç kimsenin yapmadığı kadar alt st ediyor.

"Benden bu kadar," diye mırıldanıyorum yastığa.

Eşyalarımı toplayacağım ve Arturo'yu arayıp beni almasını isteyeceğim. Don muhtemelen çılgına dönecek ama umurumda değil. Artık bununla başa ıkamam.

Battaniyeyi üzerimden attıktan sonra aceleyle şifonyere gidip kıyafetlerimi çıkarmaya başladım, ancak Drago'nun benim için aldığı egzersiz kıyafetlerine geldiğimde durdum. Soyunma odasından eşofmanla çıktığımda kocamın yüzündeki ifade paha biilemezdi. Yatağa uzandım ve eşofmanımı tuttum.

eşofman ve tişörtü gğşmde. Gitmek istemiyorum. Ama kalmak da istemiyorum. I . . . Artık ne istediğimi bilmiyorum.

Bakışlarım komodinin üzerindeki telefona kayıyor. Ona uzanıp kız kardeşimin numarasını tuşluyorum.

"En sevdiğim kardeşim nasıl?" Asya telefonu açtığında cıvıldıyorum.

"En sevdiğin ve tek kız kardeşin iyi. Ve o bu sesi biliyor. Bu senin bir şey yaptığın anlamına geliyor."

"Ne?! Tabii ki yapmadım! Sadece sohbet etmek istedim."

"İki saat önce konuşmuştuk. Ne yaptın Sienna?"

Yatağa uzandım ve başımı yukarı kaldırarak tavana baktım. "Neredeyse kocamı vuruyordum."

"Vurulmak mı?" diye bağıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ne oldu?"

"Bana bir silah aldı." Beni görmemesine rağmen omuz silkiyorum. "Ona çok kızmıştım."

"Yani onu sen mi vurdun?"

"Hayır. Bir süt sürahisi vurdum. Boş bir tanesine. Ama eğer nişan almasaydım, kurşun böbreğine saplanabilirdi."

"Peki ona neden kızgınsın?"

"Ona sadece seks arkadaşı olup olmadığımızı sordum. O da evet dedi. Bana da kızgın." İçimi çektim. "Ajello'ya Sırp örgütü hakkında bilgi veriyordum. Drago bunu öğrendi ve beni yatak odamızdan kovdu. Şimdi beni görmezden geliyor. Seks yapmadığımız zamanlarda yani. Ama bana hala kızgın."

"Onunla yatıyor musun?"

"Tabii ki onunla yatıyorum. Sen kocanla yatmıyor musun?" "Kocamı gözetlemiyorum! Nasıl olur da siz ikiniz ne yaptığınızı bildiği halde birlikte mi?"

"Aslında çok güzel. Seks harika ve Drago sarılmayı seviyor. sonra." Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Beni bedenine çekmesini, kollarını ve bacaklarını etrafıma dolmasını seviyorum. Kendimi korunmuş hissediyorum, sanki o yanımdayken hiçbir şey bana dokunamazmış gibi, anlıyor musun? Ama sonra sabah beni yeni yatak odama taşıyor ve gün boyunca ben yokmuşum gibi davranmaya devam ediyor."

"Ve bu seni rahatsız ediyor."

"Öyle değil. Sadece söylüyorum." Tekrar omuz silkiyorum. "O çok şaşırtıcı bir gözler . . . Kahverengi benekli açık yeşil. Ama sinirlendiğinde daha da koyulaşiyor. Çok seksi."

"Yani, ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz. Çoğu zaman huysuzdur ve pek konuşmaz. Keşke konuşsaydı. Sesi de çok seksi." Yüzüstü yatıyorum ve burnumu yastığa gömüyorum. Drago'nun hafif bir kolonya kokusu siniyor. Burada hiç gece geçirmedim, muhtemelen saçlarım yüzündendir. Uyurken genellikle başımı boynunun kıvrımına sıkıştırır.

"Yani ondan hoşlanmıyorsun." Soru değildi ama ses tonundaki belirsizliği hâlâ duyabiliyorum.

"Hayır. Sadece onun etrafında olmayı seviyorum?" "Bu hiç mantıklı değil," diye iç geçirdi Asya.

"Burada olmadığında onu özlüyorum. Ondan hoşlanmıyorum ama o yokken her şey boş geliyor. Bir sabah beni kendisiyle koşmaya zorladı ve o zamandan beri haftada üç kez birlikte koşuyoruz.

Bana bu harika lavantayı aldı-" "Koşu mu yapıyorsun?"

"Evet. Ta ki beni telefonuna bakarken yakalayana kadar. Don'a işlerini rapor edebilmek için mesajlarını okuduğumu sanıyordu ama ben sadece eski sevgililerinin fotoğraflarının olup olmadığını görmek istemiştim."

"Mm-hmm."

"Oh, sana söylemeyi unuttum. Telefon olayından önce beni bir düğüne götürmüştü. Büyük bir çadırdı. En az dört yüz kişi vardı. Ve bir müzik grubu. Bir masanın üzerinde dans ettim."

"Sen ne?"

"Sırp düğünlerinde bir şey gibi görünüyor." Gülüyorum. "Keşke sen de görebilseydin. Gelin bile yaptım. Drago ile bir selfie çektim ve sosyal medyada paylaştım. Görmedin mi?"

"Tam olarak değil. Hesaplarınız haftalardır özel olarak ayarlı." "Ne? Muhtemelen yanlışlıkla bir şeye tıklamışım, eski haline getiririm."

Hayır

Kimsenin fotoğraflarıma yorum yapmamasına ya da beğenmemesine şaşıyorum.

"Hâlâ kocanı Don'a mı ispiyonluyorsun Sienna?"

"Birazcık. Ajello beni son aradığında ona buzdolabının bozulmasıyla ilgili saçma sapan bir şey söyledim ve ondan önce de Drago'nun başka bir kamyon alacağını söyledim. Gelecek hafta tekrar kontrol etmem gerekiyor, bu yüzden ona verebileceğim başka önemsiz şeyler bulmalıyım."

"Drago'nun adamları siz etraftayken iş konuşmuyorlar mı?" "Oh, konuşuyorlar. Sadece Ajello'nun hassas bilgileri bilmesine izin vermiyorum." "Peki kocanız bunu biliyor mu?"

"Hayır."

"Ona söylemelisin Sienna."

"Bunu neden yapayım ki? Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

Asya nihayet "Çünkü kocana aşıksın" diye cevap vermeden önce sessiz saniyeler geçer.

"Ne?" Bir kahkaha patlattım. "Ona aşık değilim. Saçmalama."

"Seni tanıyorum Sienna. Aklının nasıl çalıştığını da biliyorum. Drago'ya aşıksın ama bunu kabul etmektense kendine yalan söylemeyi tercih ediyorsun."

Vücudum geriliyor. Midemde başlayıp sistemimin geri kalanına yayılan ve beni yutacağından korktuğum bir önsezi duygusu üzerime çöküyor.

"Hayır," diye boğuluyorum.

"O ölmeyecek, Sienna."

İniltimi bastırmak için yüzümü yastığa gömüyorum. O anlamıyor.

"Ailelerimizin başına gelenler asla senin suçun değildi. Bana olanlar da öyle. Sana yakın olan herkesin öleceğine ya da yaralanacağına inanmayı bırakmalısın, tatlım."

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum yastığa. "Seni yarın ararım."

"Sienna, lütfen-"

Aramayı sonlandırıyorum, sessiz modunu açıyorum ve telefonu yastığın altına kaydırıyorum.

Neredeyse akşam yemeği vakti geldi ama şu anda yemekle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Ya da insanlarla. Yataktan kalktıktan sonra pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı çıkardım.

ve bitişikteki küçük banyoya giriyorum. Su sıcaktan dondurucu soğuğa dönene kadar duşta kalıyorum. Sonra tekrar yatağa giriyorum ama uyumak yerine boş duvara bakıyorum.

Kapının açıldığını duyduğumda muhtemelen bir saattir ona bakıyordum. Gözlerimi sıkıca kapatıp dinliyorum. Kapının kapanma sesi kulaklarıma ulaşmadan önce birkaç saniye tam bir sessizlik içinde geçiyor. O içeri girmede. Neden bu bende ağlama isteği uyandırıyor?

Yatak altıma çöküyor ve içimde kalan nefes ne varsa göğsüme saplanıyor. Aniden hareketsiz kalan kalbim gibi tutsak oluyor. Battaniye vücudumdan yavaşça, santim santim kayıyor.

Tamamen. Kalçama bir dokunuş geliyor, tam da üstümün kalktığı yere. Çok hafif, bir parmağın ucundan daha fazla değil. Karnımın derisi üzerinde hareket ederken zar zor hissedebiliyorum, bel bandımın hemen üzerinde bir çizgi izliyor.

Pijama altı.

"Bana Sırpça anlayabildiğini nereden bildiğimi hiç sormadın," diyor Drago'nun derin sesi odadaki sessizliği doldurarak.

Geriliyorum ama ağzımı ve gözlerimi kapalı tutuyorum. Cevap vermenin bir anlamı yok.

Işıklar kapalı olduğu için. Diğer eli belime geliyor, pijama pantolonunu yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırırken parmakları banda takılıyor.

"Rol yapmakta son derece iyisin, *mila moya*. Ama bir süre önce yemek sırasında hata yaptın."

Külotu aşağı çekerken parmakları kalçalarımın derisini okşuyor. Benden küçük bir inilti kaçıyor, ben de hemen alt dudağımı ısırarak bir sonrakini bastırmaya çalışıyorum. Uyanık olduğumu bildiğini biliyorum ama yine de kılık değiştirmeye devam ediyorum.

"Ajello'nun hakkını vermeliyim, bu iş için seni seçmek muhteşem bir hamleydi. Başka biri olsaydı, bu aldatmacayı çok daha önce fark ederdim. Ama geniş gülümsemeleri ve gülünç kıyafetleriyle her odaya ya da duruma renk ve neşe kasırgasıyla giren masum, güneşli kız gözümü kör etti." Külotu çıkarıyor ve Drago bacaklarımı okşuyor, amıma ulaşana kadar daha da yukarılara çıkıyor. "Cosa Nostra'ya olan yükümlülüğün yüzünden miydi? Yoksa sadece heyecan olsun diye mi hayatımın içine etmek istedin?"

Başparmağı klitorisime bastırıp etrafında dönerken parmağı içimde kaymaya başlıyor.

"Sanırım artık bir önemi yok. Ama bir şeyi bil, benim güzel, ısıltılı casusum. Yaptığın seçimlerin sonuçları olur. Bana ateş etmeye devam etmekten çekinme. Ben de bana yalan söylediğin için sana kızmaya devam edeceğim. Bu bir şeyi değiştirmez."

Bir parmak daha ekleyip beni gererken nefesimi içime çekiyorum. Gözlerim hâlâ kapalı ama üzerimdeki varlığını, sonra da bacaklarımın arasındaki nefesini hissedebiliyorum. Titremeler bedenimi sararken yatak başlığını tutuyorum. Hafif bir İlk dokunuşundaki titremeler, sanki ateşten yanıyormuşum gibi kemiklerimi titretmeye başladı.

"Artık benimsin Sienna. Geri dönüş yok!" diye homurdanıyor ve Yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor, klitorisimi o kadar sert emiyor ki avazım çıktığı kadar onun adını haykırıyorum.

Yatak başlığını bırakıyorum ve beni yutmaya devam ederken parmaklarımı Drago'nun saçlarına geçiriyorum. Saldırısına bir saniye daha dayanamıyorum ama aynı zamanda durursa öleceğim. Kendimi kaybetmişim, parmakları içimden çıktığında patlamaya hazırım. Yarığımı yavaşça, uzun uzun yalıyor ve sonra ağzı yok oluyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Odadaki ışık çok az, sadece küçük pencereden giren ay ışığı Drago'nun üzerine düşüyor. Yatağın ayak ucunda duruyor, bana bakarken gömleğinin düğmelerini açıyor. Kocamın giysilerini giymesini izlemeyi seviyorum çünkü bunu yavaş ve düzenli bir şekilde, her hareketi hesaplanmış olarak yapıyor. Ama onları çıkarmasını izlemekten çok daha fazla keyif alıyorum.

Drago gömleğini yere bırakıyor ve kot pantolonunun fermuarını açmaya devam ediyor. Gözlerim geniş omuzlarında ve yontulmuş göğsünde ziyafet çekiyor, sıırıslıkla amım ihtiyaçla zonkluyor. Kocaman sikini gördüğüm an aklım başımdan gidiyor.

Sessizliği garip bir hırlama sesi dolduruyor ve benden geldiğini anlamam bir anımı alıyor. Yataktan fırlayıp kocamın üzerine atladım.

İri elleri beni kalçalarımın altından kavırıyor, sıkıca kavırıyor ve bir saniye sonra sırtım pencerenin yanındaki duvara çarpıyor. Drago'nun yüzü benimkinin önünde duruyor, gözleri benimkilere dikilmiş. Nefes alış veriş i yavaş.

Derinden. Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına doladım. Ve sonra çekiyorum. Drago'nun burun delikleri açıldı ve nefes alışları hızlandı.

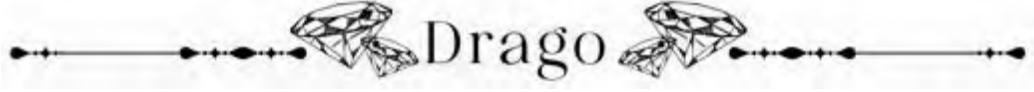
"Donuna seni nasıl becerdiğimin ayrıntılarını da anlatıyor musun?" Gülümsüyorum. "Belki."

Drago dişlerini gıcırdatıyor. Düşük ışıktaki bile kaslarını görebiliyorum. Çenesi seğiriyor. Bir elimi boynuna doğru kaydırıyorum ve diğer elimi de parmağımın ucuyla çenesinin çizgisini takip ederek ağzının köşesine ulaşıyorum. Keşke şu anda beni öpseydi. Bu seksten farklı. Drago Popov'la seks yapmak, şimdiye kadar karşılaştığım her şeyin üstünde bir deneyim. Çiğ, öfkeli ve özür dilemez. Ama kocam tarafından öpülmek, zihnimin durmaksızın baştan çıkarılması ve dudaklarının sıcaklığıyla yanmaya bırakılması gibi bir şey. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Bazen keşke seni öldürebilsem diyorum Sienna."

Sikini içime sokarken ağzını ağızma çarpıyor. Ve hem amım hem de beynim yanıyor.

Bölüm 16

Arturo DeVille'in evi lüks bir mahallede yer alıyor. Önemli her şeye yeterince yakın, ama bir Cumartesi gecesinin tüm çılgınlıklarından da uzak. Ya da en azından New York'ta yaşamının izin verdiği kadar. Bisikletimi demir kapının önünde durduruyorum ve siperliğimi yukarı itiyorum. Doğrudan kameraya bakarak arama düğmesine basıyorum. Birkaç dakika sonra kapı yana kayıyor.

Bisikletimi park edip Sienna'nın kardeşinin ayakta dikilmiş bana baktığı ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor dışlerinin arasından.

"Verandanda iş mi konuşacağız?"

Arturo beni süzüyor, sonra dönüp içeri giriyor. Geniş oturma odasında onu takip ediyorum. Büyüklüğüne rağmen, oda beklenmedik bir şekilde rahat hissettiriyor, Ev gibi. Büyük bir kitaplık, rahat bir deri kanep ve köşede bir piyano var. Duvarlarda çoğu Sienna ve kız kardeşinin yer aldığı fotoğraflar sıralanıyor.

Arturo alanı bölen kahvaltı barının etrafından dolanarak mutfağa giriyor ve ocağa doğru ilerliyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor ızgarada ne varsa biraz baharat eklerken.

Kahvaltı barına gidip en sağdaki bar taburesine oturuyorum ve yüzünü doğrudan görüş alanıma alacak şekilde pozisyon alıyorum. Patron yardımcısının derin sesini sorunsuzca duyabiliyorum ama işin içinde iş varsa işimi şansa bırakmam.

"Depolarımızdan birinde yangın çıktı," diyorum. "Daha fazla ürüne ihtiyacım var."

"Ne kadar?"

"En az yarım ton."

"Altı hafta," diyor bifttekleri çevirirken.

"Bu benim için uygun değil. On gün içinde burada olması lazım."

Arturo çatalıyla meze tabağından bir parça peynir alıp ağzına atıyor ve çiğnerken beni izliyor. Güç oyunları-İtalyanlar onları seviyor gibi görünüyorlar.

"Size ilaçları önümüzdeki hafta sonu getirebilirim," diyor sırtarak, "ama normal fiyata yüzde 30 acele ücreti eklemem gerekiyor."

"Bu oldukça yüksek. Tüm aile üyeleriniz bu ücreti alıyor mu, yoksa ben özel miyim?"

Arturo elindeki çatalı lavaboya fırlatır ve yüzünde öfkeli bir ifadeyle mutfığa geçer. "Sen benim lanet ailem değilsin."

"Kız kardeşinle evlendim. Benim geldiğim yerde bu 'aile' sayılır." Başımı yana eğip bakışlarını tutuyorum. "Ama yine de geldiğim yerde kimse kız kardeşimi bir yabancıya vermemi sağlayamazdı. Söylesene Arturo, sen de ne zaman işeyeceğini donuna mı söylüyorsun, yoksa bu kararı kendin mi veriyorsun?"

Yüzümün yarısına gelene kadar bıçağı görmüyorum. Elini engelliyorum, doğrudan gözüme gelen darbeyi başka yöne çeviriyorum ama yanağımda uzun bir kesik oluşuyor. Bir elimle Arturo'nun bileğini tutarken, diğer elimle başının arkasındaki saçları kavırıyorum ve yüzünü aramızdaki ahşap bar tablasına çarpıyorum. Kükrüyor ve bıçağı tekrar kafama doğru itiyor. Saçını bırakıyorum, bıçağı tutan elini tutuyorum ve çeviriyorum. Kopma sesini duymuyorum ama Arturo'nun ulumasına bakılırsa bileğini kırmışım.

Çeneme gelen güçlü bir darbe başımı yana savuruyor. Bir adım geri atıp başımı sallayarak kulaklarımdaki çınlamadan kurtulmaya çalışıyorum. O orospu çocuğunun sağ elini kullandığını sanıyordum.

Arturo kahvaltı barının etrafından dolanıp bana saldırıyor. Yüzümü hedef alan sol kroşeyi savuşturup dirseğimi göğsüne gömüyorum ama sonra karnıma diz çöktüğünde nefes nefese kalıyorum. Doğrulurken, ön tarafını tuttum

ve onu en yakındaki duvara çarptı. Kafasının arkası büyük resim çerçevelerinden birine çarpıyor ve çerçeve düşüp parçalara ayrılıyor.

"Bu tartışma evlilik cüzdanı imzalanmadan önce yapılmalıydı, biliyorsun." Yana doğru kan tükürdüm, sonra karnına bir yumruk attım. "Ama kız kardeşin artık benim. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Senin ne kadar hasta bir pislik olduğunu bilseydim, Sienna'nın seninle evlenmesine asla izin vermezdim."

"Dünyamızdaki diğer erkeklerden daha kötü değilim. Don'una bak. Uyarı olarak vücut parçalarını postalıyor."

"Evet. İnsanları duvarlara çiviliyor ve göğüslerine haçlar kazıyorsunuz." Arturo öne doğru eğiliyor, bakışları beni yakıyor. "Sienna köpeği öldükten sonra haftalarca ağladı. Kız kardeşim senin küçük sırrını öğrendiğinde neler olacağını bir düşünsene. Yani ona bu küçük ayrıntıyı söylemekten başka bir şey yapmama gerek yok, o da koşarak eve dönecektir."

"Kaçabilir. Ama ben onun için gelip onu geri alacağım."

"Onu geri alamayacaksın, Drago. Ajello acımasız olabilir ama asla bir kadını korktuğu bir adama geri dönmeye zorlamaz."

Boştaki elimi Arturo'nun boğazına doluyor ve sıkıyorum. "O zaman Sienna'ya hiçbir şey söyleyemeyeceğinden emin olmam gerekecek."

Arturo'nun sol eli yukarı fırlıyor ve karşılığında boğazımı kavırıyor. "Deneyebilirsin."

Bir kapının duvara çarparak açılması ve koşan ayakların gürültüsü evin içinde yankılanıyor. Bir çift kol belimi sararak beni uzaklaştırıyor. Beni tutan adama dirseğimle vurmaya çalışıyorum ama bir başkası kolumu yakalıyor. Arturo duvardan fırlayıp bana doğru koşuyor ama diğer iki adam onu tutup geri çekiyor.

Cosa Nostra eşkıyası içeri giriyor ve odanın ortasında duruyor. "Aile kavgası mı?" diye soruyor, bana bakıyor, sonra bakışlarını alt patronuna çeviriyor.

"Evet. Gelecek Noel'i nerede geçireceğimiz konusunda anlaşılamıyoruz. Arturo'da mı yoksa benim evimde mi?" diyorum.

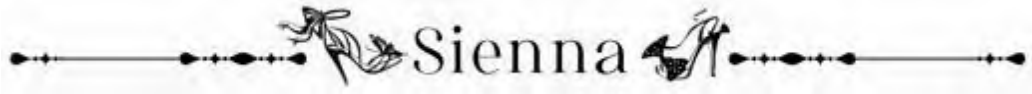
"Kesinlikle." Don adamlarına başını sallar. "Bay Popov'a dışarı kadar eşlik edin. Tatil planlarını başka bir zaman bitirebilirler. Benim Arturo ile konuşmam gerek."

Beni tutan adamlardan kurtuluyorum ve Don'a doğru bir adım atıyorum. "Küçük casusluk planını biliyorum. Bu saçmalığa bir son ver Ajello, yoksa yemin ederim sonu iyi bitmeyecek."

Cevabını beklemeden dönüp ön kapıya yöneliyorum. Eşiğe ulaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve Ajello'nun gözleriyle karşılaşıyorum. "Ve eğer senin patronun benim özel hayatıma karışmaya cüret ederse, seni öldürmek zorunda kalırım. onu."

"Sienna Arturo'yu seviyor. Onu öldürmek evliliğiniz için sağlıklı olmaz," diyor. "Arturo da bu işe karışmayacaktır."

Başımı salladım ve dışarı çıktım.

En sevdiğim tişörtlerimden birinin üzerinde kırık bir kalemin mürekkebi. Mükemmel. Keva'yı bulmak ve ondan leke çıkarıcı istemek için aceleyle fuayeye doğru ilerliyordum ki Bir motosikletin kükremesi. Siyah bir motosiklet kenara çekilirken garaj yoluna bakan pencereden dışarı bakıyorum. Motor durduğunda, sürücü atından iner ve kaskını çıkarır. Bu Drago. Kocamın bisiklete bindiğini bilmiyordum.

Drago kaskı kola bırakıyor ve ön kapıya yaklaşıyor. Yüzünün sol tarafına bakarken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Kanla kaplıydı. Girişe doğru koşuyorum ve tam o içeri girerken kapıya ulaşıyorum.

"Aman Tanrım." Elimi ağızma bastırıp sol yanağındaki uzun kesiğe bakıyorum. Hala sızıntı var.

"Keva!" Bağırıyorum ve öne doğru bir adım atıp elimi çenesine doğru uzatıyorum ama başını başka yöne çeviriyor.

"Beş yaşında mısın lan sen?" Tersledim ve tekrar denedim. "Bir

bakayım."

Bu sefer hareket etmiyor ve çenesini parmaklarımın arasına alıp yüzünü yana çeviriyorum.

"Tanrım, Drago." Burnumu çekiyorum, yanağına bakıyorum. Kesik on beş santim uzunluğunda. "Ne oluyor? Aman Tanrım!" Keva arkamdan koşuyor. "Onu Mutfğa Sienna. Hemen şimdi."

Drago bir adım atıyor ve elim yüzünden düşüyor. Fuaye boyunca yürürken sırtına bakıyorum, sonra peşinden tırıs gidiyorum.

"Temizle onu." Keva ellerime bir mutfak havlusu ve bir tas ılık su tutuşturuyor. "Ben ilk yardım çantası getireceğim."

Elimdeki kâseye bakıyorum, sonra mutfak masasındaki sandalyeye oturan kocama.

"Ver şunu bana," diyor ceketinin fermuarını açarken. Altındaki beyaz gömlek kan lekeleriyle kaplıdır.

Kaseyi masanın üzerine koydum ve mutfak havlusunu suya batırdım. Drago bezi elimden almak için uzanıyor, ama ben onu geri çekiyorum.

"Kıpırdama," diye mırıldanıyorum ve bacaklarının arasında duruyorum. Yavaşça yüzündeki kanı temizlemeye başlıyorum.

Boynundan başlayıp çenesine doğru ilerliyorum. Elim titriyor ve kesiğe yaklaştıkça titreme daha da artıyor. Diğer tek Bu kadar çok kanı ilk kez on yıl önce Arturo balık fileto ederken avucunu kestiğinde görmüştüm. Çığlık atmış ve bayılmışım.

Drago'nun parmakları bileğimi sararak elimi yüzünden uzaklaştırıyor. "Kan görmekle pek iyi başa çıkamıyor gibisin."

Sorgulayan gözlerine bakıyorum. "Ben iyiyim."

"Yüzün çok solgun, yeşile dönüyor. Havluyu bana ver."

Dişlerimi sıktım. "Hayır."

Diğer eli sırtımın alt kısmına geliyor ve beni daha da yakına çekiyor. Dudaklarım onunkilere bir santim kalana kadar. "Ver şu lanet havluyu bana Sienna."

"Hayır. Kendine zarar vereceksin."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

Keva elinde tıbbi malzemelerle dolu bir kutuyla mutfağa daldı. "Bunu nasıl aldın?" Kabı masaya çarpıyor.

Drago bileğimi bıraktı. "Bıçak. Orada tetanos aşısı var mı?" "Sana acil servis gibi mi görünüyorum?" Keva tersledi ve eğilip Drago'ya baktı. Yanak. "Dikiş atılması gerekecek. Ne oldu?"

"Kayınbiraderimle konuştum."

"Bunu Arturo mu yaptı?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Neden?" "Bir iş anlaşmazlığı."

"Aptallar," diyor Keva onun yanağına bir şey püskürtürken. "Sienna, orada bir yerde bir dikiş seti var. Bul onu."

"Hastaneye gitmesi gerekmiyor mu?" Dönüp malzemeleri karıştırmaya başlıyorum, Drago'nun elinin hâlâ sırtımda olduğunun ve beni yakınında tuttuğunun farkındayım.

"Bu kişi bir daha hastaneye adım atmaktansa kan kaybından ölmeyi tercih eder."

Dikiş setini Drago'nun kesiğini temizlemek için gazlı bez kullanan Keva'ya uzatıyorum ve gözlerimi gömleğinin yakasının üzerinde görünen yanık izine çeviriyorum.

Tekrar kafamı kaldırdığımda, Keva iki parmağıyla yaranın kenarlarını bir arada tutuyor, bir yandan da eğri bir iğneyi derisinden geçirerek gözlerimin önünde dikiyor. Titreyen elimi Drago'nun diğer yanağına koyuyorum ve nefesimi tutuyorum.

Keva konuşuyor ama sözleri sanki biri kulaklarımı kapatmış gibi sessiz. Hızlı bir çekişle ipliği bağlıyor ve kesiyor. "Bir tane daha."

Başımın arkasında garip bir gümbürtü sesi var. Sanki kalbim bir şekilde oraya taşınmış ve şimdi normal hızının iki katı hızla atıyor.

Acıyor mu? Uyuşturucu spreyle bile acıyor olmalı. Bunu kardeşim mi yaptı? "Onu öldüreceğim," diye fısıldıyorum ve elimin tersini Drago'nun diğer yanağına sürüyorum.

İğne yine kocamın derisini deliyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama gözlerimi kaldıramıyorum. Keva ipliği çekiyor ve Drago irkiliyor. Bu bir

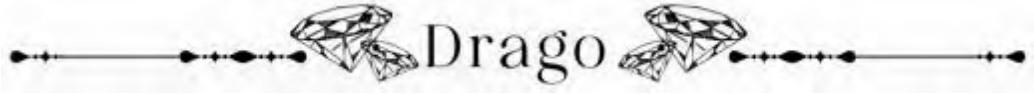
Çenesinin küçük bir hareketi, ama avucumun altındaki seğirmeyi hissediyorum. Gözlerimin önündeki her şey çözülüyor.

"Sienna?"

Drago'nun sesini duyuyorum ama çok çok uzakta.

"Sienna! Bana bak, bebeğim." Şimdi bağılıyor ama bağırırları hiç bu kadar uzak olmamıştı.

Tek görebildiğim önümdeki beyaz pus, ama çok geçmeden yerini karanlığa bırakıyor.

Sienna'nın gözleri geri dönüyor ve vücudu bana yaslanırken onu yakalıyorum. "Sienna!" Onu nazikçe kollarımın arasına alıp hafifçe sarsarak uyandırıyorum.

"Lütfen, bebeğim."

Keva ön koluma vuruyor. "Zavallı kızı sallamay! bırak. Az önce bayıldı."

"Ne! Neden?" Karımın solgun yüzüne bakarken içimde bir panik Göğüs. "Doktor çağıracağım."

"Saçmalama. Bir dakika içinde kendine gelir. Otur da yarana pansuman yapayım."

"Onu yukarı çıkarıyorum," diyorum ve mutfaktan çıkıyorum. Keva arkamdan bağılıyor, enfeksiyonla ilgili bir şeyler söylüyor ama onu duymazdan geliyorum.

Sienna'yı yatak odamıza taşıyorum ama onu bırakamıyorum. Onu yatağa yatırmak yerine kenarına oturuyorum ve kollarımda tutmaya devam ediyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve yanaklarına biraz renk gelmeye başlıyor. Sienna'nın gözleri dalgalanarak açılıyor ama bakışları odaklanmadan kalıyor.

"Bebeğim?" Onu daha sıkı kavriyorum. Kalbimin gümbür gümbür atışını duyabiliyor mu?

Çözemediğim bir şeyler mırıldanıyor.

"Bayıldın," diyorum ve başımı eğerek yüzüne yaklaşıyorum. "Sakin bir daha bunu yapmaya cüret etme."

Sienna gözlerini kırptırıyor, sonra başka bir şey söylüyor ve gözlerini bana dikeyyor. Dudaklarına dikkat etmiyordum ama sanırım "Arturo" dediğini duydum, bu yüzden kardeşini sorduğunu varsayıyorum.

"Benden biraz daha kötü durumda ama yaşayacak," diyorum ve gözlerimi onun ağzına dikeyorum.

"Kim?"

Hay sikeyim. Yanlış anlamışım. "Az önce ne dedin sen?" "Bana bayılmamamı emredemezsin dedim."

Sipariş. Arturo. Kulağa çok benziyor. Kahretsin. "Evet, yapabilirim. Ben de kardeşinden bahsediyordum."

Sienna avucunu yaralanmamış yanağıma koyuyor. "Kardeşime ne yaptın Drago?"

"Bileğini kırdım. Ve belki birkaç kaburgasını."

"Ne?" Kucağımda dik oturmak için doğruldu. "Bazı iş saçmalıkları yüzünden mi?"

"O başlattı."

Kaşlarını kaldırıp parmağıyla alt dudağıma dokunuyor ve tüy gibi okşayarak ağzımın çizgisini izlemeye başlıyor. "Arturo kışkırtılmadığı sürece kimseye saldırmaz. Onu sen mi kışkırttın?"

"Belki biraz." Parmağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. "Ah." Elini çekti. "Bu ne içindi?"

"Beni korkuttuğun için." Onu da yanıma çekerek yatağa uzandım. "Artık bayılmak yok."

Sienna bana sarılırken alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Elimden geleni yapacağım." "Güzel. Bluz. Çıkar.

Yavaşça."

İpekli şeyin düğmelerini açmaya başladı. Altın yıldızlı kireç yeşili. Bu Bir giysi parçası olması gerekiyordu ama bana hediye paketi kağıdını hatırlattı.

onun yerine. Ellerimi beline koyuyorum, sonra göğüs kafesinden yeşil dantelli sütyenine doğru kaydırıyorum.

"Bu şeyleri nereden buluyorsun Sienna?"

"Mağazalarda." Bluzunu yere atıyor ve sütyenini açarak sıkı, ağız sulandıran göğüslerini serbest bırakıyor.

Onları avuçlarımda sıkıyorum ve nefes alışını izliyorum. "Aynı külottan mı giyiyorsun?"

"Emin değilim. Neden kontrol etmiyorsun?"

Avuçlarımı göğsünde ve karnında gezdiriyorum ve eteğinin elastik bel bandını yakalıyorum. Bale tütüsü gibi tüllü ama altın rengi, gömleğindeki yıldızlarla uyumlu. Büyük ellerimin izin verdiği kadar özenle eteği yukarı ve başının üzerine çekiyorum.

"Yeşil de var." Gülümsüyorum ve külotunun arkasındaki bandı çimdikliyorum.

Ve sonra, yukarı çekiyorum.

Sienna sırtını dikleştiriyor, ağzı sessiz bir iniltiyle yarı açık. Boştaki elimle dantelli şeridi kıvrımlarının arasına sokmak için hareket ettiriyorum. Kaymaması için başparmağımı kumaşın üzerinde tutarak bel bandını bir kez daha çeğiştiriyorum.

Sienna başını eğiyor ve öne doğru eğiliyor. Külotunun üzerindeki tutuşu gevşettiğimde hızlı nefesleri yüzümde dalgalanıyor, ancak bir sonraki anda daha da sert bir şekilde çekiyorum.

"Ee, tekrar konuşmaya başladık mı?" Pantolonunu indiriyor ve gömleğimin iki yanından tutup çekerek birkaç düğmeyi koparıyor. "Yoksa hâlâ sadece lanet olsun?"

Külotunu bırakıp kolumu ortasına doluyorum ve üstte olmak için bizi döndürüyorum. "Henüz karar vermedim."

Yıkık gömleğimi ve diğer giysilerimi çıkarıyorum ve Sienna elini bacaklarının arasına götürürken bakışları benimkilere kilitleniyor. Yeşil külotu ve altın topuklu ayakkabılarından başka bir şey giymemiş olan karımın amıyla oynamasından daha seksi bir görüntü olamaz.

Eğilip görüşümü engelleyen külotunu tutuyorum ve bacaklarından aşağı çekiyorum.

"Daha geniş," diyorum ve yatağın yanındaki yatar koltuğa geçiyorum, klitorisini kızdırıp masaj yapan narin parmaklarına dalıyorum. "Daha hızlı, Sienna."

"Sadece izleyecek misin?"

"Evet."

Dudağını ısıyor ve hareketlerini hızlandırıyor. Gözleri yine benimkileri ararken nefesleri hızlanıyor. Diğer elini de ekliyor; daireler çiziyor, çimdikliyor. Zaten zorlanan sikim granit gibi sertleşiyor ama onu izlerken dokunmak için bir hamle yapmıyorum.

Hayatımda herhangi bir şeye, herhangi *birine* hiç bu kadar büyülenmiş miydim? Bunun cevabını bilmem gerekirdi ama pırıl pırıl karıma odaklandığım için mantıklı düşüncenin her zerresi uçup gitti. Bu konuda endişelenmeliyim ama yine zihinsel kapasitem yok. Görünüşe göre bu garip küçük yaratık sahip olduğum tüm beyin hücrelerini kızartmış. Her gülüşü, her aptalca ayakkabısı, ışıltılı elbisesi ve adımı her söyleyişi kaderimi belirledi.

Sienna sırtını dikleştiriyor, boşalırken vücudu titriyor. Koltuktan kalkıp üzerine tırmanıyorum ve kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Ellerini hareket ettirip sikimi onun sıcaklığına soktuğumda hâlâ titriyor. Bir ses dudaklarından kaçıyor. Nefesinden bir tutam üzerime yuvarlanıyor. Bir inilti. Duyabiliyorum ama bu yeterli değil. Adımı haykırdığını duymak istiyorum. Karımı becerirken çıkardığı her yankıyı içime çekmek istiyorum.

Avucumu yukarı kaydırarak parmaklarımı narin boynuna doladım ve hafifçe sıkın. Ona zarar verecek kadar sert değil, sadece ses tellerinin titreşimini hissedebilmem için hafif bir baskı.

"Adımı söyle," diye emrediyorum geri çekilirken ve ona tekrar çarparken.

"Drago," diye fısıldıyor. Sesin çoğu benim için kayboluyor. Hissedebileceğim hiçbir titreşim yok.

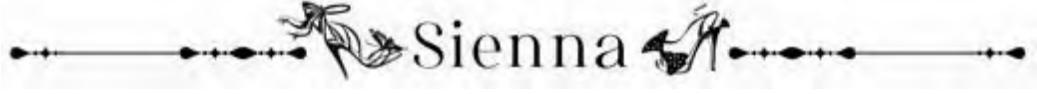
"Fısıldamak yok." Diğer elimi saçlarında gezdiriyorum, içine girerken başını yukarı kaldırıyorum. Islak ama o kadar sıkı ki her hamlem beni uçurumun kenarına itmekle tehdit ediyor. "Tekrar."

Başını geriye atıp inerken boynunun tendonları avuçlarımda altında geriliyor ve amcığı uzunluğumun etrafında kasılıyor.

"Drago."

Bu sefer fısıltı değil ve çok net duyuyorum. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum, bu sesi sahipleniyorum. Ağzımla ve içinde patlayan tohumlarımla ona sahip ıkıyorum. O benim ve onu benden almaya cüret eden herkes, kardeşi de dahil, hızlı ve acı dolu bir ölümle karşılaşacak.

Bölüm 17

Mutluluk verici bir sıcaklığa uyanıyorum ve bir an için fazladan battaniyelerin beni örtüp örtmediğini merak ediyorum. Sonra, sıcaklığın beni kucaklayan büyük bedenden sızdığını fark ediyorum. Göz kapaklarım kalkıyor, kesintisiz dinlenme eksikliğine rağmen hafif hissediyorum.

Kalmama izin verdi.

Hareket edip Drago'yu uyandırmaya cesaret edemiyorum. Belki de uyuyakalmıştır ve beni odama geri götürmeyi unutmuştur? Bu şansı kaçırmayacağım ve mümkün olduğunca uzun süre onun kollarında olmanın tadını çıkaracağım.

Drago beni bedenine daha da yaklaştırmaya belimdeki tutuş sıkılaşıyor.

"Biliyor musun, başından beri bir şeyi merak ediyordum," dedi Drago. ses başımın üstünden geliyor. "Neden saçlarını çılgınca boyamıyorsun? renkleri de mi?"

Gülümsüyorum ve onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Beni ön tarafına yapıştırdığı düşünüldüğünde bu hiç de kolay değil. Bir şekilde yüzüm göğsüne yapışmış halde buluyorum kendimi. Bacaklarımdan birini onunkinden ayırıp beline atıyorum ve üstüne çıkıyorum. Kollarımı göğsünde kavuşturup çenemi ellerime dayıyorum.

"Gardırobuma en çok kahverengi yakışıyor," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Pembe saçlarım olamaz ve turuncu giyemem. İnsanlar ne der?"

"Eğer akıllılarsa, çenelerini kapalı tutarlar." "Öyle mi? Ya akıllı değillerse?"

Saçımdan bir tutam alıyor ve parmağının etrafında döndürüyor. "Sonra, ben ...onları susturması için evcil suikastçımı gönderirdim. Süresiz olarak."

"Neden zahmet ettiniz ki? Ben sadece küçük bir ihtiyarım. İnsanların söylediklerinin bu kadar zahmete degeceğinden şüpheliyim."

"İnsanların söylediklerinin her zaman sonuçları vardır. Birçok kişi gevşek dilleri yüzünden çarmıha gerilmiş ya da ölmüştür."

"Suçlu mu, masum mu?" "Ölüm ayrımcılık yapmaz. Ben yaparım."

Parmaklarımın ucuyla hafifçe yanağını kesiğin yakınına kadar okşuyorum. "Ben duvara mı çivilenecek?"

Drago saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor. "Sonunda kesinlikle duvara yapışacaksın. Birçok kez, *mila moya*."

"Ama tırnak yok mu?" Sırıtiyorum.

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hayır."

"Özür dilerim Drago," diye fısıldıyorum ağzına, sonra duyamayacağını hatırlıyorum. Eğilerek dudaklarımı görebildiğinden emin oluyorum ve tekrar söylüyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Don'la önemli bir şey paylaşmadım, yemin ederim."

"Neden olmasın?"

Omuz silktim. "Sadece doğru gelmedi."

"Çünkü?"

"Çünkü burayı seviyorum. Keva'yı, kızları, adamlarınızı seviyorum..."

Drago'nun çenesi sıkıştı. Boynumun arkasını kavradı ve sıkı.

"Adamlarımdan hoşlanmana izin yok Sienna," diye ısırdı. "Ne de başka bir erkekten. Sadece beni."

"Bu bir emir mi?"

"Evet."

"Pek de sevilesi biri değilsin Drago," diyorum ve gülme isteğimi bastırmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yüzündeki karanlık ifade çok komik. "Yani, sürekli surat asmayı bırakırsan senden hoşlanmaya çalışabilirim. Ya da seninle koşmak için beni altı buçukta uyandırmayı bırakırsan."

Gözlerini bana diyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum: "Belki beni hediyelerle şımartmayı deneyebilirsin. Ama silahlarla değil! Ayakkabı ya da neon renkli güzel bir ceket düşün. Ya da şu güzel kristal çakıl taşlarından. Yeşil, akvaryumumda deniz camı kayaları olarak harika olurdu."

Boynumdaki tutuşu gevşiyor ve eli yavaşça sırtımdan aşağıya, kıkımın üzerinden amıma doğru kayıyor. Parmağı girişime dokunduğunda nefesimi tutuyorum.

"Çiçeklerin de yardımı olur. Hem de-" Parmağı içeri kayınca nefesim kesildi.

"Lütfen devam edin, not alıyorum."

"Notlar?" İnliyorum ve yüzümü göğsüne bastırıyorum. Nefeslerim kısa aralıklarla beni terk ediyor.

"Evet. Karıma kur yaparken," diyor bir parmağını daha sokarken. "Ama belki de şimdi başka bir şey denemeliyim çünkü hiç ayakkabı ya da ceketler yakında."

Birden parmağı geri çekildi. Drago belimi kavırıyor ve beni başının hemen üzerinde çömelene kadar yukarı çekiyor, amım onun kötü ağzının üzerinde ağlıyor. Uzun, yavaş bir yalamadan sonra yatak başlığına tutunup alnımı ellerime bastırıyorum. Dili beni yavaşça, metodik olarak okşuyor. Her hareket kasıtlı ama daha fazla baskı uyguluyor ve içimdeki zonklamayı giderek daha yoğun hale getiriyor. Kıkımın yanaklarını sıkıp klitorisimi emdiğinde kendimi zor tutuyorum.

Çığlık atıyorum. Titremeler vücudumu sarsıyor, o daha sert emdikçe uzuvlarım titriyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve bir çığlık daha atarak yüzünün her yerine boşalıyorum.

Evet, bu kesinlikle çiçeklerden daha iyi.

* * *

"Sana verdiğim silah nerede?"

Yorgun göz kapaklarımı yavaşça kaldırıp Drago'nun gömleğinin düğmelerini iliklemesini ve koltuğun üzerindeki kılıfa uzanmasını izliyorum. Tamamen siyah bir kıyafet içinde ağız sulandırıcı görünüyor.

"Komodinin çekmecesinde," diyorum bakışları bana döndüğünde.
"Odamda."

"'Senin odan' diye bir şey yok Sienna."

"Öyle mi? Burada uyuyor olabilirim ama tüm eşyalarım orada. Unuttuysan diye söylüyorum, beni sürgüne gönderdin."

Drago dişlerini gıcırdatıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Üç ton kıyafetini sürgüne gönderdim," diyor sert bir sesle.

"Evet, doğru." Gülüyorum ve elimi saçlarına gömüyorum. "Üzgün olduğunu söyle ve ödeşelim."

Beni tutuşu sıkılaşıyor ama sessiz kalıyor, bana bakıyor.

"Tamam, sana yardım edeceğim. Benden sonra tekrar et. Sienna, seni dışarı attığım için özür dilerim. Güzel kıyafetlerini de."

"Kıyafetlerini yasakladığım için üzgün değilim," diye mırıldanıyor. "Peki ya ben?"

Kısık gözleri içimi yakıyor ve ağzını ağızıma yapıştırıyor. "Ben Üzgünüm," diye mırıldandı

dudaklarıma. "İşte. O kadar da zor değildi." "Kıyafetlerin de burada."

"Ne?" Beni yere indirene kadar kıpırdanıyorum ve dolaba doğru koşuyorum. Açtığımda, tüm eşyalarımın düzgün bir düzene girdiğini görüyorum. raflar ve askılar. Drago'nun eşyaları ise iki bölmeye ve çubuğun üzerindeki birkaç noktaya sıkıştırılmış durumda.

"Sen uyurken Jelena ve diğer birkaç kıza onları buraya getirmelerini söyledim. Hepsini içine koymak bir saatimi aldı," diyor ve kolunu belime doluyor. "Senin gibileri kıskanıyorum."

Konuştuğumu görebilmesi için başımı eğiyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Benim türüm mü?" "Deprem ve nükleer felaket sırasında uyuyabilen türden.

birleşti. Muhtemelen bir uzaylı istilas1 da olabilir."

"Umarım bunlardan biri olmaz. Eğer ben uyurken eve saldırılırsa" -
gölüyorum- "ne olduğunu anlayamadan ölmüş olurum.
oluyor."

Drago beni kendine doğru çeviriyor, yeşil gözleri bana dik dik bakıyor.
"Eğer eve bir saldırı olursa, uyumaya devam edebilirsin, *mila moya*," dedi.
"Çünkü o piçlerin sana yaklaşmayı akıllarından bile geçirmeden önce
öldüklerinden emin olacağım."

Bakışlarını tutarken alt dudağımı ısırıyorum. Gerçekten ciddiymi.

"Tamam." "Ama yine de evden çıkarken silahını taşımanı istiyorum.

Bizde
Yarın gece bir şeyler olacak.
güvenli."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yaparım ama
bunun bir faydası olmaz." "Neden olmasın? Gördüğüm kadarıyla
mükemmel bir nişancısın."

Gölümsüyorum. "Testilere ve menzil hedeflerine nişan alırken, elbette.
Ama ben asla
Bir insanı vur, Drago."

"Hayatın buna bağılı olsaydı yapardın."

Çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve başını yana yatırıyorum.
Yanağı hâlâ şiş ve morarmış ama bugün biraz daha az şiş görünüyor.

"Ben hiç örümcek öldürmedim. Onları kendi hallerine bıraktım." Ayak
parmaklarımın üzerinde yükselip çenesine bir öpücük konduruyorum.
"Beni asla bir silah doğrultup bir adama ateş ederken görmeyeceksin."

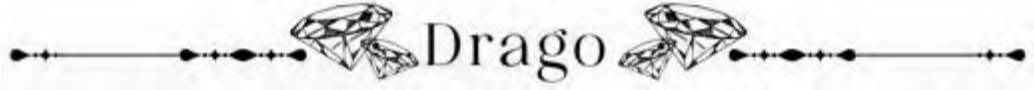
Drago'nun belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve ayaklarım yerden kalkıyor.
Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar beni yavaşça kaldırıyor.

"İş sana ya da ona kalırsa Sienna, onu vuracaksın," diyor dişlerini
sıkarak. "Kafasından ya da kalbinden. Ve gerektiği kadar çok kez. Başını
salla."

"Drago-"

"Başını salla, Sienna!"

Bir insanı asla öldüremeyeceğimi bilmeme rağmen iç çekip başımı
sallıyorum. Bu benim ölümüm anlamına gelse bile.

Başımı eğiyorum ve önümdeki rafta duran şeye bakıyorum. Yüksek topuklu bot ve sandaletlerden doğmuş çirkin bir çocuğa benziyor. Böyle bir şeyin var olduğuna inanamıyorum, üstelik menekşe rengi ve deri benzeri bir malzemeden yapılmış.

Birinin böyle bir ayakkabıyı nerede giyebileceğine karar vermeye çalışırken telefonum gelen bir mesajla titriyor.

11:08 Iliya: Bogdan'ın lojistik elemanı elimizde. Onu Naos'a getiriyorum.

Hızlı bir cevap yazıp Iliya'ya Romanyalıyı bodruma götürmesini emrediyorum ve menekşe rengi tuhaflığa uzanıyorum.

Birkaç adım arkamda duran ve elinde son derece çirkin iki çift ayakkabı daha tutan mağaza görevlisine, "Bunlar da var," diyorum.

Mağazadan ayrılırken, karımın ne yaptığını öğrenmek için Keva'ya hızlı bir mesaj gönderiyorum. Ben yokken onu evde bırakma fikri hoşuma gitmiyor ama onu işkence seansına yanımda götüremem de. Sadece hızlı bir tane yapmam gerekecek.

Keva'dan cevap geliyor ve ekrana baktığımda adımımın ortasında duruyorum. Eşimin Zeus'un önünde çimlerin üzerine çömelmiş bir fotoğrafı. Boynuna büyük kırmızı bir fiyonk bağlıyor. Diğer iki köpek de Zeus'un iki yanında oturuyor ve aynı kıyafeti giymişler.

11:16 Drago: O pisliği köpeklerimden almasını söyle. Hemen şimdi.

11:18 Keva: Neden? Çok şirinler.

11:18 Drago: O köpekler savaş için eğitildi. Onlar kaniş değil.

11:20 Keva: Pek umursuyor gibi görünmüyorlar. Ama eğer varsa, ona kendin söylemekten çekinme.

11:21 Drago: Sana yapmanı söylüyorum.

11:23 Keva: Karınıza "hayır" diyemediğiniz için mi?

Küfrediyorum ve telefonu cebime geri koyuyorum.

* * *

Romenlerin lojistik elemanı Mircea, bodrumdaki şarap kasalarının arkasında yerde oturuyor. İliya yakınlarda nöbet tutuyor, silahını adamın kafasına doğrultmuş.

"Ellerini çözün ve buraya getirin." Köşedeki masaya doğru başımı salladım. Üzerine bir harita yaymıştım.

İliya onu odanın içinde sürüklerken Rumen çırpınmaktadır. Masaya ulaştıklarında, İliya onu bir sandalyeye iter ve bileklerini bağlayan fermuarı keser.

"Sağlak mı solak mı?" Ben soruyorum.

Adam bana aptalca göz kırpmıyor, sonra etrafına bakınıyor, muhtemelen potansiyel bir kaçış yolu arıyor.

"Görünüşe göre tahmin etmem gerekecek." İliya'nın uzattığı bıçağı aldım.

Adamın sol bileğini tutarak avucunu masaya çarpıyorum ve bıçağı elinin arkasına saplayarak onu ahşap yüzeye sabitliyorum. Bıçağın etrafında biriken kana bakarak çılgılık atıyor. Feryadını duymazdan gelerek kalıcı kalemi masanın üzerine koyuyorum.

"Tam kamyon güzergahını, son varış noktasını ve planlanan durakların yerleri. Saatleri de istiyorum."

Cevap vermeyince saçından çekerek onu geri çekiyorum ve yüzüne vuruyorum. "Sessiz kaldığın her saniye için bir parmağını kaybetmeye başlayacaksın.

Ben meşgul bir adamım, Mircea. Sana sadece beş dakika ayırabilirim. Zaman dolduğunda ne olacağını öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum, ama o kalemi lanet ağzında tutacağını garanti edebilirim ve yine de senden ihtiyacım olanı alacağım."

Romanyalı başını sallıyor ve titreyen parmaklarıyla kalemi kapıp haritaya iki tane titrek X çiziyor.

"Bu nedir?" İlk işareti göstererek soruyorum.

"Plakalar tartı istasyonuna gelmeden önce değişiyor."

Telefonumu çıkarıp haritadan yerini kontrol ediyorum. Benzin istasyonu ve restoranı olan büyük bir kamyon durağı. Saldırı için çok kalabalık.

"Burası neresi?" Varış noktasını gösteriyorum. Depomuzda yakaladığımız adamın verdiği iki yerden biri değil.

"Terk edilmiş bir kâğıt fabrikası," diye geveledi.

"Güvenlik mi?"

"Dört kişi. Silahlı. Kapıda iki kişi daha var."

"Senin adamların mı yoksa irtibat kurulan personel mi?"

"Paralı askerler."

Başımı salladım ve İliya'ya baktım. "Filip'i ara ve ona planlarda bir değişiklik olduğunu söyle. Kamyon varış noktasına ulaşana kadar bekleyip onları vuracağız.

Orada."

"Kaç kişiye ihtiyacınız var?"

"Ben gidip binaya bir göz atacağım. Sana haber veririm. Daha iyi bir fikrim olduğunda öğrenirim. Birisi buzdolabında sakladığımız cesedi alsın ve yarın oraya getirsin."

İliya arama yapmak için telefonunu çıkardığında, kanlı eline kocaman gözlerle bakan Mircea'ya dönüyorum.

"Patronun nerede saklanıyor?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum." İnliyor.

"Çok kötü." Silahımı çıkarıyorum. "Kafa mı, kalp mi?"

Adamın gözleri parlıyor, neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve birkaç saniye boyunca öylece bana bakıyor. Sonra sandalyesinden sıçradı ve elindeki saplı bıçağı çekmeye başladı.

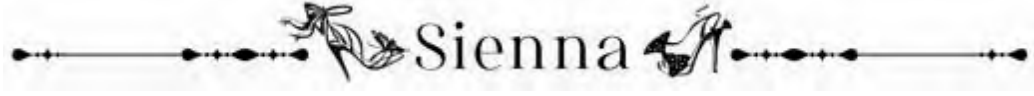
"Kafa o zaman." Silahı kurdum, şakağına dayadım ve tetiği çektim.

Mircea sarsılıyor ve sonra vücudu öne doğru yığılıyor.

"Bu şoförümüz için."

Bölüm 18

Garip bir şeyler oluyor.

Gözlerim yemek masasının etrafında oturan insanların üzerinde geziniyor. Herkes sessiz, sadece öğle yemeğine odaklanmış. Sohbet yok, kahkaha yok. Böyle bir şey asla olmaz. Yemek zamanları her zaman bir faaliyet kakofonisidir, bu da tüm gürültünün içinde kendi düşüncelerinizi duymanızı imkansız hale getirir. Şu anda bir iğne düşse duyacağıma bahse girerim. Ara sıra ortaya çıkan kap kaçak karmaşası dışında, odadaki boğucu sessizliği bozan tek ses, Mirko'nun önündeki masaya koyduğu iki yönlü telsizden gelen güvenlik görevlilerinin sesleri. Bu şeyi sabahtan beri yanında taşıyor.

"Kapı temiz." "Güney

duvarı temiz."

"A kontrol noktası temiz."

"Naos temiz."

Keva, Mirko'nun yanına gelir ve önüne bir tabak yemek koyar. Tek bir şikâyetle bulunmadan yemeye başlar. Kesinlikle normal değil. Mirko her zaman Keva'nın uyguladığı düşük kolesterol diyetinden yakınıyor ama şimdi hepimiz gibi domuz pirzolası yerine ızgara tavuk servis edilmesine tek kelime etmiyor.

Solumdaki boş sandalyeye bakıyorum. Drago dün günün büyük bölümünde dışarıdaydı ve gece yarısından sonra eve döndü. Saatlerce bekledim, uyuyamadım. O inatçı domuzun -yaralı ya da daha kötü- görüntüleri zihnimi doldurdu. Ellerim titriyordu. Parmaklarımda küçük bir titreme olarak başladı ama zaman geçtikçe daha da kötüleşti. Sonunda yatak odasının kapısı açıldığında

İçimden koşup kollarına atlamak, güvende olduğuna dair kendimi rahatlatmak için ona olabildiğince sıkı sarılmak istedim. Yapmadım, çünkü bu umursadığım anlamına gelirdi. Bu, bir süredir içimde mayalanmakta olan o tehlikeli duygulara teslim olmak anlamına gelirdi. Bu yüzden yataktan çıkmadım, uyuyormuş gibi yaptım. Göğsümden fırlamakla tehdit eden o duygular? Onları aşağı ittim. Onları derinlere, çok derinlere ittim, dışarı çıkamasınlar diye gömdüm.

Fuayede bir kadının öfkeli bağırışları beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bütün kafalar o yöne dönüyor ama kimse kıpırdamıyor. Jelena'ya bakıyorum, elindeki çatalı havaya kaldırmış, ağzının yarısına kadar getirmiş.

"Drago Tara'yı almaya gitti," diye mırıldandı. "Sanırım mutlu değil."

Bağırışmalar devam ediyor. Ayağa kalktım ve yemek odasına doğru koştum. Fuayeye ulaştığımda Drago'yu merdivenlere doğru ilerlerken buluyorum, çılgık atan siyah saçlı bir kadını itfaiyeci gibi omzunda taşıyor. Kadın yumruklarıyla Drago'nun sırtına vuruyor ama Drago bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Kadını merdivenlerin dibine indiriyor ve yakalayamadığım bir şeyler havlıyor.

"Umurumda değil," diye Sırpça çıkışıyor ve bakışlarıyla beni çiviliyor. "Onunla aynı evde bir dakika bile geçirmeyeceğim."

Drago omzunun üzerinden bana bakıyor.

Tara bana İngilizce olarak "İtalyan kaltak," dedi.

Gerginim. Benden nefret etmek için her türlü hakka sahip olduğunu bilsem bile, bu canımı yakıyor. Göz temasını sürdürürken kendimi gülümsetiyorum. "Merhaba."

Drago gözlerini bana dikeyyor ve dudaklarına odaklanıyor. Alttaki hafifçe titriyor, ben de onu dişlerimin arasına çekiyorum.

"Karıma ne dedin Tara?" diye sakın bir ses tonuyla soruyor ama boynundaki damarın nabzının attığını görebiliyorum.

Öne doğru bir adım atıp elimi koluna koyuyorum ve gülümsememin daha da büyümesini sağlıyorum. "Hiçbir şey söylemedi."

"Numara yapmanın benim üzerimde işe yaramadığını çoktan anladık Sienna." Kolunu belime doluyor ve beni bedenine çekiyor.

"Seni incitecek bir şey söyledi. Kimsenin bunu yapmasına izin yok. Kız kardeşimin bile."

Tara yüzüne yansıyan kızgınlıkla oflayıp pufluyor. Tırabzana yaslanıp kollarını kavuştururken, buz gibi bakışları tekrar kardeşine yöneliyor.

"Önemli bir şey değildi, Drago." Kolunu hafifçe sıkıyorum. "Yemin ederim."

Gözlerimi arıyor ve çenesini sıkıyor. "Odana git. Karımdan özür dileyene kadar seni görmek istemiyorum. Şimdi, Tara."

Tara arkasını dönüyor ve merdivenlerden yukarı koşuyor. "Aşırı tepki veriyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Tara'nın saygı göstermeyi öğrenmesi gerekiyor. Senden hoşlanmak zorunda değil ama benim karım olduğunu unutmamalı. Özellikle de bizim çatımız altındayken."

Nefesim kesildi. *Bizim* dedi. *Benim* değil. Uzandım ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Neler oluyor, Drago? Ekstra güvenlik.

Kız kardeşini buraya getirdim. Adamların depoya mühimmat sandıkları taşıdığını gördüm."

"Bu gece Romenlerin silah sevkiyatını durduracağız ve iki depolarını havaya uçuracağız."

"Ne?" Çenesini sıkıp başını aşağıya çekiyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bundan kaçınmak mümkün değil Sienna. Ama endişelenme, güvende olacaksın."

Ona bakıyorum. Bu ev lanet bir kale. Tabii ki güvende olacağım. Peki ya o ne olacak? Dışarıda olacak, New York'un en büyük ikinci suç örgütüyle lanet olası savaş oyunlarını oynayacak! Yaralanacak.

"Sienna?" Belimden çekiştiriyor, kucaklamasını sıkılaştırıyor ama dipsiz bir boşluğa düşüyorum ve kendimi gerçekliğe geri çekemiyorum.

Birden üşüdüm. Ellerim nemli ve üzerime bir uyuşukluk çöküyor çünkü başıma gelecekleri biliyorum.

Gecenin bir yarısı odama biri girecek. Kötü bir şey olduğunu ve güçlü olmam gerektiğini söyleyecekler. Tıpkı ailemiz öldürüldüğünde Arturo'nun yaptığı gibi. Tıpkı Nino'nun gelip

Kardeşim Asya'yı bulmak için şehri ararken Asya'nın eşyalarını karda buldular. Bunu tekrar yapamam. Yapamam.

"Sienna." Drago şimdi omuzlarımı tutuyor. "Bebeğim, iyi misin?"

Avuçlarımı göğsüne bastırıp onu itiyorum. Anında elleri beni bırakıyor ve dönüp merdivenlerden yukarı koşuyorum. Arkamdan seslendiğini duyabiliyorum ama dördüncü kata ulaşıp sahanlıkta durana kadar koşmaya devam ediyorum. Nefeslerim sığ ve hızlı, ellerim titriyor. Yatak odamıza giremiyorum. Fiziksel olarak odada olmasa bile orada onun varlığından çok fazla şey var. Ters yöne dönüyorum ve sağdaki üçüncü kapıya doğru kaçıyorum. Boş olan odalardan biri. Ancak içeri girip kapının arka tarafına yaslandığımda Drago'nun kız kardeşini yatakta uzanırken buluyorum.

"Odamda ne halt ediyorsun?" diye tersliyor. "Siktir git."

"Sienna!" Drago'nun sesi koridorda bir yerden bana ulaşıyor.

Kapıyı itiyorum, yatağa doğru koşuyorum ve hızla altına giriyorum. Ağır ayak sesleri yerde gürlüyor. Kapılar açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor. Telaşlı ayak sesleri giderek yaklaşıyor. Birkaç Birkaç dakika sonra Tara'nın kapısı ardına kadar açıldı. Başımı yana eğiyorum ve yatak örtüsünün saçaklarının altındaki boşluktan Drago'nun ayaklarını görüyorum.

"Sienna burada mı?" Kocamın sesi odayı dolduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin. Beni burada aramayacağını sanmıştım. Tara her an beni ispiyonlayacak-

"Karının benim odamda ne işi var?"

Gözlerim fal taşi gibi açıldı. Sırpça küfürler savruluyor ve kapı çarparak kapanıyor.

Tara konuşana kadar dakikalar sessizlik içinde geçiyor. "Yatağımın altında ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Emin değilim."

Yatak iskeleti üstümde gıcırđıyor. Bir el yatak örtüsünün kenarından tutup yukarı çekiyor ve Tara'nın yüzü gözümün önünde beliriyor.

"Keva'ya seni sordum," diyor bana baş aşağı bakarak. "Senin için mutluluk volkanı demişti. Her zaman neşeli ve gülümseyen. Bana pek neşeli görünmüyorsun."

"Siktir git, Tara."

Burnunu kırıştırıyor, yüzünü biraz alaycı bir ifade kaplıyor. "Ayrıca senin çok iyi biri olduğunu söyledi. Sanırım o kısmı da yanlış anlamış."

"Bana kaltak diyen birine iyi davranmayacağım." "Yeterince adil." Omuz silkiyor, saçları hareketle birlikte sallanıyor.

"Peki, kardeşim ne yaptı? Seni de odana kilitlemekle mi tehdit etti?"

"Hayır," diyorum, başımın hemen üzerindeki ahşap çerçeveye bakarak. "Sadece kendini öldürtmeye çalışıyor."

"Neden umursuyorsun ki? Onunla sadece donun emrettiği için evlendin."

"Umurumda değil."

"Öyle mi? O zaman neden ağlıyorsun?"

"Toz yüzünden," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi silmek için kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama yeterli boşluk yok.

"Elbette."

Adım sesleri ve Drago'nun adımı söylemesi hâlâ koridorda yankılanıyor ama giderek azalıyor. Muhtemelen bir alt kata geçmiştir.

"Sanırım gitti. Artık dışarı çıkabilirsin."

"Burada gayet iyiyim, teşekkür ederim," diyorum.

Tara gözlerini bana diyor ve homurdanıyor. "Kenara çekil."

Yere inip yanımdaki yatağın altına kaymasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Sana kaltak dediğim için özür dilerim," diye mırıldandı Tara. "Cosa Nostra erkek arkadaşını öldürdüğü için özür dilerim."

Bir an için sessizliğe gömülüyoruz. Garip hissetmeye başlamadan hemen önce Tara derin bir nefes alıyor. "Beni aldatıyordu. Bir hafta önce ayrıldık.

öldü, ama Drago'ya söylemedim."

Ona bakmak için başımı yana eğiyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü o konuda da başarısız olduğumu bilmesini istemedim."

"Başarısız mı? Adam seni aldattı."

"Ben de onu aldattım." Omuz silkiyor. "Sanki hiçbir şeyi doğru yapamıyorum."

Drago yanlış kız kardeşi

kurtardı." "Ne demek

istiyorsun?"

Tara gözlerini kapatır. "Bomba evimizde patladığında, Drago Alt katta. İkiz kız kardeşim ve ben ikinci kattaki yatak odamızda uyuyorduk."

Nefes alıyorum. *İkizi* mi?

Tara, "Drago patlama sırasında yaralandı ama yine de etrafta alevler varken bile bize ulaşmayı başardı," diye devam ediyor, sesi titreyerek. "Yine de ikimizi aynı anda taşıyamadı. Çılgılık attığımı hatırlıyorum, muhtemelen bu yüzden önce beni dışarı çıkardı. Sonra Dina için içeri geri döndü."

"Ne oldu?" Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak ve başarısız olarak soruyorum.

"Hemen dışarıda gaz sobamız için kullandığımız büyük bir propan tankımız vardı. İlk patlamadan çıkan yangın yayılınca patladı. Drago kurtuldu. Zar zor. Dina kurtulamadı. Dumanı çok fazla solumuş. Onu kurtaramadılar." Duraklıyor ve burnunu çekiyor. "Drago hâlâ kendini suçluyor. İtfaiyeciler onlara ulaşana kadar Dina'yı vücuduyla korumaya çalışırken neredeyse diri diri yanıyordu ama hâlâ bunun kendi hatası olduğuna inanıyor."

Yüce Tanrım. İkisi için de nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Sesi titrerken devam ediyor: "İki küçük kız kardeşle sıkışıp kaldığı için homurdanırdı, ama gerçek şu ki, o herkesin isteyebileceği en iyi ağabeydi. "Bize şeker ve baharat derdi çünkü Dina çok tatlıydı ve ben ... o kadar da değilim."

Elimi biraz yana oynatıyorum ve parmaklarımı Tara'nınkine dolayarak sıkıyorum. "Çok özür dilerim."

Birleştirdiğimiz ellerimize bakıyor. "Cosa Nostra'dan olman umurumda değil, biliyorsun. Ben sadece senin

bir şekilde kardeşimi benden çaldı." "Tara,
ben-"

"Biliyorum," diye sözümü kesiyor ve gülümsüyor. "Gerçekten ipek
kurdeleler koydun mu

Drago'nun köpekleri

hakkında?"

"Evet."

Sırıtiyorum.

Tara bana göz kırpmıyor ve gülüyor. "Sanırım tekrar
Her şeye rağmen

malikane." "Bu

hoşuma giderdi."

"Şimdi, dökül bakalım." Elimi sıktı. "Neden Drago'dan saklanıyorsun?
yatağımın altında?"

"Sebebi yok." Tekrar üstümdeki ahşap yatak tahtalarına bakıyorum.

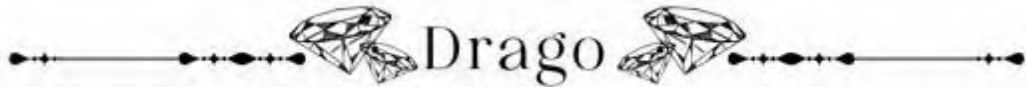
Drago'nun bağırırları ve birden fazla ayağın gümbürtüsü hala evin içinde
bir yerlerden duyulabiliyor. Davranışımın aptalca olduğunu biliyorum ama
kendimi oraya gidip onunla yüzleşmeye zorluyorum. Yıkılıp gitmemesi için
yalvaracağımdan korkuyorum.

"Sienna?"

"Ne?" Boğuldum.

"Yine ağlıyorsun. Toza alerjin mi var?"

Gözlerimi kapatıp mırıldanıyorum. "Evet."

İkinci kattaki son kapıyı çarpıyorum ve koridora bakıyorum.
Nerede bu kadın? Evdeki her odayı kontrol ettim ve sanki yeryüzünden
kaybolmuş gibi. Telefonumu çıkardım.
ve Relja'yı ara.

Aramanın bağlandığını görür görmez telefona "Bana Zeus'u getirin," diye homurdanıyorum ve sonra yukarı çıkıyorum.

Tam dördüncü katın sahanlığına ulaştığımda Tara'nın odasının kapısı açılıyor ve karım dışarı süzülüyor. Beni gördüğünde yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ama hemen ardından gülümsüyor.

"Ah, Drago, beni mi arıyordun?" diye cıvıldıyor yaklaşırken. "Adımı söylediğini duyduğumu sandım."

Gözlerim onunkileri yakalıyor ve bir adım öne çıkıyorum. Sienna bir adım geri atıyor, hâlâ gülümsüyor. "Drago?"

Bir adım daha ilerliyorum ve onu duvara sıkıştırana kadar bir adım daha ilerliyorum. Maskesi yerinde ama gözleri kıpkırmızı. Gerçek duygularını saklamak için bu kadar çaba sarf eden birini tanıdığımı sanmıyorum. Avuçlarımı başının iki yanına koyarak, burunlarımız birbirine değene kadar ona doğru eğiliyorum. "Dur."

Bir kaşını kaldırıyor. "Neyi durdurayım?"

"Rol yapmak. Diğer insanlarda işe yarayabilir, *mila*, ama bende değil." Çenesini tutuyorum. "Seni görüyorum Sienna."

Sahte gülümsemesi kaybolur. Gözlerini kırpıştırıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Arkamda bir yerden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve köpeğimi birkaç adım arkamda, dişlerini göstermiş ve gözlerini elime dikmiş halde buluyorum. "Gerçekten mi, Zeus?"

Yine hırlıyor.

Sienna bu durumu avantaja çevirdi, kolumun altına girdi ve koridorda koşturuyor. Yatak odamızın önünde durup bana hızlıca bir bakış atıyor ve göz kırıyor. "Bu gece iyi eğlenceler!"

Kapı onun ardından kapanır. Zeus kapıya doğru koşar ve girişi engelleyerek oturur. Nöbette.

"Hain." Başımı iki yana sallıyorum ve gözleri benimle köpek arasında gidip gelen Relja'ya dönüyorum. "Kimsenin yatak odama girmeye çalışmadığından emin ol, yoksa uzuvlarını kaybederler."

Başını sallıyor.

* * *

"Her şey hazır mı?" Kılıfımı takarken sordum.

"Evet," diyor Filip. "Adam'ın Bogdan'ın her iki deposunun yakınında mevzilenmiş ekipleri var. İşaretimizi bekliyor olacaklar."

"Buzdolabındaki adam mı?"

"Iliya'nın bagajındaki."

"Güzel. Hadi gidelim."

Evden çıktık ve garaj yoluna park edilmiş SUV'ye doğru ilerledik. Iliya ve diğer iki adam ikinci aracın yanında bekliyorlar. Şoför kapısını açıyorum ama içeri girmeden önce yatak odamın penceresine bakıyorum. Şu anda dördüncü kattaki tek aydınlık pencere olduğu için fark etmek kolay. Sienna perdenin arkasında durmuş bana bakıyor. Öğleden beri yatak odasından çıkmadı. Yirmi kez içeri girmeye çalıştım. ama düğmeye uzandığımda köpeğim neredeyse elimi ısırıp koparacaktı.

"Seninle ne yapacağım ben, *mila moya*?" Kendi kendime mırıldanıyorum ve direksiyonun başına geçiyorum.

* * *

Kağıt fabrikası iki saat uzaklıkta, bu yüzden gece yarısını geçene kadar oraya ulaşamayacağız. Küçük bir hizmet binasının yanındaki çitin yanına park ediyorum ve Iliya arkamda duruyor. Fabrika bahçesine açılan kapı üç yüz metre ötede, bir köşede. Cipten çıkıyorum ve telefonuma bakıyorum. Ekranda, araçlarımızın her birinin yerini gösteren, yanıp sönen beş kırmızı nokta var. İkisi hareket halinde -Jovan'ın ve Relja'nın arabaları Bogdan'ın kamyonunu takip ediyor. Yaklaşık on iki dakika uzaktalar.

"Kapı açıldığında kamyonun geçmesine izin vermek için fırsatı değerlendireceğiz.

"Etrafımda toplanan adamlara sesleniyorum. "Filip ve ben bu işi halledeceğiz.

kapıdaki muhafızlar. Iliya, sen ve Milo şoförün icabına bakın ve kamyonu geri döndürün. Sonra kuzeydeki depoya gidin ama ana yollardan uzak durun. Trafik kameralarında görünmesini istemiyorum. Vanja, onları SUV'umla takip et. Yarın Rusların kargoyu elimizden almak isteyip istemediklerine bakacağım."

"Peki ya fabrikanın içindeki güvenlik görevlileri?" Filip soruyor.

"Hem Jovan hem de Relja'nın yanında üç kişilik bir ekip var, onlar Paralı askerleri idare et. Iliya kamyonu geri döndürür döndürmez, adamlar içeri girecek ve doğrudan fabrika girişine gidecekler. Oradan sonrası tamamen kaba kuvvet ve ateş gücüne bağlı. Adam yolun aşağısında gözcülük yapıyor ama gerekirse destek sağlayabilir." Silahımı çıkardım ve kurdum.

"Yaklaştığımızı saklayamayız. Kapıda kameralar var, yani geldiğimizi görecekler. Vurulmayın."

Planın ilk kısmı sorunsuz ilerliyor. Kapı yana kayar kaymaz, Filip ve ben kamyonu siper olarak kullanıp kapıya yaklaştık. kapı binasının arka tarafında. Her birimiz bir güvenlik görevlisini indirdik. Kamyona döndüğümüzde adamlarımdan biri kamyon şoförünün cesedini sürükleyerek götürüyordu bile. Iliya kabine atlıyor ve kamyonu ters çeviriyor. Kapının önü açıldığı anda iki araba yanımızdan geçerek fabrika binasına doğru ilerliyor. Binanın önündeki büyük metal yükleme kapısı yana doğru kaymaya başlıyor. Daha fabrika kapısı yarıya kadar açılmadan Jovan ve Relja'nın araçlarına mermiler yağıyor ve içeride tahmin ettiğimizden daha fazla adam olduğu açıkça görülüyor.

"Lanet olsun!" Filip peşimdeyken, yolun kenarından ve ateş hattından uzak durarak çatışmaya doğru yola çıktım.

Bogdan'ın güvenliği Jovan'ın ekibine odaklanmış görünüyor. Adamlar avlunun diğer tarafında siper olarak kullandıkları arabaların arkasından ateşe karşılık veriyorlar. Yeterince yaklaştığımda ve birkaçını görmek için iyi bir açıya sahip olduğumda durup ateş ediyorum. Filip yanıma çömeliyor ve fabrikanın ikinci katındaki pencereden adamlarımızı sıkıştıran orospu çocuğuna ateş ediyor. Uçuşan mermilerin patlaması ve çatlamasının üstünde Arkamızdan gelen motor yaklaşıyor. Birkaç dakika sonra Adam motoruyla yanımızdan hızla geçerek fabrika kapısına doğru ilerliyor. Duruyoruz.

Ateş ederken keskin bir dönüş yapar ve girişe bir sis bombası atar. Beyaz sis kapı aralığını doldurur ve tesisin içine doğru ilerler.

Etrafta duman varken hedefleri görmek zor, bu yüzden ortalık aydınlanana kadar bekliyorum ve bir insan şekli görünür hale gelir gelmez ateş ediyorum.

Jovan ve diğer adamlar da ilerlemiş ve ateşe devam etmişlerdir.

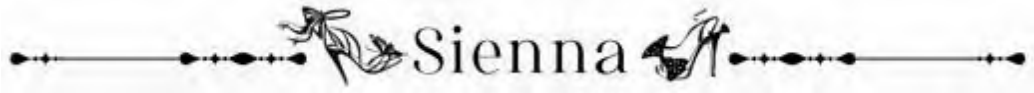
Dumanın tamamen dağılması birkaç dakika alır ve dağıldığında yedi ceset kan nehri içinde yere serilir.

"Biri gidip İliya'nın arabasını getirsin," diye bağıryorum ve ölü adamlardan birini kontrol eden Adam'a dönüyorum. "Depolar mı?"

"Zaten yanıyor. Kamyonla işimiz biter bitmez emri verdim."

"Mükemmel. Bogdan'a mesaj bırakalım."

On dakika sonra arabalara binip eve doğru yola çıktık ve buzdolabındaki adamın çıplak bedenini büyük demir kapıya bağlı halde bıraktık. Göğsündeki ete bir haç işareti kazınmıştı.

Otuz dakika önce

"Bana ayakkabı aldı, biliyorsun." Kazağımı daha sıkı sarıyorum. "Bu öğleden sonra çantaları buldum. Üç çift. Onları dolabın arkasına, bir yığın kot pantolonun altına saklamış."

Zeus başını yana eğip bana bakıyor.

"Tabii ki benim için. İki çiftin topukları elmas taşlarla kaplı, üçüncüsü ise menekşe rengi ve gümüş ipeksi bağcıkları var. Ona bana hediye alması gerektiğini söylediğimde sadece şaka yapıyordum ve o da bunu çok iyi biliyor. Yine de onları aldı."

Pencereden görünen araba yoluna bakıyorum. Drago'nun iki adamı garajın yanında durmuş sigara içiyorlar. İkisinin de sırtında otomatik tüfekler var, Perun ve Jüpiter de yanlarında. Daha geride, evin etrafındaki yeşillikte üç kişilik bir grup daha var ve daha fazlası araziye çevreleyen duvar boyunca tur atıyor. Zeus'u yürüyüşe çıkardığımda gördüğüm kadarıyla, nöbet tutan en az yirmi adam var Çevrenin içinde. Muhtemelen dışarıda daha fazlası vardır.

"Yanına daha fazla adam almalıydı," diye devam ediyorum tek taraflı Köpekle diyalog. "Keva'ya neden bu kadar çok adamı yanında getirmek yerine burada bıraktığını sorduğumda, Drago'nun evi korumasız bırakma riskini almak istemediğini söyledi. Yerleşkenin etrafında on iki metrelik beton duvarlar var, Tanrı aşkına!"

Başımı sallayarak pencereden uzaklaşıyorum. "Hep böyle kalın kafalı mıydı?"

Zeus kulaklarını dikleştirir.

"Evet, eminim öyledir."

Gözlerim elimdeki telefona kaydı. O zamandan beri ölümüne tutuyorum. Drago adamlarıyla ayrıldığı an. Saatler oldu. Drago'nun bana mesaj atmasını beklerken, o lanet şeyin kenarları onu sıkmaktan avucuma kazındı. Ama dönmedi. Ben de acı çekmeye ve iyi olup olmadığını merak etmeye devam ediyorum.

Neden daha dün ona, benim bile sevmediğimi söylediğim Ona mı? Ben de onun yerine mesaj attım. Sekiz kez. Hiç cevap gelmedi. Sonra, Onu aramayı düşündüm. Gerçi beni net olarak duyamayacağı için anlamsız olacaktı ama sesinin tınısı beni rahatlatıcaktı Hayatta olduğunu. Sonunda aramaktan vazgeçtim çünkü her ne yapıyorlarsa onun dikkatini dağıtmak istemedim.

"Buna daha fazla dayanamayacağım," diye fısıldadım ve koşarak odadan çıktım.

Ev ürkütücü bir şekilde sessiz. Üç kat merdiveni hızla inerken koridorlarda yankılanan tek ses ayaklarımın gümürtüsü ve Zeus'un tırnaklarının tıkırtısı. Zemin kata ulaştığımda sola dönüp doğu kanadına yöneliyorum ve son kapıda duruyorum. Burası Mirko'nun zamanının çoğunu geçirdiği oda. Kapı kolunu tutup içeri girerken ellerim titriyor.

Mirko, klavyeler, kablolar ve her yöne uzanan güç kabloları ile çeşitli elektronik ekipmanlarla kaplı bir masada oturuyor. Altı büyük Alanın dört bir yanından gelen kamera görüntülerini gösteren monitörler önündeki duvara monte edilmiştir. İki yönlü telsizi masaüstünde kalan küçük alana sıkışmış durumda. Yayın dalgaları üzerinden insanların konuşmaları yüksek sesle ve net bir şekilde geliyor.

"Sienna?" Keva'nın sesi sağımdan geliyor.

Dönüyorum ve onu duvarın yanına itilmiş bir kanepede otururken buluyorum. Elinde büyük bir fincan tutuyor, ağzından buhar yükseliyor. Tara, Keva'nın yanına sokulmuş, bacaklarını altına sıkıştırmış.

"Gece geç saatlerde parti mi veriyorsunuz?" Kendimi gülümsetiyorum.

Keva başını yana eğerek bana sivri bir bakış atıyor. Gözleri kalçalarımaya kayıyor ve kıpır kıpır oynadığım kazağımın eteklerini serbest bırakıp titrediğimi fark etmemesi için iki elimi de arkama saklıyorum.

"O iyi olacak Sienna," diyor sakin bir sesle. "Ah, biliyorum." Omuz silkiyorum ve elimi Zeus'un boynuna koyuyorum. "İstersen sen de bize katılabilirsin."

Telsizlerden birinden silah sesleri geliyor. Donup kaldım.

"Ve birbirini öldüren insanları mı dinleyeyim?" Gülüyorum. "Hayır, sağ ol. Şimdi gidip yatacağım. Uykusuzluk cilt sağlığı için iyi değildir. Yarın görüşürüz."

Topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Bariyere rağmen, çatışmanın tıktırması yüksek ve net ve her patlama göğsümün içinde yankılanıyor. Zeus peşimden gelirken koridorda ve fuayede ön kapıya doğru koşuyorum. Dışarı fırladığımda evin önündeki nöbetçi şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Zeus'u çişini yapması için dışarı çıkarıyorum," diyorum ve sol taraftaki araziye doğru yola çıkıyorum.

Evin bu tarafındaki son pencereye ulaşana kadar konağın doğu kanadının etrafında koşuyorum, sonra kendimi altta büyüyen çalılarının arkasına sıkıştırıyorum. Açık kanattan ışık sızıyor ve sesler geliyor. Bağırışlar.

Silah sesleri. Mirko'nun ofisindeki telsizden her şeyi duyabiliyorum. Sırtımı soğuk dış duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Zihnim dönüyor, Drago'yla ilgili düşünceler çığ gibi büyüyor. Bunalmış bir halde öne doğru eğiliyor ve içim düğümlenirken kendimi ileri geri sallıyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar tırnaklarımı çiğnediğimi fark etmiyorum. Daha önce Drago'nun mesajlarıma cevap vermesini beklerken onları neredeyse katlediyordum ve şimdi bitirdim. iş. Hoş değil ama çığlık atma isteğini bastırmaya yardımcı oluyor.

Birden Mirko bağırmaya başladı. Söylediği her şeyi anlayamayacak kadar perişan haldeyim ama Adam'ın adını ve güvenlik görevlilerinin sayısının beklenenden fazla olduğuyla ilgili bir şeyler duyuyorum. Bu ses Telsizden silah sesleri yükseliyor, daha önceki gibi birkaç el silah sesi değil, tam bir çatışma. Midemin çukurunda mayalanmakta olan dehşet büyüyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Nefes alamıyorum. Sanki vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğramış gibiyim. Göğsümü pençeliyor, her yankılanan atış, vahşi pençelerin etime attığı bir kesik.

Yüzümü dizlerimin arasına gömüyorum ve avuçlarımı kulaklarımın üzerine olabildiğince sert bastırıyorum. Bir şeyler yapmalıydım. Herhangi bir şey. Belki Drago'ya başına kötü bir şey gelmesinden korktuğumu söyleseydim burada kalırdı ama sözcüklerin ağzımdan çıkmasını sağlayamadım. Onun için ne kadar endişelendiğimi itiraf etmekten çok korkuyordum.

Islak bir şey avucumun arkasını okşuyor. Başımı kaldırdığımda Zeus'un karşımda durduğunu görüyorum.

"Ölmeyecek, değil mi?" Boğuluyorum.

Köpek öne doğru eğiliyor, iri kara gözleri bana kendi sorusuyla bakıyor. Sanki bana "Neden umursuyorsun?" diye soruyor.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyorum ve yanımdaki yanan çalının parlak kırmızı yapraklarını kopararak dalı güzel renklerinden arındırıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Köpeklerle dışarıda oynarken bana her zaman neşe veren canlı kırmızılar şimdi benimle alay ediyor.

Bana kabus gibi düşüncelerimi hatırlatıyor.

Drago.

Kan.

Ölüm.

Duramıyorum. Mirko'nun açık penceresinden hala çınlayan silah seslerini susturmak için harcamak istediğim tüm gayretle yaprakları koparmaya devam ediyorum. Benim Parmaklarıma kramp giriyor ve çalıların dallarını çekiştirmekten avuç içlerim acıyor ama kollarımın erişebileceği mesafede tek bir kırmızı yaprak bile kalmayana kadar durmuyorum. Çalının alçak dalları sıyrılmış, çoğu kırılmış. Ama sebep olduğum yıkım, aciz öfkemin nafile bir sonucu.

Keşke kocama karşı hissettiklerimi yapraklar gibi kolayca koparıp atabilseydim. Sadece koparıp atabilseydim.

İnsanlar birini sevmenin gelmiş geçmiş en muhteşem duygu olduğunu söyler. Ama öyle değildir. Kesinlikle en kötüsüdür. Onları ne kadar çok severseniz, gittiklerinde o kadar çok acı çekersiniz.

Çatışmanın sağır edici sesleri aniden kesiliyor. Keva'nın başımın üzerindeki pencereyi kapattığını ve radyo yayını kestğini görmek için yukarı bakıyorum. Böyle daha kolay oluyor, artık ne olduğunu duymuyorum.

Zeus bana doğru çekingen bir adım atıyor ve burnuyla omzumu dürtüyor. Bunca zamandır ben kendimi kaybederken beni izliyordu ve hiç müdahale etmedi. Kolumu boynuna doluyorum ve ayaklarımın dibindeki yıkıma bakıyorum.

* * *

Yaklaşan araçların gürültüsü beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Birkaç araba ve bir motosikletin belirgin kükremesi gecenin sessizliğini dolduruyor. Adamlar geri döndü. Koşup Drago'nun iyi olup olmadığına bakmalıyım ama kendimi hareket ettiremiyorum. Eğer saklanırsam kötü haberlerin beni bulamayacağı gibi aptalca bir fikre kapılıyorum. Öcünün gelmeyeceğine inanarak ellerimle yüzümü kapatan saf bir çocuğa mı döndüm?

"Üç saat önce mi?" Drago'nun sesi bana ulaşıyor. "Önümüzdeki beş dakika içinde bulunmazsa birinin bağırsaklarını deşeceğim! Sienna!"

Derin bir nefes alıyorum. O iyi. Bağırırlarına bakılırsa çok kızgın ama iyi.

Yanan çalının dallarının altından sürünerek saklandığım yerden çıkıyorum ve çimlerin üzerinden evin önüne doğru koşuyorum. Ellerim ve pantolonum toprak ve bitki örtüsüyle lekелendi. Saçımda da dallar ve yapraklar vardı.

Drago garaj yolunun ortasında, daha önce yanından geçtiğim muhafızı gömleğinin önünden tutuyor ve adamın yüzüne doğru bağılıyor. Yaklaştığımda beni fark ediyor ve adamı iterek uzaklaştırıyor. Ortamdaki ışık yüzüne düşüyor ve her keskin çizgiyi ortaya çıkarıyor. Çenesi kenetlenmiş, burun delikleri açılmıştı. daralmış gözlerle bana bakıyor. Beni boğmaya hazır görünüyor. O yaklaşırken olduğum yere çakılıp kalıyorum. Uzun ama yavaş adımları, göğsü neredeyse yüzüme çarpana kadar yeri yiyor.

"Gecenin bir yarısı dışarıda ne halt ediyorsun?" Sesi alçak ve garip bir şekilde sabit. Fırtına öncesi sessizlik.

Ellerimi kaldırıp göğsüne bastırıyorum, sonra avuçlarımı kaya gibi sert karın kaslarının üzerinde yavaşça kaydırıyorum. Gövdesinin ön tarafıyla işim bittiğinde, parmaklarımı kollarından omuzlarına kadar takip ediyorum ve diğer taraftan tekrar aşağı inerek her yerini kontrol ediyorum. Herhangi bir yara yok. Sırada sırtı var. Alnımı göğüs kemiğinin üzerine bastırıyorum ve ellerimi ceketinin altına kaydırıyorum. Sırtının alt kısmında bir şey yok. Avuçlarımı yukarı ve kürek kemiklerinin üzerine doğru kaydırıyorum, bir noktayı kaçırmadığımdan emin oluyorum. Ulaşabildiğim en yüksek nokta burası. Sanırım daha yukarıdan vurulsaydı gömleği ıslanırdı, ama kesinlikle emin olmalıyım.

Geri çekiliyorum, ceketinin ön panellerini tutuyorum ve çıkarmaya başlıyorum. "Sienna." Sesi kısıktı. Yumuşak.

"Shhhh." Ceketini yere atıyorum ve diğer tarafını taramak için etrafını karıştırıyorum.

Gömleğinde kan lekesi yok ama ayak parmaklarımın ucuna kalkıp her ihtimale karşı avuçlarımı omuzlarının üstünden ve sırtının üst kısmından geçiriyorum. İşim bittiğinde kollarımı beline doluyorum ve yanağımı sırtının genişliğine bastırıyorum.

"Tatmin oldun mu?" diye soruyor, arkasını dönüp bana bakarak.

Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım.

"Saçında yaprak pisliği var Sienna. Açıklamak ister misin?"

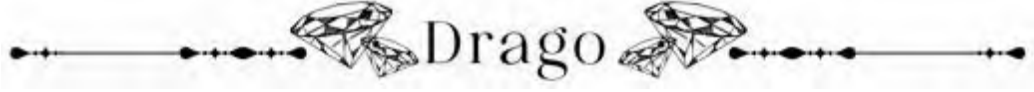
Başımı sallıyorum. Ne isterse düşünebilir. Belki benim deli olduğuma karar verir.

Parmak uçlarımda yükselip onu bir öpücük için aşağı çekiyorum, sonra kollarına atlıyorum.

Drago'nun dudakları benimkilerle ziyafet çekiyor, beni içeri taşıırken emiyor ve ısırıyor.

ve üç kat merdiven çıktık. Sadece yatak odamıza ulaştığımızda beni bırakıyor ve sadece bir anlığına birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz. Sonra tekrar kollarındaydım. Çenesine bir sıra öpücük bıraktıktan sonra yüzünün her tarafını öpüyorum. O yaşıyor. O iyi.

Bölüm 19

Elimi Sienna'nın sırtının yumuşak derisinde gezdiriyorum ve parmaklarımı saçlarına sokuyorum. Biraz kıpırdanıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor. Dün gece üç kez seks yaptık ama onun çıplak vücudunun benimkine yapışmış olması sikimi sürekli yarı sert tutuyor. Onun nefis kıvrımları kasıklarına hafifçe değdiğinde anında kalkmaya hazır oluyorum. Bir an için onu başka bir tur için uyandırmayı düşünüyorum ama sonra fikrimi değiştirip kafa derisine masaj yapmaya devam ediyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var. Bunun yerine boştaki elimle komodinin üzerinden telefonumu alıyorum.

Dün gece eşim bana bir sürü mesaj gönderdi, ama o sırada çok fazla şey oluyordu, bu yüzden sadece ilk üçünü okudum ve cevap verme şansım olmadı. O anda önemsiz gibi gelmişti ama şimdi mesaj dizisini taradığımda hiç de öyle olmadığını anlıyorum.

22:23 Sienna: Yarın gidip biraz kozmetik almam gerekiyor.

23:39 Sienna: Zeus'u veterinerine götürmelisin. Sanırım kulak enfeksiyonu var.

23:48 Sienna: Bana aldığın ayakkabıları buldum. Daha iyi bir saklanma yerine ihtiyacın var.

23:57 Sienna: Sanırım kulübünüze tekrar gitmek istiyorum.

00:06 Sienna: [Zeus ile selfie. İkisi de yatağa yayılmış.]

00:09 Sienna: Sürüş derslerim ne olacak? Söz verdin!!

00:12 Sienna: Kaçırabileceğimiz başka bir düğün var mı? yakın bir zamanda? Senin için tekrar masanın üzerinde dans edebilirim.

00:16 Sienna: [Zeus ile yatakta bir selfie daha]

İçeriğe göz attığımda tuhaf bir şey fark ettim. İlk birkaç mesaj cevap *istemeyen* ifadelerden oluşuyor. Ama muhtemelen ona cevap yazmamı bekliyordu. Cevap vermediğimde, fotoğrafını gönderdi ve Zeus. Sienna köpeklerimin yatak odasına girmesine izin vermediğimi çok iyi biliyor. Dün gece o görüntüyü görseydim, Zeus'u yataktan çıkarmasını isterdim.

yataktan ve odadan çıktım. O fotoğrafı bilerek gönderdi ama ben hala yanıt vermeyince soru sormaya başladı.

Romenlerle bir çatışmaya girmek üzere olduğumuzu biliyordu ama mesajlarının hiçbirisi bununla ilgili değildi. Sadece görünüşte rastgele saçmalıklar. Ama saçma değillerdi, değil mi? Karım söz konusu olduğunda asla "ne görürsen onu alırsın" değildir. Söylediği saçmalıkları ve davranışlarını görmezden gelmeliyim. Gerçeği bulmak için daha derine inmeliyim.

İfadeler, sonra fotoğraf, sonra da sorular. Benden tepki almaya mı çalışıyorsun?

Benim için endişeleniyordu ama bunu belli etmek istemiyordu.

Ağzım kulağının hemen yanına gelene kadar başımı eğiyorum. "Sen lanet bir Rubik Küpü gibisin Sienna. Doğru modeli bulmak için günlerce farklı hareketler deneyebilirim."

Bir şeyler mırıldanıyor ve bedenime daha da yaklaşıyor.
Parmaklarımı saçlarından çözerek çenesini tutuyorum ve başını yukarı kaldırıyorum.

"Söylesene, benim ışıltılı casusum, hiç bulmacayı çözmeyi başaran oldu mu?"

Uykulu gözlerini kırıştırıyor ve burnunu bana doğru kıvrıyor. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Mesajlarından bahsediyorum. Çılgın kıyafetlerinden ve saçma ayakkabı seçimlerinden. Gülümsemelerinden."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gülümsemelerimin nesi var?" "Ne kadar genişlerse, gözlerin o kadar hüzünleniyor."

Vücudu gerilir ama bu sadece bir saniye sürer. Bir sonraki nefeste, dudakları
o sahte sırıtışlardan birine daha dönüştü.

"Beni psikanalize mi çalışıyorsun, Drago?" Çenesini bana doğru uzattı. "Hayatım boyunca yetecek kadar psikiyatrist seansı geçirdim, o yüzden lütfen siktir git."

Küçültme seansları mı? Kolumu ona doladım, onu yakın tuttum.

"Neden?" "Bu kişisel bir mesele," diye tersliyor ve göğsümü itiyor.

"Bırak beni."

"Neden, Sienna?"

"Kendimi öldürmeye çalıştım!" diye yüzüme bağılıyor. "İşte. Mutlu musun? Şimdi, bırak gideyim!"

Dehşet göğsümün içinde patlıyor, sonra yayılarak tüm bedenimi sarıyor. Karıma bakarken hareket edemiyorum, o ise yumruklarıyla göğüs kemiğime vuruyor ve beni bırakmaya çalışıyor. Onu bırakmalıyım. Belli ki yalnız kalmak istiyor ama yapamıyorum. Onun var olmaması fikri bile tüm dünyayı ateşe vermek istememe neden oluyor. Onsuz bir dünya yok. Benim için yok.

"Sienna." Yüzüne düşen bir tutam saçını süpürüyorum.

Sienna parmaklarıma vurmaya çalışıyor ama başaramayınca dişlerini elimin kenarına geçiriyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Karmakarışık saçlarının arasından bana bakıyor ve çözemediğim bir şeyler mırıldanıyor. Ağzı şu anki gibi doluyken kimsenin çözebileceğinden şüpheliyim.

"Yardıma olacaksa daha sıkı çiğneyin."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Beni bırakıyor, etimde büyükçe bir çentik bırakıyor. Avuçlarımla yüzünü kavırıyorum ve başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Bunu sana ne yaptırdı bebeğim?" Isırık hakkında soru sormadığımı biliyor.

"Kız kardeşim kaçırıldığında, bu benim hatamdı."

"Nasıl yani?"

"Luna ve ben o gece dışarı çıkmayı planlamıştık ama son anda iptal etti. Bir an. Asya barlarda takılmayı hiç sevmezdi ama Luna gelemediği için onu benimle gelmeye ikna ettim. O gitmek istemedi ama ben O pes edene kadar bastırdık. Gizlice kaçtık." Gözlerini kapatıyor ve devam ediyor.

"Orada bir adamla tanıştım. Komik biriydi ve bizi çok güldürdü. Asya'ya eve gitmemiz gerektiğini söylediğinde, bir süre daha kalmak istediğini söyledi."

Sienna'nın gözleri açılıyor ve yanaklarından aşağı daha fazla yaş süzülüyor. Onları fırçayla uzaklaştırıyorum ama gelmeye devam ediyorlar.

"Ertesi sabah pilatesim vardı, bu yüzden kız kardeşimi tanımadığı bir adamla yalnız bıraktım ve eve gittim. Yatağıma girdim, sıcak yorganın altına girdim ve kız kardeşim o barın dışındaki soğuk karda tecavüze uğrarken uyumaya gittim. Ben uyuyakalırken o acı çekti. Lanet olası derse bile gitmedim."

Konuşurken alt dudağı titriyor ve elleri titriyor. Ona durabileceğini, canını bu kadar yakıyorsa daha fazla bir şey söylemek zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Güneşli, pırıl pırıl karımın gözlerimin önünde parçalanmasını izlemek göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Ama içini dökmesi gerektiğini bildiğim için sessiz kalıyorum.

"Aylarca Asya'nın ölü mü diri mi olduğunu bilmiyorduk. Arturo onu bulamadı. Tüm Cosa Nostra onu aradı ama sonuç alamadı. Haftalarca verandada oturup mucizevi bir şekilde gelmesini umdum. ta ki bir gün, muhtemelen hiçbir zaman olmayacağını fark edene kadar."

Sienna derin bir nefes alıyor. "Odasına çıktım, doktorun bana yazdığı uyku haplarını aldım ve Asya'nın yatağına tırmandım. Sadece uyumak istiyordum."

"Tanrım, bebeğim." Öne doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Onu kucağıma alıp tüm gücümle sarma arzusu içimi kaplıyor ama konuşurken onu göremeyeceğim. "Kaç tane aldın?"

"Şişede ne kaldıysa. Arturo beni buldu ve acile götürdü."

Kollarımı Sienna'ya doluyor ve onu göğsüme bastırarak sıkıca sarılıyorum. Bu yeterli gelmiyor. Elimini saçlarına götürüyorum ve yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyorum.

"Söz ver bana," diye boğuluyorum.

Sienna boynuma doğru bir şeyler mırıldanıyor, büyük ihtimalle bir "ne".

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz ver."

Avuç içi göğsümde ve boynumda geziniyor ve çenemde duruyor. Karnımın üzerine oturuyor ve öne doğru eğilirken çenemi parmaklarıyla kavırıyor.

"Söz veriyorum. Ama karşılığında bir tane istiyorum." "Pekala."

"Kendini öldürtmeyeceksin, Drago." Çenemi sıkıyor. "Lütfen."

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum ve parmağımın ucuyla dudaklarının şeklini çiziyorum. Bunu yaparken, ağzı gözlerimle aynı hizada olacak şekilde bilerek bana baktığını fark ediyorum. "Neden? Daha bir süre önce benden hoşlanmadığını söylemiştin."

Dokunuşumla dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kadın ayakkabısı konusunda olağanüstü bir zevkin var."

"Bu maskaralığı bırakacak mısın Sienna? Bana gerçeği söyleyebilirsin. Bu dünyanın sonu olmaz."

"Ne gerçeği?" Gülüyor. "Bana aşık olduğun."

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve vücudu hareketsizleşir. "Sen kuruntulu."

"Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum."

Yüzümü bırakıyor ve eğilip kaçmaya hazırlanıyor.

Olmuyor. Kolumu ona doladım ve bizi yuvarlayarak onu vücudumla yatağa sabitledim.

"Bırak beni!" diye bağıırıyor.

Elimi kalçasında, bacaklarının arasında gezdiriyorum ve parmaklarımı amına bastırıyorum. Sienna'nın gözleri parlıyor.

"Son zamanlarda bir şey fark ettim," diyorum klitorisinin etrafında yavaşça dönerken, her vuruşta biraz daha fazla baskı uygularken. "Öfkelendiğinde beni gerçekten tahrik ediyorsun."

Bana öldürücü bir bakış fırlatıyor. Parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip sıcaklığının içine kaydırıyorum.

"Nedenini bilmek ister misin?" Bir parmak daha eklerken soruyorum. "Çünkü bunun gerçek sen olduğunu biliyorum, *mila moya*."

Sienna'nın nefesi kesiliyor. Onu hafifçe geriıyorum, sonra parmaklarımı yukarı kıvrıp gizli noktasını buluyorum ve biraz daha sert bastırıyorum. Gözlerini kapatıyor ve vücudu titrerken inliyor.

Onu böyle görmekten daha güzel bir şey olamaz. Korumasız. Rol yapmadan. Benim gibi. Sözleriyle yalan söyleyebilir ama vücudu bana her zaman doğruyu söyler. Parmaklarımı çıkarıyorum ve kendimi onun girişine yerleştiriyorum, sikimin sadece ucunu içeri kaydırıyorum. Sienna'nın gözleri hızla açılıp benimkilere dikiliyor. Yeşil boyalı tırnakları kollarımın derisini kazıyor.

"Sorun yok, bebeğim." Yavaşça içine doğru kayarken alnımız birbirine değene kadar başımı eğiyorum. "Ben de sana aşığım."

Her şeyimi içine çekerken dudaklarından boğuk bir nefes çıkıyor. Gözleri, yarıya kadar inmiş koyu kirpiklerinin ve yüzüne dökülmüş saçlarının altından benimkilere bakıyor. Sanki hâlâ benden saklanmaya çalışıyor. Uzanıp ipeksi bukleleri süpürüyorum, sonra parmaklarımın ucuyla yanağının saten gibi tenini okşuyorum.

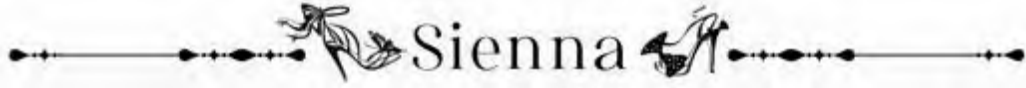
"Artık benden saklanmak yok," diyorum çekilirken ve hemen ona geri çarparken. "Anlaştık mı?"

Bir an için Sienna'nın yüzünü tam bir panik kaplıyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve bakışlarımla onu sabitliyorum. "Senin her yönünü seviyorum, *mila moya*. Güldüğünde seni seviyorum ama üzgün olduğunda da seni seviyorum. Öfkeli, kızgın ve kararlı halini seviyorum." Başımı daha da aşağı eğerek homurdanıyorum, "Beni vurmakla tehdit etmene bile bayılıyorum."

"Sen delisin." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gülüyor. "İnan bana, karımın bana silah doğrultmasından daha seksi bir görüntü olamaz. altın bir tütü ve kürk terlikler giyerken."

Bir sonraki hamlem onun nefes nefese kalmasına neden oldu. Hızımı artırıyorum, ona vuruyorum ve hareketlerimle birlikte yatak başlığının duvara çarpmasını sağlıyorum. "Deneyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Sert, hızlı vuruşlar gecenin sessizliğini bozuyor. Gözlerimi açıyorum ve yatakta doğruluyorum. Oda tamamen karanlığa gömülmüş, ay ışığı bile kasveti delip geçemiyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor; ses olması gerekenden çok daha yüksek. Kapı aralığında bir adam figürü duruyor. Yapamıyorum Yüz hatlarını görebiliyordu, sadece koridordan sızan ışığın çizdiği şekli vardı.

"Sienna," dedi adam. Kardeşimin sesi.

"Arturo? Burada ne işin var?"

Kapıyı daha geniş açar ve sarı ışık şeridi Drago'nun üzerine düşer. Yatağın yan tarafına. Boş.

"Sana bir şey söylemem gerek Sienna."

Alt dudakım titriyor. Hayır. "Çık dışarı!" Çığlık atıp yataktan fırlıyorum, koşup kapıyı kapatmak niyetindeyim ama adımlarım suda yürüyormuşum gibi yavaş. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

"Şimdi güçlü olmana ihtiyacım var," diye devam ediyor Arturo'nun sesi. Sanki derin ve karanlık bir çukurdan geliyormuş gibi çarpıtılmış. Hâlâ yüzünü göremiyorum.

"Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni!" Kendimi kapıya doğru zorlarken bağıriyorum. Birkaç adım daha atınca kapıya ulaşacağım.

"Çok üzgünüm Sienna."

Elimi uzattığımda donup kaldım. Dizlerim büküldü ve yere düştüm.

"Kocan öldü."

Çınlama kulaklarımı dolduruyor, daha fazla dayanamayana kadar güçleniyor. I ellerimi kulaklarıma bastırıp çığlık atardım.

"Sienna! Uyan!"

Göz kırpyorum. Drago üstümde yatıyor ve yüzümü avuçlarının arasında tutuyor. "Bir kabus gördüm," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Bunu görebiliyordum. Neydi o?"

Gözlerinde çok fazla endişe var. Çatık kaşlarının izini sürmek için uzanıyorum ve parmağımın ucunu burnundan aşağıya, sıkıca Ağzıma bastırdım. Ellerim titriyor ve kalbim süpersonik bir hızla atıyor. Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorum ama dehşetten kurtulamıyorum.

"Rüyamda tüm kıyafetlerimin ve ayakkabılarımın beyaza dönüştüğünü gördüm." Çenemi eğiyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Korkunçtu."

Drago gözlerini bana dikti. Bana inanmadığı çok açık. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yüzümü göğsüne bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

"Sienna."

Başımı sallayarak ona daha sıkı sarılıyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum.

O iyi. Tek ihtiyacım olan bu.

Pozisyonlarımız tersine dönene kadar bizi yuvarlıyor, şimdi ben onun üstündeyim.

Yüzümü boynunun kıvrımına sıkıştırarak ensemdeki, saç çizgimin hemen altındaki deriyi okşuyor.

"Rüya kız kardeşinle mi ilgiliydi?" diye alçak sesle sorarken Parmaklar yatıştırıcı yollarına devam ediyor. "Artık benimkini o kadar sık rüyamda görmüyorum. Diğer kız kardeşimi. Daha mı kolay yoksa daha mı zor emin değilim.

Bazen ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum çünkü onu eskisi kadar sık düşünmüyorum."

Sesi çok gergin. Sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek için kendini zorluyor. Bazı şeyler hakkında konuşmak istememek benim için çok tanıdık bir kavram ve bunu benim yararına yaptığı acı verici bir şekilde açık.

Başımı kaldırıyorum ve kocamın gözlerinin içine bakıyorum. "Bu senin hatan değildi," diye fısıldadım. "Tara bana ne olduğunu anlattı. Sen elinden geleni yaptın."

"Yaptım mı? Beynim öyle olduğunu söylüyor. Ama kalbim bu gerçeği kabul etmeme izin vermiyor.

Asla olmayacak." Yanağımı avucunun içine aldı. "Ne olduğu önemli değil

Herkes öyle der. Bunu başkasının yapmış olması önemli değildir. Kalp her zaman suçu üstlenecektir çünkü hissettiği sevginin sevdiği birini zarar görmekten kurtarmaya yetmediğini anlayamaz. Ve beyin bunu anladığı sürece sorun yoktur."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırırken gözümde bir damla yaş kaçıyor ve yanağımdan aşağı kayıyor. O anlıyor. Başka birinin anlayabileceğinden emin değilim.

"Beynim anlıyor," diye mırıldanıyorum ama sonra gözlerinin hâlâ benimkilere odaklanmış olduğunu fark ediyorum.

Başımı biraz yukarı kaldırarak bakışlarının aşağı inmesini bekliyorum, sonra cevabımı tekrarlıyorum.

Gülümserken Drago'nun gözlerinin köşelerinde küçük kırışıklıklar beliriyor. Başparmağıyla gözyaşımı siliyor, sonra dudaklarımın dış hatlarını çiziyor. "Kim söyledi sana?"

"Birkaç hafta önce anladım." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Neden işitme cihazı takmıyorsun?"

"Ben yaptım. Arka planda gürültü olmadığında yardımcı oldular. Ama arka planda Etraftaki sesler ya da aynı anda konuşan birkaç kişi, her bir şey güçlendirildi. Kafam patlayacak sandım. Bu etrafım çok yüksek seslerle çevriliyken de aynı."

"Ama sen bir kulüp işletiyorsun. Bundan daha gürültülü olamaz." Ona bakıyorum, her gün neler yaşadığının farkına varmak beni tamamen şaşırtıyor. "Peki ya buradaki yemekler, herkes aynı anda konuşuyor? Nasıl idare ediyorsun?"

"Sanırım, gerçekten kalın bir kafam var." Sırıttıyor.

Tanrım, her gün sürdürmesi gereken konsantrasyon ve odaklanma seviyesi akıl almaz. Alt dudağımı ısırıyorum.

"Beni duyabiliyor musun? . . beni duyabiliyor musun?"

Drago'nun gözleri benimkilere kayıyor, bakışlarımız çarpışıyor. Keva'nın bana söylediğine göre muhtemelen yapamaz ama ben yine de umutluyum.

"Sadece yanımdayken. Ama uzaktayken, sadece birkaç metre uzaktayken bile, o zaman hayır," diyor, gülümsemesi kayboluyor. "Özür dilerim bebeğim."

"Sorun yok." Tam onu öpmek için eğilmiştim ki kapı gürültüyle çalındı.

"Muhtemelen Filip'tir. Gitmem gerekiyor." Drago alt dudağımdan bir ısırik aldı,
Sonra komodinin çekmecesine uzanıp kadife bir kese çıkardı. "İçin

akvaryumunuz."

İnce ipi çözüyorum ve içindekileri yatağın üzerine boşaltıyorum. Bir sürü yeşil renkli kristal, çeşitli şekil ve boyutlarda, yatağın üzerine dökülüyor. beyaz çarşaf. Cam taşların parlak yüzeyinden yansıyan tepe ışığında parlıyorlar.

"Aman Tanrım! Aynı buna benzeyen defter çıkartmalarım var, sadece daha küçük. Bunlar çok güzel! Küçük yeşil elmaslar gibi." Sevinçle ciyakladım ve bir tanesini avucuma aldım. "Onları şu kristal dükkanından mı aldın?"

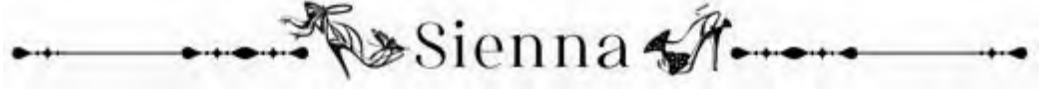
Brooklyn mi?"

"Tam olarak değil."

"Onları akvaryuma koyarsam renkleri solar mı?"

Drago'nun kahkahasının derin gürleyen sesi odayı dolduruyor. "Olmayacağından oldukça eminim."

Bölüm 20

"Bence Lollipop'u bir veterinere götürmeliyiz," diye mırıldanıyorum. Su bitkilerinin arasında bir o yana bir bu yana koşuşturan turuncu balığı gözlerimle izliyorum.

"Lollipop mu?" Tara bir kaşını kaldırır.

"Şeker isimleri severim," diyorum ve parmağımla söz konusu balığı gösteriyorum. "Sağ tarafındaki şu çizgiyi görüyor musun? Daha önce orada değildi. Belki de bir deri hastalığı geliştirmiştir."

Tara öne doğru eğilip burnunu cama dayıyor. "Bana normal görünüyor. Sadece pulların üzerindeki desenin bir parçası."

"Hayır, daha önce orada olmadığına eminim."

"O zaman dermatit olmalı. Yoksa 'skaletit' mi demeliyim?" diye kıkırdıyor. "Oh, işte Adam, bir zamanlar akvaryumu vardı. Hey, Adam! Buraya gel."

Drago'nun baş infazcısı yemek odasına giriyor ve devasa varlığıyla mekânı bir şekilde daraltıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak pazularının kabarmasını ve tam kol dövmesindeki sanat eserinin ortaya çıkmasını sağlıyor. "Ne oldu?"

"Sienna balıklarından birinin hasta olduğunu düşünüyor. Yan tarafında şerit olan."

Adam Tara'nın yanına çömelir, "hastasını" gözlemlerken başı öne eğiktir.

"Bunda yanlış bir şey görmüyorum."

"Daha önce böyle bir izi yoktu." Balığı gösteriyorum. "Gördün mü?"

"Hayır, bu sadece bir pat-" Ağzını kapattı. "Evet, bazen o türde böyle şeyler olabiliyor. Renklerini her zaman değiştirirler. Endişelenecek bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Balığa tekrar baktım. Evcil hayvan dükkânındaki satıcı bundan hiç bahsetmemişti.

"Elbette. Bir daha olursa endişelenme," diye çabucak ekliyor Adam.

"Peki ya yüzgeci?"

Akvaryuma endişeyle bakıyor. "Ne olmuş ona?"

"Sol yüzgeci yırtılmıştı. Ve şimdi tekrar doldu."

"Evet, inanılmaz iyileştirme yetenekleri var ve yüzgeçleri ile kuyruklarını yeniden büyütebiliyorlar." Gözlerimi ona dikiyorum.

"Aldığım balık bu değil, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Adam elini kaldırdı ve elinin arkasını başını salladı, yüzünde suçluluk ifadesi vardı. "Önceki bir çeşit ... öldü. Patron, Iliya'nın hepimize bir fotoğrafını göndermesini ve aynı görünen bir tane bulup değiştirmemizi emretmesini istedi."

Tara bir kahkaha krizine girer.

Akvaryuma dönüp bakıyorum ve Drago'nun adamlarına şehri taramaları ve benim için özel bir balık aramaları talimatını verdiğini hayal ediyorum. Kocamı her düşündüğümde olduğu gibi içimi sıcak bir karıncalanma hissi kaplıyor. Beni boğmakla tehdit ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve aklım bir anda iki gece önce Drago'nun beni altına alıp ona aşık olduğumu iddia ettiği ana gidiyor. Panik. midemin çukurunda patlıyor. Bu doğru değil. Ondan hoşlanıyorum. Bugün olduğu gibi, iş yüzünden bütün gün evde olmadığında, kendimi bir şekilde boşlukta hissediyorum. Ama ona aşık değilim. Ve o da kesinlikle bana aşık değil, O ne derse desin. Evliliğimiz sadece iyi giden bir iş anlaşmasıydı. Başka bir şey değil. Daha azı değil.

"Um, Sienna . . . Balıktan haberin yokmuş gibi davranabilir misin?" Adam beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Elbette." Başımı sallıyorum ve kendimi gülümsetiyorum. "Tanrı'ya şükür." Adam rahat bir nefes aldı.

O gittikten sonra, yeni bardağımla kesenin ipini çözüyorum. çakıl taşları ve bir avuç taş alıyorum. Kristallerin düşmesine izin verirken elim suyun üzerinde geziniyor. Onların tankın dibine batışını izliyorum. Tara yanımda çığlık atıyor.

"Sienna! Çıldırđın mı sen?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne?"

"Bunları nereden aldın?"

"Taşlar mı? Drago'nun benim için aldığı renkli camlar. Güzel değiller mi?"

Tara ağzını açıyor, sonra kapatıyor, ancak sözcükleri oluşturamıyormuş gibi tekrar açıyor.

"O ... onların bir akvaryumda kullanılacağını biliyor muydu?" Sesi biraz gergin geliyor.

"Evet. Ne renk istediğimi bile sordu. Neden?"

"Çünkü cam değil." Kristallerden birini avucumdan aldı ve inceledi. "Bu, canım, on karatlık bir zümrüt, en az on beş bin dolar değerinde."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıyorum ve en az yirmi benzer taşın kumlu derinlikleri süslediğı akvaryuma bakıyorum.

"Ama, bana ... söyledi. Bana sadece cam olduğunu söyledi. Bunu neden yapsın ki?" "Süslemelerime" bakakaldım.

"Evet, nedenini merak ediyorum." Tara kıs kıs güler. "Prens Saeed mutlu olmayacak." "Prens Saeed kim?"

"Bunları aylar önce sipariş eden milyarder."

Avucumdaki zümrütlere tekrar bakıyorum ve o tanıdık panik hissi tekrar yüzeye çıkıyor. Yeşil taşların geri kalanının akvaryuma düşmesine izin vererek, diğerlerinin yanına yerleşmeden önce küçük bir sıçrama yapmalarını izliyorum.

"Sanırım başım ağrıyor," diyorum Tara'ya bakmaktan kaçınarak. "Ben yukarı çıkıp biraz dinleneceğim."

"Balık için üzölme. Olur böyle şeyler."

"Biliyorum."

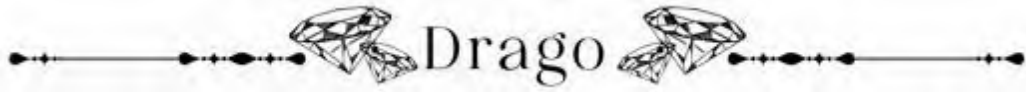
Yatak odamıza ulaştığımda doğruca şifonyere gidip Drago'nun bana hediye ettiği "cam kristallerle" dolu vazoyu alıyorum, sonra da yatağın kenarına oturuyorum. Kabı eğdiğimde düzinelerce renkli taş yatak örtüsünün üzerine saçılıyor. Kalemlerimi yana kaydırıp en yakındaki taşı alıyorum. Ateş kırmızısı ve oval şekilli, pencereden sızan ışığı yansıtan birçok faseti var. Büyük olasılıkla bir yakut.

Çeşitli tonlardaki diğer taşların arasında birkaç tane daha kırmızı taş var. Değerli taşlar hakkında pek bilgim yok ama sadece renklerine bakarak safir, ametist ve tanımadığım daha birçok taş olduğunu söyleyebilirim.

Taşları vazolarına geri koyarken, "Aptal adam," diye mırıldandım.

"Kalemligimi" şifonyerin üzerine geri koyduğumda, defterimi kazaklarımın arasında saklandığı yerden almak için dolaba doğru yürüyorum ve komodinin çekmecesinden bir kalem alıyorum.

Georgina'nın bir sırrı vardı, diye yazıyorum, elim hafifçe titrerken. Büyük bir sır, korkunç bir sır. O kadar kötüydü ki, bunu kimseye itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Özellikle de kendine. Huysuz kurt adama aşık olmuş.

Ofisimin kapısı açılıyor ve kömür rengi üç parçalı takım elbise giymiş kısa boylu, neredeyse çelimsiz bir adam içeri giriyor. Beyaz saçları geriye doğru taranmış, siyah çerçeveli gözlüklerinin kenarından görünen kalın siyah kaşlarıyla tezat oluşturuyor.

"Bay Dubois." Masamın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ediyorum.

Fransız oturduğunda çekmecedен büyük kadife bir kutu çıkarıp önüne koyuyorum.

Çoğu kuyumcu değerli taşları yalnızca normal kanallar aracılığıyla satın alır çünkü müşterilerine değerli taş konusunda güvence vermek isterler

Sertifikalı ürünler sunarak özgünlük. Ancak bazı alıcılar evrak işleriyle ilgilenmez. Onlar sadece en iyi taşları isterler. Bay Dubois bu tür müşterilere hitap ediyor. Arap prensleri. İş dünyasının patronları. Dünyanın her yerinden oligarklar. Sertifikalar umurlarında değil, yeter ki Eşler ya da sevgililer odadaki en pahalı mücevheri takabilir. Dubois, "Anlaştığımız konu bu değildi Bay Popov," diyor.

"Biliyorum."

Gözlüklerini çıkarıp kutuya doğru tutuyor. "Prens Saeed isteğinde çok netti. Zümrüt, safir değil."

"Korkarım zümrütler artık mevcut değil. Sunduğum safirler yüzde 20 daha değerli," diyorum ve çekmeceye uzanıyorum. "Ve özür olarak bir hediyem var."

"Ekselansları özellikle zümrüt istedi. Bu kesinlikle kabul edilemez-" Cümlesinin ortasında durup avucumdaki mücevhere bakıyor. "Bu mu ..."

"Evet. G SI1 beş karatlık yuvarlak bir elmas." Elması uzattığı elinin üzerine koyuyorum ve arkama yaslanıyorum. "Prensi ara. Zümrüt yerine safir aldığı için yaşadığı hayal kırıklığını telafi etmek için hediyemin yeterli olup olmadığını sor."

Kuyumcu cebinden küçük bir büyüteç çıkarır ve kayayı her açıdan inceliyor. İşini bitirdikten sonra telefonunu çıkarıp bir arama yapıyor. Dudaklarını okuyamadığım ve ne dediğini anlamakta zorlandığım için Fransızca konuştuğunu varsayıyorum. Ama Dubois'nın heyecanlı ses tonuna bakılırsa Prens Saeed ile konuşuyor olmalı.

Dubois görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, "Para önümüzdeki beş dakika içinde havale edilecek," diyor. Elması dikkatlice bana geri verdi. "Ekselansları benden hediye için minnettarlığını iletmemi istedi ve şunu teyit etti safir yeterli bir ikamedir."

Başımı salladım ve elması kutunun içine yerleştirdim. "Paranın alındığına dair bir onay alır almaz, işimiz tamamlanmış olacak."

Dubois kutuyu kapatır ama sanki kaybolmasından endişe ediyormuş gibi ellerini kutunun üzerinde tutar. "Sorabilir miyim, zümrütlere ne oldu?"

"Karımın onlara ihtiyacı vardı."

"Oh? Güzel bir bilezik için kullanılmasını ister mi? Paris'te harika bir tasarımcım var, eminim muhteşem bir özel parça bulabiliriz-"

"Onlar mücevherleri için değildi. Onlara akvaryumu için ihtiyacı vardı."

Telefonum gelen bir mesajla titriyor. Ekrana bakıyorum ve bankamdan ödemenin yapıldığına dair bir bildirim görüyorum.

"Pardon? Bir ne?"

"İçinde su ve balık olan cam şey," diye açıklıyorum ve ona elimi uzatıyorum. "İşiniz için teşekkür ederim Bay Dubois. Prense en iyi dileklerimi iletin."

Fransız yavaşça ayağa kalkıyor ve elimi sıkıyor, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. Kutuyu sağ kolunun altında tutarak kapıya doğru yöneliyor ama eşikte duruyor.

"Elması neden karın için saklamadın?" diye soruyor omzunun üzerinden.

Dudaklarımın köşesi kıvrılıyor. "Renksiz."

Kuyumcu çıkarken Filip ofisime girdi. "Herhangi bir hareketlilik var mı?" diye sordum.

"Hayır. Kimse Bogdan'ın adamlarını herhangi bir yerimizin yakınında görmedi."

"Güzel. Bize karşılık vermeden önce organize olmak için biraz zamana ihtiyaçları olacak. Roman Petrov toplantıyı onayladı mı?"

Filip, "Evet, yarım saat içinde burada olacak," dedi ve ellerini önünde kavuşturdu. "Az önce Tara aradı."

"Ne istiyormuş?"

"Karınızla birlikte buraya doğru yola çıktıklarını haber vermek için. Her an gelebilirler."

"Ne?" Sandalyemden fırladım. "İkisinin de araziden ayrılmasına izin verilmemesi için özel bir emir verdim."

"Görünüşe bakılırsa Bayan Popov limandaki muhafızları çok ikna etmiş. kapısı." Cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürüyor ve hattaki kişiyi dinliyor. "Az önce arka girişe geldiler."

Avucumu masaya vuruyorum ve ofisten dar koridora doğru koşuyorum. Romenlerin bugün misilleme yapması pek olası değil ama ne karımın ne de kız kardeşimin kulüpte olmasını istemiyorum - en olası hedef. Arka kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve tam zamanında dışarı çıkıp Sienna'nın arabadan indiğini görüyorum, üzerinde yeşil bir elbise var ve üst kısmı tüylerle kaplı.

Karımın tam önünde durana kadar otopark boyunca yürüyorum ve sert bakışlarımla onu kısıtırıyorum. "Ne oluyor Sienna?"

"Drago." Gülümsüyor. "Tara ve ben seni ziyaret etmeye karar verdik."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kadınların başlarının üzerinden onları emirlerime karşı gelerek buraya getirmeye cüret eden Relja ve Iliya'ya bakıyorum. Arabanın diğer tarafında arkaya yaslanmış, kıpırdanıyorlar.

"Açıkla!" Kükrerim.

İki adam da sinerek geri çekiliyor.

"Drago." Sienna parmaklarını bileğime doluyor. "Bu benim hatam. Ben ısrar ettim."

"Neden?"

"Sadece seni görmek istedim." Omuz silkiyor. "Ve bana aldığın silahı taşıyorum."

Öfkemin bir kısmı dağılıyor. Uzanıp elimin tersiyle çenesini okşuyorum, sonra kız kardeşime bakıyorum. "Daha iyi bilmen gerekirdi."

"Sienna'yı neşelendirmek istedim," diyor Tara ama sonra bir sonraki cümleyi ağzından geçiriyor. "*Balığın öldüğünü biliyor.*"

Öfkemin geri kalanı kayboluyor. Sienna'nın başının tepesine hızlı bir öpücük bırakıyorum ve Iliya'ya bakıyorum. "Kadınlar buradayken kulübün etrafına yirmi adam yerleştirilmesini istiyorum."

Iliya başını sallıyor ve telefonuna uzanıyor. Karımın kısa elbisesine bir kez daha bakıyorum.

"Ve Iliya, geçen seferki uyarının aynısının girişte tüm erkek konuklara iletildiğinden emin ol."

* * *

Rus pakhan gözlerini bana dikeyor, sonra yanında oturan yaşlı adama bakıp Rusça bir şeyler söylüyor. Avucumu Sienna'nın dizine koyuyorum. O telefonuyla uğraşmaya devam ederken ben yavaşça tenini okşarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Romenlerin cephanesinin tamamını alacağım," diyor pakhan, "ama kamyondan sizin için kurtulmak için yüzde beş ek indirim istiyorum."

"Malları sana zaten piyasa değeriinin çok altında satıyorum Roman." "Bu benim teklifim. İster kabul et, ister etme."

Ona sert bir bakış atıp başımı sallıyorum. Bu işlem daha çok prensiplerle ilgili. Bogdan'ın pisliğinin gitmesini istiyorum.

"Etrafta, sunabileceğiniz başka bir ürün trnzn de olduğu konuşuluyor" diye ekliyor. "Eşim için bir şeyler seçmek istiyorum."

"Bu konuda herhangi bir indirim alamazsınız."

"Karıma bir şeyler alırken fiyatını düşünmüyorum," diye bağılıyor, gözle görülür bir şekilde kırıgın.

"O zaman ofisime gidelim." Sienna'nın çıplak omzunu öpüyorum. "On dakika içinde döneceğim."

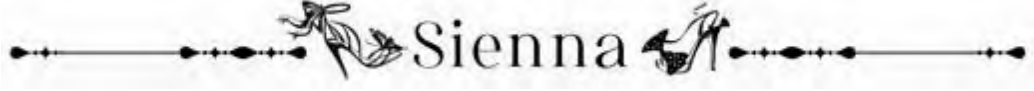
"Gidip Tara'nın yardıma ihtiyaı olup olmadığını kontrol edeceğim." Kız kardeşimin iki adamla birlikte durduğu kulübün diğeri tarafına doğru dönüyor, ikisi de onu dans pistine götürmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Pekala."

Sienna kabinden çıkıp gruba doğru ilerlerken gözlerimle onu takip ediyorum. Tara'nın yanında duran adamlar Sienna'nın yaklaştığını fark ediyor.

Bir an sonra kafalar bana doğru döndü. Gözlerimde görmelerine izin verdim

Karım onlara ulaştığında ikisi de hala oradaysa ne olacak? İki adam da bir şeyler mırıldanır ve oradan hızla uzaklaşır. Güzel.

"Bu gece buranın havası çok tuhaf," diye mırıldanıyorum. Tara rahatça sangria'sından bir yudum alıyor. "Nasıl yani?"

"Arkadaşların benim yaklaştığımı gördükleri anda kaçtılar." İçecekleri taşıyan garsona bakıyorum ve o bakar bakmaz kafasını yana çeviriyor. gözlerini bana dikeyor. İnsanlar bakışlarımla karşılaşmamak için gerçekten çok çaba sarf ediyor gibi görünüyor. Aslında, sanki herkes bana bakmaktan bilerek kaçınıyor. Ya da en azından erkekler. "Elbisem o kadar kötü mü?"

Tara beni süzüyor, gözleri birkaç dakikalığına tüylü korsenin üzerinde duruyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en çirkin kıyafet. Ama hayır, sorun elbise değil."

"O zaman neden?"

"Girişte Drago'nun uyarısını aldılar."

"Uyarı mı? Aman Tanrım, insanlara silah getirdiğimi mi söyledi? Dolu bile değil! Drago ısrar ettiği için aldım. Kardeşin dışında kimseye ateş etmem."

Tara içkisini yudumlarken gözleri şişiyor. "Drago'ya ateş mi ettin?"

"Uzun hikâye." Elimi salladım. "Silahı Tara'nın yanında bırakmalıydım. herkes gibi fedailer."

"Sorun silah değil. Onları korkutan kaşık." "Kaşık mı?"

Bardağına gülümsüyor. "Evet. Bu konuda çok endişeliler. kaşık."

"Sarhoş musun sen?"

Tara cevap verme fırsatı bulamıyor çünkü yirmili yaşlarının sonlarında sarışın bir adam kolunu arkadan beline doluyor.

"Sen olduğunu biliyordum, Tara sevgilim," diye mırıldanıyor. "Ne kadar oldu?
Üç yıl mı?"

Gözlerini deviriyor ve adamın elini ortasından çekiyor. "Git, Gary. Kardeşimin iş ortaklarına bulaşmadığımı biliyorsun."

"Her zaman bir parti bozan." Adam gülüyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Belki arkadaşının daha olumlu bir tavrı vardır."

Ben bir yanıt veremedim, Tara adamı beyaz gömleğinin önünden yakaladı. "O Drago'nun karısı, seni aptal! Git buradan!"

"Söylemiyorsun. Belki hanımefendi farklı bir şey denemek ister." Elini bana doğru uzatıyor ve göğüslerime bakıyor.

"O yapmazdı." Bir adım geri çekiliyorum ama o yine de parmaklarını kolumda gezdirmeyi başarıyor.

"Gary, lütfen. Drago her an gelebilir," diye fısıldıyor yengem endişeyle ve arkamda bir yere bakıyor. "Kahretsin."

Arkamı döndüğümde kocamın ofisine giden koridorda durduğunu ve öldürücü bakışlarını Tara'nın arkadaşına diktiğini görüyorum.

"Ben gidiyorum o zaman." Gary'nin biraz telaşlı sesi arkamdan geliyor.

Drago adamın kabine çekilmesini izler, sonra dans pistini geçerek bara doğru yönelir.

Tara kolumu tutarak, "Kahretsin Sienna, kaşıkla saldıracak," diye bağırıyor. "Ben Gary'yi buradan atması için güvenlikten birini çağırırken sen de oraya gidip onun dikkatini dağıtmalısın."

"Neden?"

"Çünkü Gary bizim yatırım bankacımız ve Drago onun gözlerini çıkarmayı planlıyor."

"Evet, doğru." Gülüyorum.

"Şaka yapmıyorum, Sienna!" Kolumu sallıyor. "Erkekler sana bakmaktan kaçınıyor çünkü bakarlarsa kaybedecekleri konusunda uyarıldılar."

gözleri. Oraya git ve onu durdur!"

Tara'yı çıkıştaki fedailerden birine doğru koşarken izliyorum, sonra Drago'nun çekmecedan bir kaşık aldığı bara bakıyorum. Bu çok saçma. Göğüslerime baktı diye bir adamın gözlerini çıkaracak değil ya.

Barın arkasında, Drago kaşığı yüzüne doğru kaldırır ve başparmağıyla kenarına vuruyor, sonra Gary'nin oturduğu kabine doğru yöneliyor. Çenesi sıkılmış ve ağzı sert bir çizgiye oturmuştur. Gözlerinde cinayetle bankacıya bakıyor. Kahretsin.

Dans pistinde koşturuyorum, yol boyunca dirseklerimle birkaç kişiye çarpıyorum. Drago'ya ulaştığımda kollarına atlıyorum, boynuna sarılıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum.

"Merhaba." Sırıtiyorum ve sıkıca bastırıldığı dudaklarını öpüyorum.

Drago'nun eli beni desteklemek için kalçamın altına kayıyor ama gözleri hâlâ omzuma odaklanmış durumda.

"Hey." Çenesini parmaklarımın arasına alıp bana bakması için başını eğiyorum. "Bana o güzel kristallerden daha fazla getirme şansın var mı?"

"Ne renk?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Kırmızı. Mutfak penceresindeki çiçek saksılarında güzel duracaklar. Sence şu dükkanda var mıdır?"

"Öyle."

Göğsümde sıcak bir his yayılırken yanağını okşayarak gülümsüyorum. "Yani yakutları saksı süslemesi olarak uygun mu görüyorsun?"

Eli kalçamı sıkıyor. "Ben kırmızı beril düşünüyordum ama tercih edersen yakut da olabilir. Baklayı ağzından çıkaran Tara mıydı?"

"Evet. Akvaryuma bir avuç zümrüt attığımı görünce çok üzüldü." Gülümsedim. "Neden, Drago?"

"Sen de benim gibi ışıltılı şeyleri seviyorsun." "Peki, neden onları bana veriyorsun?"

"Çünkü en parlak olanı zaten benim elimde ve onun ışıltısı hiçbir taşla kıyaslanamaz."

Bana sahip olduğunu söylediğini duymak bu kadar iyi hissettirmemeli. Beni bu kadar ıslatmamalı. Ama yapıyor. Onu içimde hissetme, bu ifadeyi eylemle pekiştirmesini sağlama ihtiyacıyla içimi sızlatıyor.

Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum. "Evet, kıyafetlerimin ısıltılı olmasını severim."

Bir tepsi içki taşıyan bir garson yanımdan geçiyor. Drago bunca zamandır elinde tuttuğu kaşığı fırlatıyor ve kaşık yüzeye çarparak bardaklardan birine isabet ediyor.

"Saçma sapan kıyafetlerinden bahsetmiyorum Sienna."

Bakışları benimkini tutuyor, delici ve ciddi, bir şekilde yoğunluğu ilkel. Bazen sadece gözleriyle beni yiyip bitirebileceğine inanıyorum.

Göz ucuyla insanların bize meraklı bakışlar attığını görebiliyorum. Elbisem kalçalarım kadar yükselmiş, herkesin bacaklarımı ve muhtemelen kırımın yarısını görmesini sağlıyor ama umurumda bile değil. Tüm varlığım Drago'ya, onun kollarında olmaya ayarlı. Tek gördüğüm o. Tek hissettiğim. Etrafımızdaki havayı dolduran tüm kokulara rağmen, kokladığım tek şey onun hafif nane kokusu. Bir insan tarafından hiç bu kadar büyülenmemiştim.

"Gerçekten o adamın gözlerini çıkaracak mıydın?" Drago'nun bakışları dudaklarıma kaydığında fısıldıyorum.

Çenesi sıkıştı ve arkasını dönerek beni özel kabinine doğru götürdü "Tara çok fazla konuşuyor."

Drago'nun omzunun üzerinden çıkışa bakıyorum, iki güvenlik görevlisi bankacıyı dışarı itiyor, Tara da onları denetliyor. Yukarı bakıyor ve göz kırparak başparmağını kaldırıyor.

Büyük deri koltuğa ulaştığımızda bacaklarım Drago'nun arkasından çözülüyor, ama o beni bırakmak yerine kucağına oturtuyor. Saçındaki tutuşumu bırakıyorum ve parmaklarımı Çenesini ağzına götürdü. Dudaklarını ayırıyor, dişleri işaret parmağımın ucunu ısıyor.

"Bu ne içindi?" diye sordum.

"Beni görevimden alıkoyduğunuz için bir ceza."

"Sık sık insanların gözlerini oyma isteği duyuyor musun?" Hala Tara'nın benimle dalga geçtiğini söylemesini bekliyor olsam da soruyorum.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirliyor. "Hayır. Bu oldukça yeni bir gelişme."

Başparmağımın dudaklarının kıvrımını okşamasına izin veriyorum, sonra avucumu çenesi boyunca kaydırıyorum. Hoparlörlerden gelen müzik yavaş bir melodiye dönüşüyor: "The Sound of Silence." Tanıştığımızda bu şarkı çalıyordu ve hatırlıyorum
Onun varlığının bile beni nasıl etkilediğini.

Merak ve anlık bir çekim vardı ve kim olduğunu bile bilmeden ona doğru garip bir çekim hissettim. Ama aynı anda, tanımlayamadığım başka bir his daha vardı, onun özünden çok etkilenmişim.

Şimdi hatırlıyorum. İnce bir korku dalgası, ilkel bir içgüdü, sanki bilinçaltım beni çok tehlikeli bir adamın karşısında durduğu konusunda uyarmaya çalışıyordu. Görmezden geldim.

"Evcil bir suikastçi yok, *değil* mi? Adam'ın rahip hakkında konuştuğunu duyduğumda senden bahsediyordu."

Drago'nun bakışları dudaklarımdan ayrılıp benimkilerle buluşmak üzere yukarıya doğru hareket ediyor. Artık gülümsemiyor ve cevabı orada, gözlerinde açıkça görülebiliyor. Sanırım içten içe gerçeği hep biliyordum.

"Pop, Sırbistan'da genç serseriler olduğumuz zamanlardan kalma eski bir lakap. Adam bana hala bazen böyle hitap eden tek kişi."

Kaba sesi varlığında yankılanıyor, doğrudan kalbime, her kelime ruhuma bir kaya gibi düşüyor. Cosa Nostra'da doğdum ve mafyanın yöntemleri bana yabancı değil. Tanıdığım her adam muhtemelen en az bir kez can almıştır, ama Don'umuz dışında hiçbiri bu kadar kendi adaletlerini uygulamakta acımasızlar. Bilincimin isyan etmesini, dehşet duygusunun yükselmesini, beni boğmasını bekliyorum. Ama gelmiyor.

Kendimi bildim bileli kendimi bir sirk göstericisi gibi hissederim; bir topun üzerinde durur, dengemi korumaya çalışır, yere çakılma korkusu hep aklımdadır. Ayaklarımın altındaki topun en küçük hareketi bile dengemi yeniden kazanmaya çalışırken ellerimi havada savurmama neden olurken kendimi dik tutmaktan başka gerçek bir amacım ya da hedefim yoktu.

Kocamın kasvetli yüzüne bakarken, uzun zamandır böyle hissetmediğimi fark ediyorum. Hayatımda ilk kez kendimi sağlam bir zeminde, düşmanlarının cesetlerini çivileyen bir adamın kollarında duruyormuşum gibi hissediyorum.

Duvarları.

"Bir şey söyle Sienna." Drago'nun gözleri dudaklarıma yapışmış, tepkimi bekliyor. Dişleri sıkıca kenetlenmiş, ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmış.

"Neden haç?" Soruyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"Bu bir imza. Eski takma adımın bir oyunu. Bana ya da benim üzerime gelmeyi düşünebilecek olanlara bir mesaj göndermenin bir yolu."

"Peki mesaj nedir?"

"Günahlarını affedeceğim. Şahsen. Ve kanla. Tıpkı ailemi öldüren insanlara yaptığım gibi."

"Onları buldun mu?"

"Her biri. Kimse aileme dokunamaz ve nefes almaya devam eder." Eli çenem boyunca çeneme doğru ilerliyor ve sonra enseme sıkmak için geri dönüyor. "Ve kimse benim pırıl pırıl karıma bakamaz. Kim buna cüret ederse bunun görecekleri son şey olduğundan emin olun."

Nefes alıyorum ve biraz öne eğiliyorum. Elbisem kalçalarımı sararken, Drago'nun sert aleti doğrudan amıma bastırıyor. Başını yana eğiyor ve kanepenin kolunda duran küçük bir kumandaya uzanıyor. Bir an sonra, kabinin her iki yanındaki iki lamba sönüyor ve bulunduğumuz alanı yarı karanlıkla örtüyor. Etrafımızdaki dans pistinin, diğer kabinlerin ve barın ışıkları hâlâ yanıyor ama biz gölgede kalıyoruz, çoğunlukla meraklı gözlerden saklanıyoruz.

Drago'nun elleri kalçalarımın altına giriyor, sonra elbisemin kumaşını yavaşça yukarı itiyor. Tepemde bangır bangır çalan müzik yüzünden hırıltılı nefes alışlarını duyamıyorum ama sıcak nefes verişlerini yüzümde hissedebiliyorum.

"Seni götürdüğüm düğünü hatırlıyor musun? Hani benim için dans etmiştin?" diye soruyor ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor. Elleri dudaklarıma uzandı. Külotumun lastiği, parmakları kalçalarımındaki dantelli kayışlara dolanıyor.

Başımı sallayarak gömleğini avuçluyorum ve vücudum elektrikle dolup taşarken alt dudağını ısıırıyorum. Birbirimize ne kadar yakın olursak olalım, bu asla yeterli olmuyor. Külotumun sol tarafında bir çekilme ve ardından bir yırtılma hissediyorum.

"Seni o masadan kaldırmak ve oradaki herkesin önünde becermek istedim. Benim olduğunu iddia etmek için. Ve herkesin bunu

bildiğinden emin olmak."

Külotumun sağ tarafı da yırtılıyor ve sonra avucunu v cutlarımızın arasında kaydırıyor, fermuarını açarken parmağıyla klitorisimin etrafında dönüyor.

diğer eliyle pantolonunu. Aleti serbest kaldığı anda beni kı ımın altından kavırıyor ve katı uzunluğunun üzerinde konumlandırıyor.

" tiraf etmek istediğin bir şey var mı Sienna?"

Yüzündeki ifadeyi net olarak göremeyecek kadar lo  bir hava var ama dans pistinin üzerindeki ışık huzmesi arada bir açık yeşil gözlerinden yansıyor. Gözleri benimkileri delip geçiyor. Midemde bir duygu kasırgası kopuyor ve dışarı çıkmak istiyor. Ellerimi saçlarına gömüyorum ve derinliklerine bakarak yavaşça sikiinin üzerine kayıyorum.

  imi doldurup derinliklerime yerle irken nefesim kesiliyor. Koyu renkli sa  tellerini parmaklarımın arasına sıkı tırıyorum ve kalçalarımı sallayarak onu daha da içime alıyorum.

Ona binerken bakı larım onu esir alıyor ama dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Ne istediğini biliyorum. Onu sevdiğimi söylememi istiyor. S yleyemiyorum. Gerçeği dile getirmekten, ikimizin de zaten bildiği şeyi yüksek sesle söylemekten çok korkuyorum. Bunu her d   nd ğ imde içimde panik yükseliyor, pençeleriyle beni kavırıyor, sıkıyor. Korkumun mantıksız olduğunun farkındayım. Bir insanın kaderini    basit kelimeyle belirleyemezsiniz. Yine de, onu kaybetmekten korktuğum için bunu yapamıyorum.

Kal alarımı d nd rd k  e içimdeki baskı artıyor, onu daha da fazla hissetme ihtiyacı duyuyorum. Drago'nun eli kı ımın yanağını sıkıyor, sonra kal am boyunca amıma doğru ilerliyor ve klitorisimi  imdikliyor. Nefesim kesiliyor, nefesim hızlı ve sığ.  ne doğru eğilip alnını alnıma değdirdiğinde kocamın parlak, delici gözleri h l  benimkilere sabitlenmiş durumda.

"Sorun yok, *mila moya*," diye fısıldıyor, ba parmağını tomurcuğuma bastırarak. "Bunu söylemek zorunda değilsin. Hazır olduğunda söyleyeceğini biliyorum."

Dudakları dudaklarıma yapı ıyor, ısırıyor, sahipleniyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp onu öperken yanıımızdaki minderin üzerine bıraktığı uzaktan kumandaya uzanıyorum.

Bir düğmeye hafifçe basıldığında, kanepenin iki yanındaki zarif sütün lambaları canlanıyor, bizi soluk mavi bir ı ıltıyla yıkıyor ve çevremizdeki farkındalığı yeniden sağlıyor. Kulüpte yüzden fazla insan

var

Bu gece, her biri kocamın sikine bindiğimi açıkça görebiliyor.

Drago'nun gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Neden?" diye sorar.

Uzaktan kumandayı kenara atıp avuçlarımı kocamın yüzüne bastırıyorum, onu yavaşça sürmeye devam ederken gözlerimle yutuyorum. İçime çekiyorum

Kokusunu içime çekiyorum, özünü içime çekiyorum ve tanıştığımızda bir zamanlar korktuğum karanlığı kucaklıyorum. Bu adam. Beni anlayan tek kişi. Artık hayatımı onsuz hayal edemediğim adam.

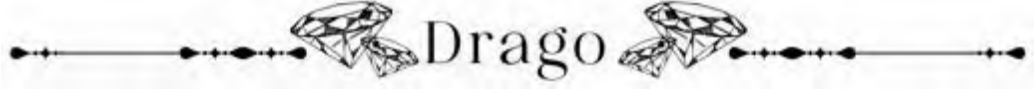
"Çünkü ben de herkesin bilmesini istiyorum,"

diyorum. "Neyi bilmesini?"

"Benim olduğumu." Hızlı kalp atışlarımı hissedebilmesi için öne doğru eğildim.

"Ve ben seninim."

Bölüm 21

Balkabağı-portakal. Tabii ki.

Dirseğimi banyonun kapı çerçevesine dayayıp saçlarımı havluyla kurulamaya devam ederken bir yandan da karımı izliyorum. Yatağın kenarına oturmuş, sağ ayağını yakındaki koltuğa dayamış, ayak tırnaklarını boyuyor. Elindeki fırçayı sadece iki parmağının ucuyla tutuyor, diğer üç parmağını dışarı doğru uzatmış, bu da bana tırnaklarındaki cilanın henüz kurumadığını düşündürüyor.

Bugünkü kıyafeti turuncu bir kazakla eşleştirilmiş parlak turkuaz tozluklardan oluşuyor. Pantolonun üzerinde balık pullarından oluşan bir desen var, bu da onu bir bakıma denizkızı kuyruğuna benzetiyor. Gülümsüyorum ve pervazdan uzaklaşıp odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum.

"Hey, ne yapıyorsun?" diyor elimi bileğine dolayıp bacağını yukarı çekerek koltuğa oturmamı sağlarken.

Ayağını dizime koyup oje fırçasını elinden alıyorum. Aplikatörü komodinin üzerindeki şişeye daldırıp başladığı işe devam ettiğimde Sienna'nın yüzündeki şaşkınlık yerini şaşkınlığa bırakıyor.

Uzanıp parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Senin erkekler ayak tırnaklarımı boyadığını görseler ne derlerdi? Bu pek erkeksi bir şey değil, biliyor musun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "İşim bittikten sonra gidip birinin kıcını tekmeleyeyim mi? Bu benim alfa erkek statümü korur mu?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Gülüyor. "Ama yüzlerindeki ifadeyi görmeyi çok isterdim."

"Kimse bu konuda bir yorum yapmazdı çünkü yaparlarsa bu bacaklarına baktıkları anlamına gelirdi. Ve bu onlar için iyi bir son olmaz."

dedim ve görevime devam ettim. "Ayak parmaklarını

oynatmayı kes." "Özür dilerim." Homurdanıyor. "Parıltılı tozu unutma." "Bunun ne olduğunu bilmeli miyim?"

"Parıltılı toz. Al." Elime küçük yuvarlak bir kap tutuşturuyor. İçi bir çeşit pırıltılı tozla dolu. "Sadece küçük bir tutam al ve tırnaklarına serp. Çabuk ol, yoksa oje kurur ve simler yapışmaz."

Avucumdaki küçük şeyi inceliyorum. Başparmağımdan daha küçük, bu yüzden içinden bir şey "sıkıştırmam" mümkün değil. Açmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Avucuma biraz sim döküyorum, birazını parmaklarımın arasına alıyorum ve dikkatlice Sienna'nın ayak tırnaklarının üzerine dökülmesine izin veriyorum.

"Yeterli mi?" diye soruyorum ve başımı kaldırdığımda karımın bana baktığını görüyorum, gözleri parlıyor.

"Bu asla yeterli olmayacak, Drago."

Ses duymuyorum, o yüzden fısıldamış olmalı.

"Parıltılı mı?" diye sordum.

Sienna'nın parmak eklemleri hafifçe yanağımlı okşuyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Senden."

Gülümsemesi *gerçek* ve tüm yüzünü parlatıyor. Bakışları hâlâ o lanet pudranın geri kalanını tuttuğum avucuma düşüyor ve o gülümseme muzip bir sırıtışa dönüşüyor.

Kaşlarımı çattım. "Yapma canım-"

Sıcak nefesi elime üflüyor ve üzerime altın parçacıklarından oluşan bir bulut gönderiyor. Milyonlarca parıldayan zerre havada minik mücevherler gibi süzülürken, karım gülerek onların başıma, yüzüme ve hatta göğsüme yapışmasını izliyor.

Hayatımın bir döneminde bu gösteriyi çocukça bulurdum. Aptalca. Ama karımdan, ellerimde tuttuğum en değerli mücevherden? Yüzümü yarmakla tehdit eden sırıtışı saklamakta zorlanıyorum. İmparatorluğumu üzerine inşa ettiğim tüm o güzel taşlar

bir insanı dışarıdan parlatmak için kullanılır. Sienna'm ruhumun her köşesini aydınlatıyor.

"Bana karşı gelenlere ne yaptığımı hatırlıyor musun, *mila moya*?"

"Altın sana çok yakışıyor, Drago." Bir kıkırdama daha. "Duvarla ilgili bir şeydi, değil mi?"

"Aynen öyle." Koltuktan sıçradım, onu belinden kavradım ve odanın diğer ucuna taşıdım.

* * *

Ön kapıda nöbet tutan Relja'ya "Birkaç saat içinde döneceğim," diyorum ve ceketimi giyiyorum. "Eğer biri karımın yerleşke duvarlarının dışına adım atmasına izin verirse, boynunu kırarım."

"Elbette, patron." Başını sallıyor, gözleri başımın üzerine odaklanmış.

"Herhangi biri uzaktan bile olsa şüpheli bir şey bildirirse derhal benimle irtibata geçsin."

"Yapacağım."

Gitmek için döndüğümde omzuma bir dokunuş hissettim ve arkama baktım. "Ne oldu?" "Kafanda bir şey var," diye mırıldandı.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Elim birkaç saç teliyle geri geliyor.

Parlak altın tozu zerrecikleri. Burnumun kenarını sıkıp küfrediyorum.

Boston Cosa Nostra grubuyla bir toplantıya gidiyorum. Saçımda simlerle. Her şeyin saçmalığına sırtarak garaja doğru ilerliyorum.

Şehrin bir saat dışında buluşmak üzere anlaştık. Kulübümde olmasını tercih ederdim ama Nera Leone Ajello'nun radarından uzak kalmak istedi.

Arabamı karartılmış camları olan siyah bir sedanın yanına çekiyorum, motoru durduruyorum ve Filip yanıma park ediyor. Lokantanın otoparkındaki diğer tek araç, renkli camları da dahil olmak üzere bir başka pahalı araba. Görünüşe göre Don

Leone'nin karısı buraya uçmak yerine arabayla gelmeye karar vermiş çünkü bunlar kiralık gibi görünmüyor.

Lokantanın kapısında *kapalı* tabelası asılı ama ışıklar yanıyor ve hiçbir yerde garson olmamasına rağmen en sağdaki masada bir kadın oturuyor. Arkasında siyah takım elbiseli iki adam duruyor, ellerini arkalarında kavuşturmuşlar.

Arabamdan çıkarken "Sadece iki koruma var" dedim.

Filip bakışlarımı takip ediyor ve omuz silkiyor. "Belki de bunun barışçıl bir toplantı olduğunu açıkça belirtmek istiyordur."

"Ya da belki de bizden korkmadığını bilmemizi istiyordur." Kapıyı iterek açıyorum ve kocası hastayken Boston Cosa Nostra'yı yöneten kadına doğru gidiyorum.

Nera Leone ile şahsen hiç tanışmadım ama altmışlı yaşlarının sonundaki kocasından çok daha genç olduğunu biliyorum. Belki kırk yaşlarında bir kadın beklerdim, yirmili yaşlarında değil. Eğer öyleyse. Uzun kırmızı paltosunun üzerine dökülen koyu sarı saçlarıyla, onun hakkında çok şey duyduğum kurnaz bir rakip olduğunu asla tahmin edemezdim.

Boston bölgesinde iş yapmıyor olabilirim ama orada neler olup bittiğini takip ediyorum. Bu alandaki tüm büyük oyuncularını tanımak ve saklamaya çalıştıkları sırları ortaya çıkarmak benim işimin olmazsa olmazı. Don Leone'nin bir süredir rahatsız olduğu ve karısının Boston Cosa Nostra Ailesi'nin yönetimini gayri resmi olarak devraldığı herkes tarafından bilinen bir şey değil. Kocasını yerine o burada olduğu için daha iyiye gitmediği anlamına geliyor.

"Don Leone'nin hâlâ kendini iyi hissetmediğini gördüğüm için üzgünüm," diyorum Filip arkamda dururken ben de onun karşısına oturuyorum.

Nera başıyla selamlıyor. "İyileşiyor."

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Leone?" Sağ kolumu komşu sandalyenin arkasına doğru uzatarak arkama yaslanıyorum. "Mesajınızı aldığımda oldukça şaşırdım."

"Küçük bir kuş bana yakın zamanda yeni bir iş girişiminde bulunduğunuzu söyledi. Size bir teklifim var, karşılıklı fayda sağlayacak bir ortaklık."

Kaşlarımdan biri havaya kalktı. Bizim çevremizde laf çabuk yayılır ama yine de böyle bir bilgiyi bu kadar çabuk öğrenmiş olması endişe verici.

"Düşündüm ki

"Silahlarınızı Endri Dushku'dan mı alıyorsunuz?"

"Evet. Ama ben yeni ittifaklar kurmak istiyorum." Kan kırmızısı dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Endri ve benim bir anlayışımız var. Birbirimizin ayağına basmayız. Teklifinizi düşüneceğim ve kararımı size bildireceğim."

Nera Leone oturduğu yerden kalktı. "Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak güzeldi Bay Popov."

Lokantadan çıkarken gözlerimle onu takip ediyorum, iki adamı da peşinden geliyor. yakın arkada. Arabalara binip yola çıkıyorlar ve çukurların etrafındaki gevşek çakıllardan bir toz bulutu yükseliyor.

Filip, "Boston fraksiyonu yıllardır Dushku ile çalışıyordu," diyor. "Neden bu kadar ani fikir değişikliği?"

"Hiçbir fikrim yok."

Caddenin karşısında, metruk bir moteldeki hareket dikkatimi çekiyor. Siyah paltolu bir adam zemin kattaki en uzak odadan dışarı çıkıyor. Bakışlarımla karşılaşılıyor ve bir süre öyle kalıyor. Ceketimin içinden omuz kılıfındaki silaha uzandığımda, adam göz temasımızı kesiyor ve dönerek binanın etrafından dolaşmaya başlıyor. Adımları emin ve sabit, bu yüzden kalın bir örgü şeklinde bükülmüş uzun simsiyah saçlarına ve sol omzunda asılı duran siyah dikdörtgen çantasına iyice bakabiliyorum.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Filip yanımda soruyor.

"Evet. Adam sırtında bir keskin nişancı tüfeği taşıyarak rahatça dolaşiyor. Ve eminim ki tüm zaman boyunca bizi nişangahına almıştır. toplantı yapıyorlardı. Az önce çıktığı oda lokantanın tam karşısında; pencereden benim oturduğum masa net bir şekilde görülebiliyor."

"Nera'nın fedailerinden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Siyah bir spor araba motelin arkasından çıkar ve İtalyanlarla aynı yöne doğru ilerler.

"Emin değilim," diyorum. "Ama içimden bir ses, o kadına zarar verdiğimizde en ufak bir işaret verseydik, ikimizin de

yere. Kafalarımızda deliklerle."

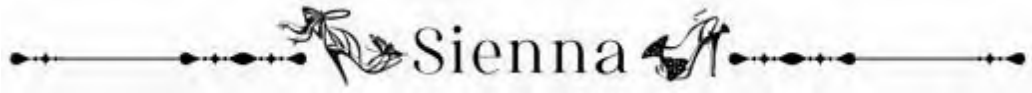
Filip ve ben kendi araçlarımıza bindik ve Leone'nin tugayının aksi yönüne döndük.

Gösterge panelinde telefonum çaldığında evden yarım saat uzaktaydık. Bakışlarım Relja'nın adını gösteren ekrana kaydı. Telefon iki kez çalıyor, sonra duruyor. Benim için bir sinyal -kulüpte bir şeyler ters gidiyor.

Hay sikeyim. Gaz pedalına bastım. Dikiz aynasına baktığımda Filip'in de hızlandığını, telefonunu kulağına dayadığını ve muhtemelen adamlarımızdan birinden tüm detayları aldığını gördüm.

On beş dakika sonra, telefonum tekrar çalmaya ve titremeye başlıyor ve bu sefer devam ediyor, kafamda bir panik kümesi oluşturuyor.

Ev saldırı altında.

Işıklar sönüyor.

Sigorta mı attı? Defterimi kaldırıp yataktan kalkıyorum ve balkon kapısına doğru ilerliyorum.

Dışarıdaki ışıklar da kapalı ve diğer pencerelerin hiçbiri yanmıyor. Ana kapıdaki ağaçların ötesindeki iki ışık zerresi dışında evin etrafı mutlak karanlıkla örtülüdür. Ne oluyor lan?

Yatak odasının kapısı pat diye açılınca sıçradım ve döndüm.

"Pencereden geri çekil." Adam'ın sesi kapı aralığından gürledi.

Duvarlardaki küçük gömme armatürlerden gelen acil durum ışıklarının soluk sarı parıltısı, koridorun zeminine düşerken arkasındaki boşluğu zar zor aydınlatıyor.

"Adam? Neler oluyor?"

"Saldırı altındayız." Tara'yı odama soktu. Onun arkasında durduğunu fark etmemiştim bile. "Kendinizi banyoya kilitleyin. Her şey bittiğinde biri gelip sizi alacak."

Dışarıda büyük bir metal gürültüsü patlar. Bir sonraki an Adam'ın elindeki radyo çatlar, ardından Relja'nın sesi odayı doldurur.

"Geçidi aştılar."

"Vakit yok," diye bağıyor Adam ve kemerinden bir el feneri çıkarıp Tara'nın eline tutuşturuyor. "Banyo. Hemen. İkiniz de."

"Tara? Drago nerede?" Elindeki küçük el feneriyle bana yol göstererek beni süite doğru iterken boğuluyorum.

"Hâlâ toplantıdan dönmedi. Gel hadi."

Yaklaşan birkaç arabanın motor gürültüsü duvarları delip geçiyor. Kapıya çarpan bir araç olduğunu tahmin ettiğim önceki patlama dışında başka bir ses yok. Silah sesi yok. Kimse bağırıyor. Ev sessiz. Eğer malikâne saldırı altındaysa, içeride bağırış çağırış ve koşuşturma olması gerekmez miydi? Neden bu kadar ürkütücü bir sessizlik var?

"Ben bir şey duymuyorum," diyorum banyoya girerken. "Neler oluyor Tara?"

"Romenler bizi ziyaret etmeye karar verdi." Arkasına uzanır ve bir silah çıkarır. El fenerinin ucunu dişlerinin arasına yerleştirerek şarjörü kontrol etmek için serbest bırakıyor, sonra tekrar yerine takıyor. "Yolun aşağısında nöbet tutan adamlardan biri birden fazla aracın yerleşkeye doğru ilerlediğini bildirdi. Az önce kapıdan girdiler, o yüzden buraya gelmelerini bekliyoruz."

"Elektriği kestiler mi?" Gözlerim elindeki silaha sabitlenmiş halde soruyorum. "Hayır," diye mırıldanıyor el fenerinin etrafında. "Biz yaptık."

"Ne? Neden?"

"Standart protokol." Bana telefonunu fırlattı. "İstersen izleyebilirsin."

"Saldırı için bir *protokolünüz* var mı?" Başımı sallayarak kapalı tuvalet kapağına oturuyorum ve karanlık, grenli bir video gösteren ekrana bakıyorum. Bu

Kesinlikle güvenlik kamerasından bir görüntü ama hangisi olduğunu anlayamıyorum. Bir saniye sonra, farlar ekrana giriyor, hızla yaklaşıyor, parıltı ön araba yolunu aydınlatıyor.

"Işıkları açık olmadan karanlıkta araba kullanamazlar." Tara kıs kıs güler. "Şimdi kolay hedef oldular. Biz onları görebiliyoruz ama onlar bizi göremiyor."

"Neden kimse onları durdurmaya çalışmadı?" Dört siyah minibüsün evden biraz uzakta çakılların üzerinde durmasını izlerken boğuk bir sesle söylüyorum.

"Hareket halindeki araçlara ateş etmek berbat bir şey." Klozet kapağının yarısını alarak beni kenara itti. "Her an olabilir."

Ona ne demek istediğini soracak vaktim yok çünkü ani bir parlama ekranı dolduruyor ve ön bahçeyi öğle vakti gibi aydınlatıyor. Birkaç dakika önce minibüslerden inen siyah giysili adamlar, şimdi kendilerine doğrultulmuş devasa projektörler yüzünden kör olmuş bir halde sağa sola kaçışıyorlar. Her biri otomatik tüfekle silahlanmış otuz kadar silahlı adam bir anda akılsız, katil bir sürüye dönüşüyor.

Silah sesleri gecenin içinde patlıyor.

Yaklaşık bir düzine kişi yere yığılır, geri kalanlar ise çimenlerin etrafına dağılarak eve doğru ateş etmeye başlar.

Tara dışarıdan gelen silah sesleri üzerine, "Drago çok kızacak," diye mırıldanıyor.

"Saldırı yüzünden mi?"

"Çünkü o burada değildi." Kıs kıs gülüyor. "Emin olacağım- Siktir!"

İki araç daha garaj yolunu aydınlatan ışığın dış sınırına yanaşınca, telefona bakarak konuşmasını kesiyor.

"Siktir. Siktir. Siktir!" Tara bağılıyor ve silahını banyo tezgahından alıyor. "Burada kal. Ben aşağı iniyorum."

"Ne?" Kolunu tuttum.

"Burada sadece on sekiz kişi var. Misha yarım saat önce aradığında Relja geri kalanları Naos'a destek olarak gönderdi. Görünüşe göre oradaki saldırı dikkat dağıtmak için yapılmış olmalı. Çok zayıf durumdayız, hatta içeride güçlendirilmiş olmanın avantajı."

"Ben de seninle geliyorum,"

dedim. "Olmaz."

"Ama-"

"Bana asla kimseye ateş edemeyeceğini söylemiştin Sienna." Beni sabit bir bakışla süzüyor. "Yardım edemezsin. Olduğun yerde kal."

Bu sözlerle birlikte Tara dışarı fırlar ve arkasından banyo kapısını kapatır.

Etrafımdaki kasvetli iç mekâna bakıyorum, tek ışık kaynağı küçük el fenerinin parıltısı. Dışarıdaki kakofoni hâlâ devam ediyor ama artık eskisinden daha kontrollü görünüyor. Bir dizi makineli tüfek ateşinden ziyade,

Artık çekimler tek tek ve aralarında zaman var. Kesin. Saldırganlar yönlerini yeniden buldular ve amaçsız saldırıyı durdurdular.

Makyaj masasının kenarını öyle sıkı kavıyorum ki parmak eklemlerim acıyor. Atışların yankısı poligondakiyle aynı olabilir ama kurşunların çoğunun karton hedeflere değil ete isabet edeceğini bilmek farklı. Drago'nun adamlarını yaralayacak, hatta belki öldürecek. Ailesini. Ama artık sadece kocamın ailesi gibi hissetmiyorlar. Benim de ailem gibi hissediyorlar. Evlerine saldıran adamlarla savaşıyorlar. Artık benim evim. Ve ben lanet bir banyoda saklanıyorum.

Yatak odasına koşmadan önce tezgahı el fenerini alıyorum. Balkon kapısı aralık ve dışarıdaki gürültü sağır edici. Serseri bir kurşun balkon korkuluğuna isabet edip taş parçalarını her yöne savurduğunda hâlâ banyonun eşiğine yakın duruyorum. Gözlerim komodine takılıyor. Drago'nun bana verdiği silah çekmecenin içindeydi.

Benim yumuşak huylu, sessiz kız kardeşim kendisini kaçırıp tecavüz eden adamı öldürdü. Kimseye sesini bile yükseltmeyen Asya, silahı o şerefsizin alnına dayadı ve tetiği çekti. Benim bunu yapacak cesaretim yok. Şartlar ne olursa olsun asla böyle bir şey yapamazdım ama silahsız aşağı inmek aptallık. Aceleyle karşıya geçtim. ve komodinden Glock'u aldım.

* * *

Düşündüğümünden de kötü. Çok daha kötü. Merdivenlerin ortasında durdum ve aşağıdaki koridordaki manzaraya bakakaldım.

Alt kata inerken, nedense Drago'nun adamlarının pencerelerin yanında çömeldiğini ve sadece zaman zaman ateşe karşılık vermek için dışarı çıktıklarını hayal ettim.

Tüm aksiyon filmi sahnesi kafamda canlandı. İyi adamlar düşmana hızlı bakışlar atıyor, onlara birkaç mermi gönderiyor, sonra korunaklı bir pozisyona çekiliyorlardı. Kalın duvarların arkasında güvendeydiler. Zarar görmemişlerdi.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

Kırık pencerelerden ve ardına kadar açık ön kapıdan sızan projektör ışıkları karanlık boşluklar ve tehditkâr gölgeler yaratıyor. Eşiğin hemen ötesinde, tanımadığım bir adamın cesedi yere yığılmış, boş gözleri tavana bakıyor. Etrafındaki fayanslarda biriken kan, yakınında yatan başka bir cesede doğru yayılıyor. Titrek bir nefes alıyorum.

İkisini de tanımadığımı fark ettim. Saldırganlar olmalı.

Adam girişin solundaki pencerenin altında eğilmiş, elinde her an ateş etmeye hazır bir silah var. Omzundaki yaradan sızan kan, yırtık beyaz tişörtünü ıslatıyor. Ama o buna aldırmış etmiyor.

aniden doğrulur ve kırık camdan içeri bir mermi yağmuru gönderir. Tekrar yere düştüğü anda dışarıda bir silah fırtınası patlar. Etrafına cam kırıkları, tahta parçaları ve alçıpan parçaları yağar.

Kapının diğer tarafında Drago'nun iki adamı ateşe karşılık veriyor. Bir diğeri, Relja, sırtı duvara dayalı bir şekilde yere yığılmış. Parmaklarının arasından kan sızarken elini kalçasındaki yaraya bastırıyor. Büyük yemek odasına açılan açık kapılardan geçerken, pencerelerin yanında mevzilenmiş birkaç adam daha görüyorum. Bazıları ateş ederken diğerleri silahlarını yeniden dolduruyor. Çoğunun kanaması var.

Kurşunlar ya da cam kırıkları, ama savaşmaya devam ediyorlar.

Silahımı daha sıkı kavriyorum ama kendimi hareket ettiremiyorum. Sanki ayaklarım altımdaki ahşap merdivene yapışmış ve alt uzuvlarımdan tüm kontrolünü kaybetmiş gibiyim. Göğsüm hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor, kısa nefeslerimin sesi kalbimin düzensiz atışına karışıyor. Gök gürültüsü gibi çarpan kalbimin sesi, etrafımdaki tüm gürültülerden daha yüksek geliyor. En azından

Drago burada değil. Dışarıda, bu bok fırtınasının ortasında bir yerlerde olurdu ve ben de onun için endişelenerek aklımı kaırırdım.

Tara yemek odasının uzak tarafındaki mutfak kapısından içeri dalar ve yere yakın durarak antreye koşar. Relja'nın yanına çömelir ve silahını pantolonunun arkasına sokar. Hızlı ve emin adımlarla Hareketleriyle onu kollarının altından tutup duvardan uzaklaştırıyor. Relja ona bağırıyor ama silah sesinden ne dediğini anlayamıyorum. Tara onun çıkışını duymazdan geliyor ve onu sürüklemeye başlıyor ama zar zor hareket ettiriyor. Çok ağırdı.

Hissiyat ayaklarıma geri dönüyor. Bir adım ileri atıyorum ve sonra merdivenlerden aşağı koşuyorum. Sol tarafımda bir şey paramparça oluyor. Gürültüyle çarpıyor ve kırıklar bacaklarıma çarptığında keskin bir acı hissediyorum. Muhtemelen Keva'nın duvarlarda tuttuğu devasa yer vazolarından birinin kalıntıları. şimdi Relja'nın kolunu tutmuş, onu yere doğru çekmeye alışan Tara'ya doğru acele ederken porselen parçaları tabanlarımin altında ıttırıyor.

"Sienna! Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırıyor onlara ulaştığımda.

"Aileme yardım ediyorum." Tara'yı taklit ederek silahı turkuaz taytımın kemerine sokuyorum ve Relja'nın diğer kolunu tutuyorum. "Mutfağa mı?"

Tara bana göz kırpmıyor, sonra hızla başını sallıyor.

Relja'yı mutfağa götürdüğümüzde bilincini kaybetmiş ve çok kan kaybetmişti. Buradaki durum yemek odasındakinden daha iyi görünmüyor. Üç adam ön bahçeye bakan pencerelerin yanında, saldırganlara ateş ediyor. Odanın diğer ucunda, Jovan arka bahçeye açılan açık kapının yanında çömelmiş, elinde silahı, bahçenin bu tarafındaki mutlak karanlığa nişan almış durumda.

malikaneye. Ne yaptığını düşünmeye fırsat bulamıyorum çünkü dışarıdan gelen alçak bir hırlama sesini kulakları yırtan bir çığlık takip ediyor.

"Zeus onu yakaladı," diyor Jovan ve ardından iki yönlü telsizi ağzına götürüyor.

Keva'nın mutfak adası ile tezgah üstü dolaplar arasında diz çökmüş, bir adamın pazılarına mutfak havlusu sarmayı bitirdiğini fark ettiğimde ne dediğini kaçırıyorum. Geldiğimizi görüyor ve sürünerek bize doğru geliyor.

"Adanın arkasına geçin!" diye emrediyor. "şimdi! İkiniz de!"

"Acele et." Tara Relja'nın kolunu tekrar çeker. "Ada kurşun geçirmez."

Birisi gerçekten zırlı mutfak dolabı mı yapıyor? Başımlı sallıyorum.

Biz onu son birkaç metre daha güvenli bir noktaya sürüklerken Keva avucunu Relja'nın kalçasındaki yaranın üzerine bastırıyor. Bir el daha silah patlıyor, mermiler üstümüzdeki aletlere ve dolaplara isabet ediyor. Tezgâhın üzerindeki bir şey sallanıyor ve sonra yere düşüyor.

Keva çekmeceye uzanıp bir masa örtüsü çıkarırken, "Eğer bu benim en sevdiğim kahve makinesiye, birinin bağırsaklarını deşeceğim," diye mırıldanıyor. Uzun bir şerit yırtıyor ve Relja'nın bacağına sıkıca bağılıyor. "Bunun bir an önce hastaneye kaldırılması gerek."

"Onu kurşun yarasıyla hastaneye götüremeyiz!" Tara boğuk bir sesle. "Drago seni öldürecek."

"Filip on beş dakika önce aradı. Don'u" -Keva başıyla bana doğru işaret ediyor.

Relja'nın nabzını kontrol ediyor: "Gerekirse yaralıları Cosa Nostra'nın kliniğine götürebileceğimizi söyledi."

"Don Ajello mu?" Şaşkınlıkla soruyorum, aynı anda Tara da "Nereden bildi lan?" diye bağılıyor.

"Beni aşar." Keva başını sallar. "O adam her şeyi biliyor."

Her şey sakinleşiyor gibi görünüyor, çünkü artık geceyi rahatsız eden sadece ara sıra bir silah sesi var. Yorgun ayak sesleri Mutfak adasının etrafından baktığımda Beli'nin adamlardan birini omzunda taşıdığını görüyorum.

Relja'nın yanındaki adamı indirirken "Üst göğüs," diye bağıırır. "Çıkış yarası yok. Minibüsü arka kapıya çekeceğim ve ikisini de içeri alacağız."

"Dışarıda hâlâ silahlı adamlar var!" Keva haykırıyor.

Beli sırtından bir tüfek çıkarır ve horozunu çeker. "Benim iyiliğim için endişeleniyor musun, tatlı bezelye?"

Çenem yere düştü. *Tatlı bezelye* mi? Keva ve Beli'nin birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyordum. Tara'ya baktığımda sadece gözlerini devirdi ve "*Sorma*" dedi.

Keva ona bir kuş çeviriyor, sonra yeni kazazedeye odaklanıyor. Ona yardım ediyorum.

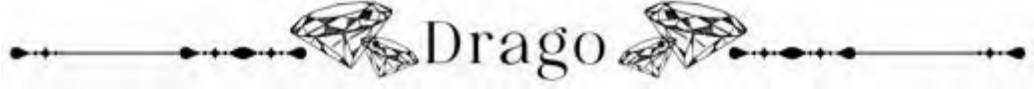
Adamın gömleğini çıkarırken, bir yandan da bu toplantı için Tanrı'ya şükrediyordum.

Kocamın gittiği yer. Bu o olabilirdi. Drago'nun bu saldırıda yer almadığını bilmek beni kendimi kaybetmekten alıkoyan tek şeydi.
Son yarım saattir.

Beli çıkarken "Oh, patron da döndü," diyor.

Ellerim hâlâ yaralı adamın gömleğinin üzerindeyken midemin çukurunda bir batma hissi oluşuyor.

Bölüm 22

Bir ağacın siperinden çıkıyorum ve silahımı çeşmenin yanında çömelmiş adama doğrultuyorum. Kurşun kafasının arkasına isabet ediyor ve kan beyaz mermere sıçırıyor. Evime ve aileme saldırmaya cüret eden her orospu çocuğunu yok edeceğim.

Gözlerim en üst kattaki son pencereye atlıyor. Evin diğer her yerinde olduğu gibi ışıklar sönük. Sienna muhtemelen çıldırmıştır ama Adam Tara'yı onunla bıraktığını söyledi. Bu bilgi endişemi bir nebze yatıştırmaya yardımcı oldu. Relja'dan ikinci sinyali aldığımda neredeyse kendimi kaybediyordum ve gaz pedalına bastığımda bir tıra çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Sayıcı az olsalar da adamlarım Bogdan'ın adamlarına karşı iyi iş çıkardılar. Saldırganların çoğu öldü, cesetleri terk edilmiş minibüslerin etrafındaki çimenlere ve asfalt zemine saçıldı. Birkaçı hâlâ hayatta, kendilerini saklamaya çalışıyor ve kaçmak için fırsat kolluyorlar. Öyle bir şey olmayacak. Kapının emniyete alınmasını emrettim bile ve Filip üç adamımızla birlikte kaçırmaya çalışan herkesin işini bitirmeye hazır.

Konağa doğru ilerlerken sağ tarafımdan derin hırlama sesleri geliyor. O yöne baktığımda Perun ve Zeus'un taktik kıyafetler giyen bir adamı parçaladıklarını görüyorum. Köpeklerimin boyunlarındaki saten fiyonkları görebilecek kadar ışık var. Bugün turuncu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Demek ki karım ben gittikten sonra köpekleri giydirmiş. Fiyonklarını kendi giydikleriyle uyumlu hale getirmeyi seviyor. Benim pırıl pırıl küçük neşe kaynağım, herkesin ilk bakışta gördüğünden çok daha fazlası. Lanet olsun, o kadın için gidiciyim.

Bir aracın gürültüsü konağa doğru bakmamı sağlıyor. Beli mutfak kapısının yanına bir minibüs park ediyor. Adam evden çıkıyor, elinde bir

itfaiyeci asansöründe. Iliya ve Jovan, Relja'yı aralarında destekleyerek onları takip ediyor. Dişlerimi sıkıyorum. Lanet olası Salvatore Ajello. O adama katlanamıyorum, özellikle de Sienna'yı onun için casusluk yapmaya zorladığını bildiğim halde. Keşke ona adamlarımı hastanesinde tedavi ettirme teklifini geri çevirmesini söyleyebilseydim ama ne yazık ki ikimiz de bunu reddetmemin mümkün olmadığını biliyorduk. Ve eminim ki kendi lehine para kazanmanın bir yolunu bulacaktır. Şüphesiz faiziyle birlikte.

Beli sürücü koltuğuna atlar ve Romanyalıların araçları ile ölü saldırganlar arasında manevra yaparak uzaklaşır ve yerleşkenin kapısına yönelir. Tüm cesetlerden ve minibüslerden kurtulmak tam bir baş belası olacaktı.

Silahları hazır olan Adam ve Jovan, büyük kısmı ön kapıların önünde toplanmış olan katliama yaklaşıp ölüleri kontrol ederler. Bu sırada Iliya evin arka tarafına doğru yönelir.

"Bogdan'ı buldun mu?" Yaklaşıp sordum.

Adam başını sallar. "Onu daha önce gördüm, yani kesinlikle buradaydı. Jovan arka bahçeyi kontrol ediyor. Kapıyı arayıp belki onu yakalamışlardır diye soracağım."

"Cesedi bulunana kadar herkesin tetikte olmasını istiyorum."

Silah sesleri kesildi ve sonunda Bogdan'ın adamlarını toplamayı bitirdik gibi görünüyor, şükürler olsun, ama o orospu çocuğunun cesedini kendi gözlerimle görene kadar bu iş bitti demeyeceğim.

Garaj yoluna dizilmiş cesetlere son bir kez bakıp, piçlerden bazılarının orada saklanıp saklanmadığını kontrol etmek için garaja doğru yöneliyorum ama göz ucuyla, parıldayan turkuaz mavisinin bir yansımasını yakalıyorum. Başım yana kayıyor ve mutfak kapısında duran figüre odaklanıyorum. Evin içinde elektrikler yeniden gelmişti, bu yüzden denizkızı taytıyla bana bakan karımı net bir şekilde görebiliyorum. Onun zarar görmediğini ve iyi olduğunu görünce dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş dökülüyor. Ancak bir sonraki an öfkeyle doluyorum. Etrafa mermiler yağarken o hep orada mıydı?

"Bu ne lan Sienna!" Kükreyerek çimenlikte bir yol açıyor ve ona doğru koşuyorum. Onun aşağı inmesine izin veren her kimse onu öldüreceğim. "İçeri gir. Hemen!"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken bana bakmaya devam ediyor. Gözleri benim gözlerimle buluştuğunda tam bir rahatlama hissediyorum ve öfkem hemen dağılıyor. Benim için endişeleniyordu.

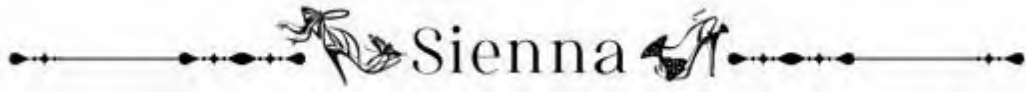
"İçeri gir dedim!" Bağırmaya devam ediyorum ama o sadece gülümsüyor. Onunla ne yapacağım ben? Kimsenin benim emirlerimi görmezden gelme hakkı yok ama söz konusu o olunca pek de umursamıyorum. Lanet olsun.

Sienna'nın gözleri yana kaydığında sadece birkaç adım uzaktaydım, Arkamda bir yerde. Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve yerini katıksız bir dehşete bırakıyor.

Bu bilinçli bir hareket değil. Topuğumun üzerinde dönüp karımı korurken ve önümdeki tehlikeyle yüzleşirken mantıklı bir düşünce yok, sadece saf içgüdü var. Silahım hazır, elimi kaldırdığımda metal avucumda sıcak, tehdidi etkisiz hale getirmeye hazır.

Ama ben çok yavaşım.

Bir silah sesi havayı deler.

Öyle anlar vardır ki, sonsuza dek aklınızdan çıkmayacağını bilirsiniz. bin yıl yaşarsınız. Bu anlar varlığını temelden sarsar, hayatınızın yörüngesini değiştirir. Önünüzdeki yeni yolculuk, geldiğini hiç görmediğiniz bir yolculuktur. Planlayamadığınız bir yolculuk. Hiç görmediğiniz bir yol.

İster karma ister kader olsun, bu anlar nadiren kendi seçiminizdir.

Böyle bir anla karşılaştığınızda, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilirsiniz.

Bir bağlantı noktası, her şeyin "önce" ve "sonra" olarak düşünüldüğü bir zaman noktası haline gelir.

Hayatımda böyle iki olay yaşadım. Arturo bize anne ve babamızın öldüğünü söylediğinde birincisiydi. İkincisi ise kız kardeşimin gittiğini ve akıbetinin bilinmediğini öğrendiğim zamandı.

Varlığımın her zerresiyle bir daha böyle bir anla karşılaşmamayı umuyordum.

Garajdan bir adamın çıktığını, silahını kaldırıp bana doğrulttuğunu gördüğümde donup kaldım. Ciğerlerim bile kasıldı, hava çekemez hale geldi ve tek yapabildiğim bakmak oldu. Hâlâ hareket edebilen tek parçam kalbimdi. Normal hızının üç katına çıkarak göğüs kafesime çarpıyordu.

Sonra Drago'nun devasa gövdesi önümde belirdi. Gözlerim silah yerine kocamın geniş sırtına kilitlendi.

Bang!

Elim göğsüme gidiyor, çünkü bir an için kalbimin atmayı bıraktığından, yakın mesafeden bir kurşunla delindiğinden emin oluyorum. Drago önümde gerildi. Silah elinden kayıyor ve ayaklarının dibindeki yarı donmuş çimlere düşüyor.

Bang!

Kocamın dizlerinin üzerine çöküşünü ve yavaşça ilerlemeye başlamasını izlerken içimde bir çığlık yükseliyor. An uzuyor ve zaman duruyor.

Drago'nun başının üstünden, garajın yanındaki adamın silahını atıp ceketine uzandığını görüyorum. Hava ciğerlerime doluyor, ve onunla birlikte, mutlak sakinlik.

Hiç düşünmeden Glock'u sırtıma aldım. Silahlı adamın nişangâhı bana doğrultulduğunda silahın bende olduğunu bile unutmuştum. Yine de, o anda hatırlasaydım çıkarır mıydım emin değilim. Artık tüm şüphelerim yok oldu.

Saldırgan ceketinden başka bir silah çıkarıyor ve Drago'nun işini bitirmek için namluyu sallıyor. Onun seçimi. Ben de kendiminkini.

Silahımı kaldırırken ellerim sabit ve nefeslerim eşit. Garaj yolundan gelen, gittikçe yükselen ve yaklaşan bağırışların farkında bile değilim. Bir saniye içinde adamın kafasına nişan alıyorum ve hiç tereddüt etmeden tetiği çekiyorum.

Bang!

Adam geriye doğru sarsılır. Sol gözünün olduğu yerde büyük kırmızı bir delik belirir.

Ben yaptım.

Onu ben öldürdüm.

Bir can aldım. Ve pişman değilim.

Silah elimden düşüyor ve koşmaya başlıyorum. Soğuk, ölü çimenlerin üzerinde yan yatan Drago'ya.

"Bebeğim." Dudaklarımdan boğuk bir fısıltı dökülürken onun yanındaki çimlere uzanıyorum ve onu dikkatlice sırt üstü yatırıyorum.

Gömleğinin ön tarafı kana bulanmış. Kenarlarından tutup yırtarak açıyorum, sonra avuçlarımı göğsünün üst kısmındaki kanayan iki yaranın üzerine bastırıyorum. Baskı uygulama çabalarım rağmen, kırmızı sıvı parmaklarımın arasından sızmaya devam ediyor.

Drago'nun kanlı eli yanağımı kavradığında yüzüme bir dokunuş oluyor. Bakışlarım yukarı fırlıyor, gözlerim onunkilerle kilitleniyor.

"Kan görünce bayılıyorsun sanıyordum," diyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor.

Bağırışlar ve koşan ayakların sesi yaklaşıyor, ama ondan başka tarafa bakamıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Sakın üzerimde ölmeye cüret etme, Drago," diye boğuluyorum. "Sakın buna cüret etme."

Eller beni arkamdan kavrayıp uzaklaştırıyor. Iliya, Drago'nun yanına çöküyor ve kocamın gövdesindeki yaraların üzerine paltosunu bastırıyor. Görüşümü engelliyor ve Drago'nun gözlerini göremiyorum. Hırlıyorum, bacaklarımı tekmeleyerek kurtulmaya çalışıyorum. Gözlerimi onunkilere dikmeliyim! Nedense, bakışlarını tutabildiğim sürece onu hayatta tutabileceğime ikna olmuş durumdayım.

Yanımıza bir araba yanaşiyor, sonra Filip ve Jovan Drago'yu kaldırıp arka koltuğa yatırıyorlar. Çığlık atıyorum. Uluyorum. Ve dişlerimi gösteriyorum. Güçlü

Kollar beni geride tutuyor, yerimde kalmamı sağlıyor. Bir erkek sesi onlara yer açmamla ilgili bir şeyler söylüyor. Dişlerimi ön koluna geçiriyorum ve ağzıma metalik bir tat doluyor.

"Tanrım!" diye bağıyor biri. "Bırak onu, Adam. Onunla arkaya binebilir."

Serbest kaldığım anda araca doğru koşuyor ve içine giriyorum. Arka koltuğun zeminine diz çöküyorum ve avuçlarımı Drago'nun ellerinin üzerine bastırıyorum, o da İliya'nın paltosunu vücudunun üst kısmına tutuyor. Tanrım, çok fazla kan var.

"Bana bakın!" Araba ilerlerken ağlıyorum.

Beni duyduğundan emin değilim ama göz kapakları titreyerek açıldı ve yeşil bakışları benimkilerle buluştu.

"Güzel." Başımı salladım. "Seni iyileştirecekleri bir hastaneye gidiyoruz. Ve yol boyunca gözlerini açık tutacaksın."

Drago bakışlarını başımın üstüne doğru kaydırıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Bilmem gerekirdi."

"Neyi bildin?"

"Turuncu yay. Köpekler gibi." Gülüyor, sonra öksürüyor, nefes almak için çırpınırken hırıltılı bir ses çıkarıyor.

İçimden yarı kahkaha, yarı hıçkırık çıkarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Seveceğini biliyordum."

Sesim kesiliyor ve sertçe yutkunuyorum, soğukkanlılığımı ve dengemi korumak için mücadele ediyorum. Direksiyonun arkasındaki her kimse, arabayı bir manyak gibi kullanıyor gibi görünüyor. Yoldaki her tümseği, her virajı hissediyorum, her vites değişiminde başımın yan tarafı yolcu koltuğunun arkasına çarpıyor.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum, benim ısıltılı küçük casusum." Elini çeviriyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Tavuk ceketimi bile mi?"

"Özellikle" -sığ bir nefes alıyor- "özellikle de tavuk ceketiniz, *mila moya*."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum, bu yüzden düşmelerine izin veriyorum. "Seni seviyorum, Drago."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Biliyorum."

Eli kolumdan boynuma doğru ilerliyor ve beni aşağı çekerek kulağımın yanına fısıldıyor. "Seni o korkunç altın tulumun içinde gördüğüm an sana aşık oldum."

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Lütfen, beni bırakma."

Araba gıcırdayarak aniden durur. Kapılar açılıyor ve tıbbi önlüklü insanlar Drago'yu kaldırıp sedyeye koyuyor. Ben arabadan dışarı fırladığımda, onlar çoktan hastanenin sürgülü kapılarından içeri dalmışlardı.

Koşarken, onların ve kocamın peşinden koşarken gözlerim geri çekilen sırtlarına yapışmış durumda. Gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyorum.

* * *

Doktorlara bakarken kanla kaplı avuçlarım cama bastırıyor ve hemşireler ameliyat masasının etrafında toplanmıştı. Sağlık personelinin biri bekleme odasında kalmam için ısrar etti ama ona beni kocamdan uzak tutmaya çalışan herkesi öldüreceğimi söyledim. Bana inanmış olmalı çünkü kısa bir süre sonra bu küçük gözlem salonuna götürüldüm. Bu saatler önceydi.

"İyi olacak," diyor yanımdaki bir kadın sesi.

"Bunu bilemezsin," diye mırıldanıyorum, konuşan kişiye bakma zahmetine bile girmeden.

"Bana güvenin. Kayınvalidemin ateşli silah yaralanmaları konusunda New York'taki bir hastanenin acil servisinden daha fazla deneyimi var." O tırnağını cama vuruyor. "Şu anda dirseklerini kocanızın göğsüne dayamış olan şık hanımefendi. Ilaria."

Yanımdaki kadına hızlı bir bakış atıyorum. Milene Ajello. Don'un karısı.

"Geçen hafta onu Pietro'nun kalçasından çıplak elleriyle bir mermi çıkarırken gördüm," diye devam ediyor. "Bazen bu hayattan gerçekten nefret ediyorum, anlıyor musun?"

"Ama yine de Don'umuzla evlendin," diyorum, ameliyathanede olup bitenleri izlemeye devam ederek.

"Evet, eğer yapmazsam savaş başlatmakla tehdit etti." Milene'nin ses tonu ciddi, ama camın yansımada dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

"Eğer o sırada ona çok kızgın olmasaydım, bunun romantik olduğunu düşünebilirdim."

Salvatore Ajello'nun romantik olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum. Bu giyotine sevimli demek gibi bir şey.

"Hiç kolaylaşıyor mu? Her zaman korkmak? Kötü bir şey olacak diye endişelenmek?" Ben soruyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz." Parmaklarını ön koluma doluyor ve hafifçe sıkıyor. "Tehlikeli bir adama aşık olduğunuzda böyle olur."

İkimiz de ameliyathaneye bakıyoruz. Bitiriyor olmalılar. Ameliyat başladığında odayı saran çılgınca hız ve aciliyet azaldı ve bunun iyiye işaret olduğuna karar veriyorum.

"Sana kıyafet bulmamı ister misin?" Kolumu bir kez daha sıktı. "Her tarafın kan içinde."

"Jovan'dan bana bir şeyler getirmesini isteyeceğim," diyorum bakışlarımı Drago'dan ayırmadan. Etrafında o kadar çok sağlık personeli varken, sadece kolunu ve bacaklarını görebiliyorum.

Milene ayrılırken ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Ameliyathanenin içinde, Don'un annesi ameliyat masasından uzaklaşır ve Mavi ameliyat önlüğünü ve eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna atıyor. Ardından maskesini indiriyor ve yanındaki hemşireye sesleniyor.

Ilaria başını kaldırdığında, bakışlarımız pencereden birleşiyor. Benim El izleri tertemiz camı kirletiyor. Kocamın kanı. Hem de çok fazla.

Ilaria odadan çıkıp bana doğru yöneldiğinde, sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğum panik duygum kabarıyor. Gözlem salonunun kapısını açtığında bir adım geri çekilip kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Nefesimi tutuyorum.

"Yaşayacak."

Nefes alırken ciğerlerim genişliyor. Son zamanlarda aldığım ilk gerçek nefes.

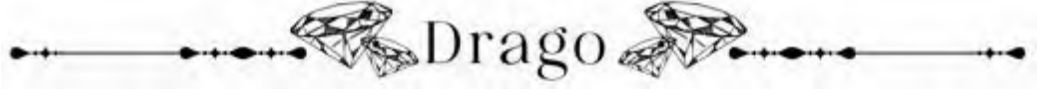
Dört saat. Ilaria başka bir şey söylüyor.

Ameliyat ve iyileşme süreciyle ilgili beklentilerimi anlatıyorum ama beynimde sadece iki kelime tekrarlanıp durduğu için bunları zar zor duyuyorum.

Yaşayacak.

Bölüm 23

Hastanelerden nefret ediyorum.

Sadece kokusu bile en kötü anılarımı canlandırıyor.

Yanımdan aşağı bakarken gözlerim Sienna'nın uyuyan formuna takılıyor. Uyandığımda yatakta yanımdaydı, yüzü boynuma gömülmüştü ve üst kolumu siper gibi kavramıştı. Doktor içeri girip yaralarım hakkında saçmaladığında bile kıpırdamamıştı. Konuşmaya başladığı anda kadının sözünü kestim ve karım uyandığında geri dönmesini söyledim. Ajello'nun annesi olması umurumda değil, kimse Sienna'mı uyandıramaz.

Uzanıp Sienna'nın yüzüne düşen birkaç karışık saç telini geri fırçaladım. Başaramayacağımdan yüzde yüz emindim ama onu terk etme fikri kabul edilemezdi. Bu yüzden hayata tüm irademle tutundum. Tek başıma. Eğer o arabada benimle birlikte olmasaydı, gözleriyle bana savaşmaya devam etmem için yalvarmasaydı, muhtemelen hastaneye varmadan önce ölmüş olurdum.

Odanın kapısı açılıyor ve Adam içeri giriyor. Parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ediyorum.

"Herkes atlattı," diyor ama ben bir şey duyamadığım için muhtemelen kelimeleri ağzından kaçırıyor. "Relja'nın atardamarı yırtılmış ama iyileşecek."

Başımı sallıyorum ve dikkatimi ön kolundaki net diş izine veriyorum. "Bogdan'ın adamları mermileri bittiğinde ısırmaya mı başvurdular?" Fısıldıyorum.

"Um, o senin karındı." Ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırıyor. "Çocuklar seni arabaya bindirirken onu geride tutmaya çalıştım."

Bir kaşımı kaldırarak yanıma sokulmuş melek yüzüne bakıyorum. Küçük cehennem çocuğu.

"Bogdan?" Ben soruyorum.

"Öldü. Sienna onu gözünden vurdu. Yemin ederim, kendim görmemiş olsaydım inanmazdım."

Evet, pırıl pırıl karım çok şey yapabiliyor, biz sadece yüzeyi çizdik. Onun her bir meziyetini tanımak için bir ömür geçirmek için sabırsızlanıyorum.

"Tara ve Keva dışarıdalar. İçeri gelmelerini söyleyebilir miyim?" diye sorar. "Hayır. Onlara iyi olduğumu ve bir saat kadar sonra uğramalarını söyle."

Adam odadan çıktığında, uyuyan karıma dönüp bakıyorum. Uyanmaya başlamıştı.

"Adamlarımı ısırmaya başladığını duydum." Elimi kaldırıp minik burnunun çizgisini okşuyorum. "Köpeklerimle oynama süreni kısıtlamam mı gerekiyor Sienna? Seni kötü etkiliyor olabilirler."

Dudakları titriyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığında, gözyaşları koyu kahverengi derinliklerinden taşıyor.

"Ağzımı çok yakından izle, Drago," diye mırıldanıyor. "Böylece hiçbir şeyi kaçırmazsın."

"Pekala."

"Kan kaybından ölmeyesin diye ellerimi sakat göğsünün üzerinde tutmak zorunda kaldım. Hayatının aşkının gözlerinin önünde ölmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun? Son nefesin olup olmayacağını merak ederek her nefesini izlemek? Eğer şu anda kalp atışlarını takip eden lanet bir makineye bağlı olmasaydın, suratına yumruğu yapıştırırdım," derken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bir daha böyle bir şey yapmaya cüret edersen seni öldürürüm."

Gülümsüyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Söylemeliyim ki, sonunda beni sevdiğini itiraf edeceğin anı hayal ettiğimde ölüm tehditleri de dahil."

"Kesinlikle öyle." Parmakları saçlarımı okşuyor. "Seni seviyorum. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Öne eğilip alt dudaklarını ısıırıyorum. "Evet. Seni görüyorum Sienna'm. Her zaman gördüm. Bunu söylemek senin için neden bu kadar zordu?"

Küçük bir iç geçiriyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda çok üzgün görünüyorlar.

"Sana karşı olan duygularımı asla kabul etmezsem, zarar görmeyeceğine dair aptalca bir inancım vardı," diyor. "Sevdiğim insanlar benim yüzümden sık sık inciniyor."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ailemden. Asya."

"Ailen sen çocukken öldü. Bu yüzden ölümlerinden sorumluydu. *Biliyorum* çünkü uzun yıllardır kardeşinle uğraşıyorum ve geçmişini araştırdım. *Mila*, ailen çapraz ateşe yakalandı ve açgözlü bir adamın hırslarına kurban gitti. New York'un yaşlı Don'u halkını korumak için her şeyi yaptı. Anne babanın ve kız kardeşinin başına gelenler senin suçun değil. Bunu zaten konuşmuştuk bebeğim."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır. "Benim için neredeyse ölüyordun. Kendini benimle arama koydun-"

"Hayır." Parmağımı ağzının üzerine bastırıyorum. "Bunu ben yaptım. Ben başlattım

Bogdan'la olan tüm bu karmaşanın sonuçlarından ben sorumluyum. Senin bununla hiçbir ilgin yok. Anlıyor musun?"

"O zaman lütfen insanları kışkırtmayı bırakır mısın? Bunu tekrar yaşayabileceğimi sanmıyorum, çünkü gözlerimi her kapattığımda seni kanlar içinde görüyorum." Dudakları titriyor. "Çok korkmuştum Drago. Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim."

"Elimden geleni yapacağım." Elimi ön tarafında gezdiriyorum ve parmağımı kireç yeşili taytının kemerine takıyorum. "Ama önce o görüntüleri zihninden silmemiz ve yerine başka bir şey koymamız gerekiyor."

Sienna'nın gözleri parlıyor. "Ciddi olamazsın."

"Acı çekmemi mi istiyorsun? Çünkü sen yanıma sokulmuşken uyandığım andan beri sikim çelik bir çubuk gibi sertleşti."

Gözleri açıkta duran göğsümden aşağı iniyor, üst gövdeyi saran bandajları ve karın kaslarımı geçiyor ve boxer külotumdaki devasa şişkinlikte duruyor.

"Bu sefer sen üstte olmalısın," diye ekliyorum.

Sienna alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve bu görüntü beni neredeyse çıldırtıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Drago."

"Dedim ki" -çenesini başparmağımla parmağımın arasına aldım ve başını bana bakacak şekilde eğdim- "al. Sikime." Tutuşuma biraz daha baskı uyguladım.

"Şimdi, Sienna."

Taytını ve fiyonkuyla uyumlu turuncu külotunu çıkarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, ardından boxer külotumu kalçalarımın ve uyluklarımın üzerinden çekerek zonklayan sikimi ortaya çıkarıyor. Bir bacağını kalçalarımın üzerine atıyor ve ellerini iki yanımdaki yatağın kenarlarına dayayarak göbeğini tam sert uzunluğumun üzerine koyuyor.

"Bu pervasızlığın da ötesinde," diye mırıldanıyor. "Ya dikişlerin yırtılırsa?"

Elimi amına götürüp başparmağımı klitorisinin üzerine bastırıyor, yavaş ve küçük daireler çizerek masaj yapıyorum. Lanet olası dikişler umurumda değil. Sikimin karımın içinde olmasından başka hiçbir şey umurumda değil. Olan her şeyden sonra, en cinsel şekilde birleşme ihtiyacı görmezden gelmek imkansız. Islaklık parmaklarımı kaplıyor, ama onu kızdırmaya devam ediyorum, titrek bir nefes almasını izliyorum.

"Adımı söyle," diye ısrar ediyorum ve klitorisini çimdikliyorum.

"Drago," diye inliyor ama sesini tam olarak duyamıyorum. "Daha yüksek."

Bana ters ters bakarken saçları yüzüne dökülüyor. "Hastanedeyiz!"

"Dedim ki" - klitorisini tekrar çimdikliyorum, bu sefer daha sert-

"daha yüksek sesle." "Drago!"

Sesin beni yıkamasına izin veriyorum, sonra parmağımı amından kaydırıyorum ve belinden tutup onu aşağı çekiyorum. Acı ve zevkin karışımı, iç duvarlarının içinde uzunluğumu memnuniyetle karşılarken bana çarpıyor. İçimdeki gerginliği hissediyorum kaslarımın ve dikişlerimin derimdeki çekişini hissediyorum ama acıyı ve sızıyı görmezden gelip üstümde nefes nefese kalan karımın görüntüsüne odaklanıyorum. Çok güzeldi. Ve benim.

Sikim daha yarısına bile gelmemişti ama amı şimdiden kasılmaya başladı. Hafif ağırlığının çoğunu kollarının üzerinde taşıyor. Küçük ısıltılı minx dikkatli davranıyor, benim için kolaylaştırmaya çalışıyor. Ama olmuyor.

Belinden tutarak onu kaldırıyorum ve sonra yere çarparak içine giriyorum. Onun tatlı sıcaklığına tamamen gömüldüğümde göğsümden bir inilti yükseliyor.

"Drago!" Sienna soluk soluğa ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyor, onun içinde olmanın verdiği hisse hayret ediyorum.

"Sakin sikimden inmeye kalkma," diye bağıriyorum. "Şimdi bana bin, yoksa yemin ederim, bu lanet tüpleri söküp seni altıma sıkıştırırım."

Sienna başını sallıyor ve öne doğru eğilerek yüzünü benimkiyle aynı hizaya getiriyor. "Sen bir mazoşistsin, aşkım."

"Sanırım öyleyim." Ona aşağıdan çarpıyorum ve dikişlerden biri açılıyor.

Adım Sienna'nın dudaklarından bir çığlık olarak dökülüyor, muhtemelen bir kısmını yakaladığım için. Kalçalarını döndürürken onu izliyorum, her hareket beni eşiğe daha da yaklaştırıyor.

Odanın kapısı aniden açılır ve bir hemşire içeri koşar. Evet, kesinlikle bir çığlıktı. Bizi görünce kadının gözleri büyüdü, eli şokla ağzına gitti.

"Dışarı!" Hırladım. "Şimdi!"

Hemşire istavroz çıkarır ve topuğunun üzerinde dönerek hızla odadan çıkar.

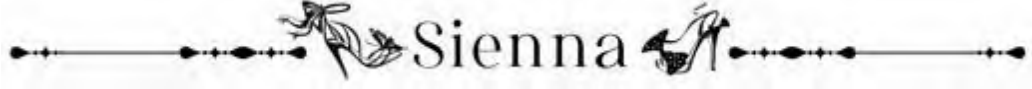
"Drago," Sienna sikime binerken pantolonunu indiriyor. "Biri bizi mi bastı?"

"Tabii ki hayır, *mila moya*." Elimi amına götürüyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum. "Şimdi benim için gel, benim parlak yıldızım."

Sienna başını geriye atıyor, kasları kasılırken vücudu titriyor. "İşte benim kızım," diye inledim ve içine patladım. daha fazla dikiş kopar.

Bölüm 24

İki ay sonra

"Önce emniyet kemeri, Sienna."

Yüzümü ciddi tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak kemerimi takıyorum ve ellerimi direksiyona koyuyorum.

"Kontağı buradan açacaksın." Drago sağdaki düğmeyi işaret eder sonra elini vites koluna götürür. "Şu anda park halindeyiz. Frene basmalı ve vitesi boşa almalısın."

Kararlılığım azalıyor ve dudaklarımın yukarı doğru eğildiğini hissediyorum. Çok usta bir sürücü olmasam da, bir arabayı nasıl çalıştıracağımı çok iyi biliyorum.

Aylar önce Drago'dan bana araba kullanmayı öğretmesini istediğimde aramız pek iyi değildi ve ben sadece onunla biraz yalnız zaman geçirmenin bir yolunu arıyordum. O zamandan beri olan her şeyden sonra, bugüne kadar tamamen aklımdan çıktı.

Drago son zamanlarda çok stresliydi, yüzünde bir çatık kaşla dolaşıyor, vurulduktan sonra iyileşmek için haftalar harcadıktan sonra tüm işleri yetiştirmeye çalışıyordu. Bu yüzden öğle yemeğinden sonra eğlenceli bir şeyler yapmanın zamanı geldiğine karar verdim ve nihayet bana o sürüş dersini vermesini istedim. Ve Arturo'nun hem bana hem de Asya'ya araba kullanmayı öğrettiği gerçeğini uygun bir şekilde sakladım. on altı yaşındaydı.

"Kenara çekmeden önce dikiz ve yan aynaları kontrol ettiğinizden emin olun" diye devam ediyor.

"Makyajımı kontrol ettim bile. Ben iyiyim."

Drago gözlerini bana dikeyor. "Arkanda ya da yanında kimsenin olmadığından emin olmak için Sienna. Rujunu tekrar sürmek için değil."

"Oh, tabii." Kıkırdıyorum. "Önce ön camı yıkasak nasıl olur? Şu su püskürten şey nerede?"

"Ön cam bu haliyle iyi. Sağ ayağını gaz pedalına koy-" Ayaklarıma bakıyor. "Tanrım, Sienna."

"Ne?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda soruyorum, yüzünde kuşkulu bir ifade var. "Bana rahat ayakkabılar giymemi söylemiştin."

"5 santimlik topuklarla araba kullanmayı öğrenemezsin."

"Neden? Bunlar benim en sevdiğim botlarım. Süper rahat. Gördün mü?" Kontağı açtım, vitesi değiştirdim ve gaza sertçe bastım. Araba ileri doğru yalpalıyor.

"*Jebote!*" Drago kükrüyor ve direksiyonu tutuyor. "Dur! Hemen!"

Gazı kesip frene basıyorum ve Beli'nin çiçek tarhına bir adım kala duruyorum. "İyi gitti, değil mi?"

Drago beni izlerken gözlerinin kenarları kırışıyor. Dudakları birbirine sıkıca bastırılmış, sanki bir kahkaha patlamasını zar zor zapt ediyor.

"Evet, iyiydi bebeğim. Geri vitese tak ve biraz geri git." Elini benimkinin üzerine koyup vites kolunu vitese geçiriyor, sonra avucunu bacağıma götürüyor. "Gaza hafifçe bas."

"Tamam." Başlangıç noktasına doğru sürüyorum ama bilerek, durmam gerekenden daha geç duruyorum. Arabanın arkası bir ardıç çalısının içinde kaldı.

Drago irkilir. "Bu iyi." Sessizce Sırpça mırıldanıyor: "*Keva ce glavu da mi otkine.*"

"Keva neden kafanı koparsın ki?" "Araba onun."

"Neden Keva'nın arabasını kullanıyoruz?"

"Diğer tüm arabalar manuel. Otomatik vites daha kolay Yeni başlayanlar," diyor ciddi bir tonda. "Tekrar deneyelim, ama bu sefer yavaşça." "Ne kadar yavaş?"

Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Yeterince yavaş, böylece kimseyi öldürmeyiz."

"Pekâlâ." Gülümsüyorum ve gaz pedalına birazcık basıyorum.

Araba salyangoz hızıyla ilerliyor ve Drago başıyla onaylıyor. "Güzel. Şimdi biraz daha hızlı git ve garaj yolunun sonunda geri dönmeyi dene."

Saatte 10 mil bile hızla gitmiyoruz ve o sol elini direksiyonda tutuyor, sanki direksiyonu kırmamı bekliyormuş gibi araba yolunu inceliyor. her an yan tarafa geçebilir ve yaprak dökmeyen çitlere çarpabilir. Onu göreve bu kadar odaklanmış görünce soğukkanlılığımı korumakta gerçekten zorlanıyorum.

"Sorun yok, Drago." Gülümsüyorum ve elimi onun direksiyonunun üzerinde gezdiriyorum. "Bırakabilirsin. Nasıl sürüleceğini biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Ön cama doğru başını sallıyor. "Gözler yolda." İç çekerek gaza basıyorum.

"Sienna. Yavaşla, bebeğim."

Önümdeki elli metre boyunca hızımı azaltıyorum, sonra evin önündeki araba yolundaki peyzajlı adayı iki kez turluyorum ve arabayı garajın yanına düzgünce park ediyorum.

"Nasıldı?" Sırıttım. "Görünüşe göre hızlı öğrenen biriyim."

Drago kısık gözlerle beni izliyor, sonra tekrar çenemi tutuyor. "Sana araba kullanmayı kim öğretti? Adamlarımdan biri miydi? Bir isim istiyorum."

"Kardeşim öğretti. Yıllar önce." Başımı aşağı eğdim ve başparmağını ısırdım. "Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Çok fazla çalışıyorsun."

"Ve senin rahatlama anlayışın bu mu?" Sesinin tonu ciddi ama dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Öne doğru eğilip burnunu burnumla dürtüyorum. "Eğlendin. İtiraf et."

"Senin maskaralıklarından oldukça hoşlanıyorum." Elinin tersiyle burnumu okşuyor.

Yanak. "Ama benim 'eğlence' ve 'rahatlama' için daha iyi bir fikrim var Sienna." "Buna benimle ata binmek de dahil mi?"

"Kesinlikle ata binmeyi de içeriyor." Koltuğunu arkaya itti, sonra benim Orta konsolun üzerinden kucağına tırmanmama yardım etti.

Drago'nun fermuarına uzanıyordum ki Filip'in arabanın arkasından geldiğini fark ettim. "Lanet olsun. Filip yolda."

"Onu görmezden gelersen gider." Drago kalçamı okşuyor, alt dudağımlı dişlerken eteğimi yukarı çekiyor.

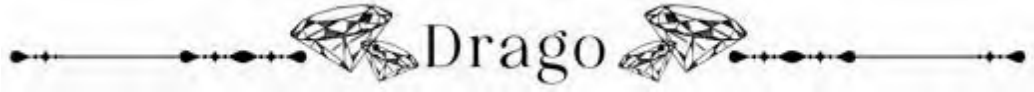
Filip yolcu kapısına doğru yürür ve cama vurur, sonra içeri bakar ve başını yana eğer.

"Drago?" Eli bacaklarımın arasına kayıyor, parmakları ıslak külotumun üzerinden amımı okşarken nefes nefese kalıyorum, "Gittiğini sanmıyorum."

"Drago camı indirir ve Filip'e tehditkâr bir bakış atar. "Şimdi ne var?"

"Boston'daki durumla ilgili bir şey duyar duymaz sana haber vermemi söylemiştin," diye mırıldanıyor ikinci komutan. "Belki de daha sonra gelmeliyim. Siz ikiniz meşgul görünüyorsunuz."

Yanaklarıma bir allık sıcaklığı yayılıyor ve yüzümü Drago'nun boynuna gömüyorum.

"Çıkarım yeteneğiniz birinci sınıf," diye çıkışıyorum. Karımla yirmi dakika geçiremez miyim? "Boston'da ne oldu?"

"Don Leone vefat etti," diyor Filip, bakışları dikkatle arabanın tavanına odaklanmış. Sanırım onu rahatsız ediyoruz. Güzel.

"Yıllardır hastaydı, bu yüzden bekleniyordu. Aileyi kim devralıyor?" Sienna'nın külotunu yana çekip parmağımın ucuyla sırlıklam olmuş amımı okşuyorum.

"Nera Leone."

"Resmi olarak bir Cosa Nostra Ailesi'ni yöneten bir kadın mı?" Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Bu bir ilk olacak."

Sienna'nın sıcak nefesi boynumu okşuyor ve parmağımı içine soktuğumda titriyor.

"Uzun sürmeyecek," diye devam ediyor Filip. "Muhbirlerimizden biri az önce haber gönderdi. Birisi ona suikast düzenlemiş."

Anlaşıldı. Kendi ailesinden biri olduğuna bahse girerim. "Ödül ne kadar?"

"İki milyon. Ve Sicilyalılar işi çoktan aldılar." "Kahretsin.

Ne zaman?"

"Dün." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken Gözleri arabanın içi hariç her yerde geziniyor. "Nera'ya haber vermeli miyiz? Böylece güvenliğini artırabilir ya da her neyse?"

"Sicilyalıların yirmi dört saatlik bir geri dönüş süresi var. Eğer işi dün almışlarsa, kadın çoktan ölmüştür." Bir parmağımı daha karımın amına sokuyorum, vücudunun titremesinin tadını çıkarıyorum. "Ve eğer bana söyleyeceğin tek şey buysa, kaybolsan iyi olur, yoksa sen de ölürsün."

"Anladım." Filip topuklarının üzerinde döner ve eve doğru adım atar.

Tutuşumu yeniden konumlandırarak Sienna'nın klitorisini çimdikliyorum, ardından başparmağımla üzerine bastırıyorum. Beni kavrayışı sıkılaşıyor, dişleri boynumdaki deriye batarken elimin her tarafına boşalıyor.

"Çok hızlıydı." Kokusunu içime çekmek için burnumu saçlarına gömüyorum, başının tepesindeki dekoratif çiçekli saç tokası neredeyse gözüme batıyordu. "Lütfen tehlikeli saç aksesuarları almayı bırakır mısınız?"

Sienna boynuma doğru kıkırdıyor ve kıcını kıvrarak ağrıyan sikimin üzerinde sürtünüyor. Avuçlarımı tatlı kıcının üzerinde gezdiriyorum ve külotunun kenarından tutup yırtıyorum.

"Sarı mı?" Dantelli kumaşı altından çekerken soruyorum.

"Evet," diyor kotumun fermuarını kurcalarken. "En sevdiğin renk."

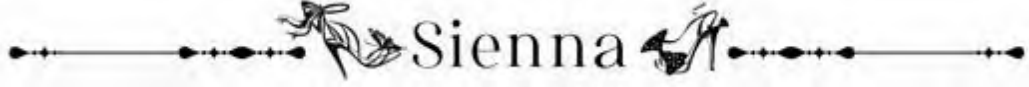
Sikim serbest kaldığı anda kıcının yanaklarını kavriyorum ve onu zonklayan sikimin üzerine yatırıyorum. Sienna nefesini içine çekiyor ve avuçlarıyla yüzümü kavrayarak alnını benimkine değdiriyor.

Çıkardığı yumuşak seslerin çoğu benim için kayboluyor ve bana binerken küçük inlemelerini ve nefes alışlarını duyma fırsatından mahrum bırakılmaktan nefret ediyorum. Ama yine de nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyorum. Yüzümü okşayan parmaklarının uçlarını. Vücudundan geçen titremeleri. Yaptığı her şey ruhumu parlatıyor.

"Sarı en sevdiğim renk değil," diye mırıldanıyorum dudaklarına şiddetle saldırırken. "Öylesin, *mila moya*."

Bölüm 25

Bir hafta sonra

"Telefonuna bakmadan duramayacağın kadar önemli olan şey nedir?" Drago cep telefonunu son bir saat içinde onuncu kez masaya indirirken soruyorum. "Acil bir iş mi?"

"Evet." Başını sallıyor ve kayıtsızca kahvesine uzanıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Mm-hmm . . . Eğer acil bir durum varsa, bütün sabahı bana ayakkabı almakla geçirdikten sonra neden hala bir restoranda oturup ikinci kahvemizi içiyoruz?"

"Şimdi de sana ayakkabı aldığım için mi şikayet ediyorsun?" "Saat yedide alışveriş merkezine gelmemiz için ısrar ettin, Drago."

Ona hiçbir alışveriş merkezinin dokuzdan önce açılmadığını anlatmaya çalıştım, ama yapmadı.

Dinle. Adam beni evden çıkardı, arabasına tıktı ve sanki biri onu kovalıyormuş gibi son sürat oradan ayrıldı.

"Belki de sadece karımla tembel bir sabahın tadını çıkarmak istemişimdir." Omuz silkiyor.

"Sen var olan en kötü işkoliksin. 'Tembel sabah'ın anlamını bilmene bile şaşıyorum." Drago'nun saatine hızlıca bir göz attım. On bir buçuk. "Ve neredeyse öğlen oldu."

Drago'nun telefonu gelen bir mesajla titrer. Ekrana bir göz atıyor, sonra cüzdanını çıkarıp masaya birkaç banknot bırakıyor. "Geri dönüyoruz."

"Yani, bana neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Hayır."

İçimi çekiyorum ve elbisemi düzeltmek için ayağa kalkıyorum. Şirin ve turuncu bir elbise ve burnu açık botlarımın rengiyle uyumlu geniş bir lavanta kemeri var.

Drago benim için aldı. "Beni endişelendiriyorsun. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Drago'nun kolu belime dolanıyor ve beni kaldırırken şaşkınlıkla ciyaklamama neden oluyor. Bacaklarım yerden yüksekte sallanırken beni göğsüne bastırarak tutarken gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Her şey yolunda Sienna. Ama acele etmeliyiz." "Neden?"

Alt dudaklarını hafifçe ısırdım.

"Göreceksin."

Beni dışarıya ve otoparka taşıırken neler olduğunu anlatması için onu ikna etmeye çalışıyorum ama tek kelime bile etmiyor. Dudakları Yolculuğumuz sırasında da kapalı kaldı, hafifçe kendinden memnun, zorlukla var olan bir gülümsemeye dönüştü.

"Bu arabalar da neyin nesi?" Konağa doğru giden yola döndüğünde soruyorum. Her iki tarafa da araçlar park edilmiş ve düzinelerce araç var. "Hey, bu Arturo'nun."

Kocam sanki kapıya ve ötesine kadar uzanan sayısız arabayı fark etmemiş gibi sürmeye devam ediyor.

"Drago!"

"Evet, *mila*?"

"Neler oluyor? Bütün bu arabaların burada ne işi var?"

"Üzgünüm, bebeğim. Bunu fark etmedim," diyor arabayı yerleşkenin girişine çekerken.

Kapı yana doğru kaymaya başlıyor ve malikâneye giden yol boyunca sıralanan büyük çiçek kemerlerinden yapılmış bir tünel ortaya çıkıyor. Geçerken ağzım açık bir şekilde bakıyorum, rengarenk çiçeklerin çokluğunu görüyorum - büyük pembe ve kırmızı güller, zambaklar, nergisler ve çok daha fazlası, yapıları oluşturan yeşillik dallarına dokunmuş ve geniş ipek kurdelelerle bağlanmıştır.

Kemerler arasında, çimenliğin her iki yanında birer tane olmak üzere iki devasa beyaz çadıra gözüm takılıyor. Çadırların panelleri açılmış, parlak sarı masa örtüleri ve çiçek aranjmanlarıyla kaplı uzun masalar

ortaya çıkarılmış.

Şık giyimli insanlar çadırların içinde ve çimenlik alanda içki ve aperatiflerin tadını çıkarırken garsonlar da aralarında koşuşturuyor. En az beş yüz kişi olmalı, belki daha fazla.

"Drago?" Boğuk bir sesle söyledim.

Araba kemerli tünelin sonunda, ortasında bir fıskiye bulunan peyzajlı araba yolu adasının hemen önünde durduğunda, solumuzda bir yerden aniden müzik patlıyor. Hâlâ şoktayken gözlerim, kollarını direksiyonun üzerinde kavuşturmuş, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla beni izleyen Drago'yu buluyor.

"Bir *svadba* daha çarpmamızı istediğinizi söylemişsiniz," diyor. "İşte buradayız."

"Ama ... ama bu kimin *svadba*'sı?"

Drago öne eğiliyor ve avucunu yanağıma koyuyor. "O bizim bebeğim."

Sakinliğimi korumaya çalışarak yutkunuyorum. Bu adamı daha fazla sevmeyeceğimi sanıyordum. Dudaklarım o kadar çok titriyor ki zorlukla konuşabiliyorum. "Neden?"

"Çünkü bir tane istediğini biliyorum." Ağzını benimkine yapıştırıyor, sonra dudaklarıma bir şeyler mırıldanıyor. "Ama masanın üzerinde dans etmek yok Sienna."

Sadece gülümsüyorum. Gelin masanın üzerinde dans etmezse nasıl bir *svadba* olur?

Bir kez daha kocamın içinde kaybolurken bu düşünce beni terk ediyor. Tadı, kokusu, enleme doğru kayan ve beni kendine çeken avucunun verdiği his. Mutlak mutluluğun içinde boğuluyordum ki sağ tarafımızdan tiz ve öfkeli bir çığlık patladı. Öpücükten geri çekiliyorum ve açık pencereden kaynağını arıyorum.

Bir grup insan çadırlardan birinin hemen dışında bir şeyin etrafında toplanmış. Kalabalığın içinde Relja ve Drago'nun adamlarından birkaçının yanı sıra biraz kenarda duran Don Ajello ve karısını da tanıyorum.

Drago "Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor ve arabadan iniyor. Ben de dışarı fırlıyorum ve neler olduğunu merak ederek peşinden koşuyorum.

"Seni sümüklü İtalyan piçi!" Tara'nın bağıırışı seyircilerin arasında bir yerden geliyor. "Ne cüretle bana saldırdıktan sonra buraya gelirsin?"

Kardeşim!"

"Öfke sorunlarınız için profesyonel yardım almalısınız hanımefendi," diye yanıtlıyor Arturo eşit bir tonda.

"Oh, öyle mi? Size bir profesyonel vereceğim."

Birkaç kişi aceleyle geri adım atıyor ve yengem kalabalığın ortasında, yakındaki büfe masasında duran kanepe tabağına uzanıyor.

"Tara! Yapma," diye bağıryorum Drago'yu çimenlikte koşarak takip ederken.

Beni duymadığından mı yoksa uyarımı görmezden gelmeye mi karar verdiğinden emin değilim, çünkü kocaman yuvarlak servis tepsisini büyük boy bir freesbee gibi kardeşime doğru fırlatıyor. Gümüş mermiden düzinelerce ısıruk büyüklüğünde ordövr fırlıyor, sahnenin etrafında toplanan insanların vücutlarına ve yüzlerine çarparken, derme çatma bir silah kardeşimin kafasına doğru havayı yarıyor. Arturo son anda eğiliyor ve tabak arkasındaki gül çalılıklarına düşüyor.

"Lanet olası deli kadın!" diye kükrüyor ve fırlatacak başka bir şey arayan Tara'ya doğru hamle yapıyor. "Lanet olası bir ormanda mı büyüdün sen?"

Etraftaki herkes olduğu yerde donup kalmış, gözlerinin önünde cereyan eden kargaşaya aval aval bakıyor gibi görünüyor. Müzik bile sustu ve grup üyelerinin yükseltilmiş platform sahneden ayrılıp daha iyi görebilmek için yaklaştıklarını görüyorum.

"Tara!" Drago uluyarak ona doğru yaklaşıyor.

Tara'nın dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor ve masadan içi punç dolu kocaman bir sürahi alıyor. Baldızım inanılmaz zarif bir hareketle topuğunun üzerinde dönüyor, uzun soluk mavi şal elbisesinin kenarları dönüşle birlikte dalgalanıyor ve aynı masmavi tonda bir dizi jartiyer tarafından tutulan dantelli çoraplarla kaplı uzun bacaklarını ortaya çıkarıyor. Pembe sıvı kardeşimin yüzüne ve göğsüne sıçırıyor. Ceketinin yakalarına ve gömleğinin ön kısmına limon parçaları yapıyor.

Çok geç, ama Drago sonunda kız kardeşine ulaşır. Kız cam sürahiyi düşürüp onu yere bırakması için çığlık atarken onu omzunun üzerinden atar.

Kocam onun çıkışlarını görmezden gelerek Tara'yı eve doğru götürmeye devam ediyor. Bu sırada ben de Arturo'nun yanına gelip önünde duruyorum. Elleri iki yanında yumruk olmuş, öfkeden kuduruyor. Neredeyse buharın yükseldiğini hayal edebiliyorum Nemlenmiş giysileri ve teni.

"Bu kaçığın lanet olası bir akıl hastanesine kapatılması gerekiyor," diye dişlerinin arasından hırlıyor.

Bir kahkaha patlatmamak için alt dudağımı ısırıyorum ve omzundan bir limon dilimini almak için uzanıyorum. "O sadece biraz korumacı. Sen de abartıyor."

"Abartıyor musun?" Arturo avucunu, ayaklarının dibindeki bir su birikintisine yumruk damlatan tasarımcı kesim ceketinin önünden geçirirken tersliyor. "İnan bana, abartmıyorum. Yüce Tanrım, bu kadınla evlenmeyi seçen adama acıyorum. banshee."

İç çekiyorum. Aile toplantıları ve tatiller kesinlikle ilginç olacak.

* * *

Birkaç gün sonra, New York.

Salvatore Ajello'nun çatı katı

Limonatamdan bir yudum alıp bardağımın kenarından kocamı izliyorum. Televizyon açık ama son on dakikadır dalgın bir şekilde ayaklarıma masaj yapıyor, maça hiç dikkat etmiyor. Bir şeyler planlıyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa bu iyi bir şey değil.

"Neyin peşindesin, Salvatore?"

Başını yana eğiyor, sonra ayağını ağzına götürüyor ve ayak parmaklarının ucuna bir öpücük konduruyor. "Neden soruyorsun?"

"Arturo'nun kız kardeşini evlendirmeye karar verdiğinde ve onu casusluk yapması için Sırp örgütüne yerleştirdiğinde de yüzünde aynı ifade vardı."

"Zekice bir plandı." Başını salladı ve ellerini diğer ayağına götürdü. "Beklediğim gibi sonuçlanmaması çok kötü oldu."

İçimden patlamak üzere olan kahkahayı zor zapt ediyorum. Sienna kontrolleri sırasında ona saçma sapan şeyler anlattığında çok sinirlenmişti. Bozuk buzdolabı ve kamyonetin karbüratör sorunlarıymış! "Evet. Arturo bu konuda sana hâlâ kızgın."

"Öyle. Ayrıca son birkaç aydır son derece düşünceli bir hale geldi. En ufak bir tahrikte astlarını tersliyor."

"Belki de sadece yalnızdır ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordur." Omuz silkiyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Başımı salladım. "Uzun zamandır kız kardeşlerine bakıyor ve şimdi ikisi de evlenince ne yapacağını bilemiyor. Belki de onun için de bir evlilik ayarlamalısın," diyorum yarı şaka.

"Bu mantıklı."

"Ne?" Neredeyse içimde boğuluyordum. "Şaka yapıyordum."

"Onunla ve yaşadığı onca şeyle başa çıkabilecek biri olmalı. Ona bir tür Tanrı gibi bakacak uysal bir Cosa Nostra prensesi değil. Arturo'nun bir meydan okumaya ihtiyacı var. Onunla baş edemeyecek biri. onun melodisiyle dans et."

"Lanet olsun. Bir şey söylediğimi unutabilir miyiz?" Başımı sallıyorum.

Kocam gözlerini bana dikeyyor. "Tanıştığımız andan itibaren bana söylediğin tek bir kelimeyi bile unutmadım, Cara."

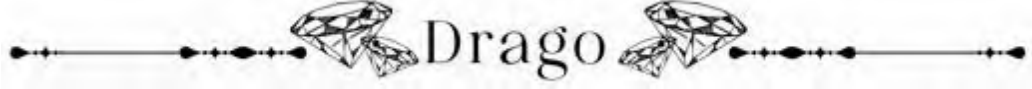
Evet. Bir fil kadar hafızası var. "Bu durumda bir istisna yapabilirsin."

"Hayır. Bu harika bir fikir. Ve sanırım aklımda mükemmel bir kadın var. Muhteşem bir çift olacaklar." Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

"Tabii bu süreçte birbirlerini öldürmezlerse."

Sonsöz

Birkaç yıl sonra

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve önümde duran, sırtları garaj duvarına dönük kadınlara bakıyorum.

"Anlaştığımızı sanıyordum ama yanılmışım galiba," diyorum. "Peki, bu seferki kimdi?"

Kimse konuşmuyor. Elleri önlerinde kenetlenmiş, dördü de suçlu suçlu bakıyor. Bir adım öne çıkıp karımın önünde duruyorum. Üzerinde mavi ipek bir tulum, kumaşın üzerinde neşeyle yayılan gümüş kalpler ve parıltılı şekillerle uyumlu yüksek topuklu sandaletler var.

"Sienna? Sen miydin?"

"Tabii ki hayır, bebeğim." Bana o parlak sırtışlarından birini veriyor. "Asla yapmayacağımı biliyorsun."

Başımı sallayarak büyük kızımın önünde durmak için hareket ediyorum. Annesininkine benzer bir tulum giymişti ama onunki yeşildi. "Senden bunu beklemiyordum, Alexandra."

"Ben yapmadım, baba. Yemin ederim!"

"Mm-hmm..." Sırada ortanca kızıma doğru ilerliyorum. Fırfırlı altın rengi eteğinin eteklerini tutuyor, yüzünü ciddi tutmaya çalışıyor ama kahkahalarını zorlukla bastırdığı gün gibi ortada. "Biz bir Buzdolabındaki yiyeceklerin üzerine sim tozu serptikten sonra ciddi bir konuşma yaptık ve bazı şeylerin oyun için olmadığını anladık."

Küçük ellerini ağzına bastırıp kıkırdıyor. "Ama ben yapmadım, baba!"

Başımı sallıyorum. Üç kız çocuğu sahibi olmak ele avuca sığmaz bir şey. Hepsi de karımın karbon kopyası olan kızlara sahip olmak hayatı kesinlikle öngörülemez kılıyor.

Ve heyecan verici. Uzanıp Irina'nın at kuyruğunu tutan dekoratif çiçeği düzeltiyorum, sonra dönüp en küçük kızımın önünde çömeliyorum.

"Babanın bisikletinin lastiklerini pembeye mi boyadın, Dina bebeğim?" Alt dudağını ısıırıyor.

"Evet."

"Ve hatırlıyor musun, bir yere gitmenin tehlikeli olduğundan bahsetmiştik. garaja tek başına mı girdin?"

"Ama yalnız değildim." Surat asıyor. "Annem hep yanımdaydı." "Oh, öyleydi, değil mi?" Karıma bir bakış fırlattım. gümüş boyalı tırnaklarına dalmıştı. "Annen sana yardım etti mi?"

"Hayır. Hepsini kendim yaptım. Bisikletin simsiyah ve ben de onu güzelleştirmek istedim." Başı, söylediklerinden kesinlikle emin bir şekilde sallanıyor.

"Babam bisikleti iş için kullanıyor, Dina."

"Biliyorum." Gülümsüyor, kendisiyle gurur duyuyor. "Artık dünyanın en güzel bisikletine sahipsin! Onu toplantına götürebilir ve arkadaşlarına gösterebilirsin."

Pembe lastikli bir bisikletle sorguya gittiğimde erkeklerimin yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum ve iç çekiyorum. En azından bu sefer üzerinde sim yok.

"Ve kaskın artık eşleşecek," diye ekliyor.

"Kaskım mı?"

"Evet. Irina ve Alexandra üzerine küçük kelebek çıkartmaları yapıştırmama yardım ettiler. Çok da pembeler!"

Yüce İsa. "Ama parıltı yok mu?"

"O sadece kızlar için baba." Onaylamaz bir tavırla burnunu kıvrıyor. "Şimdi mutfağa gidebilir miyiz? Keva elmalı turta yapıyor ve içini tatmamıza izin vereceğine söz verdi."

"O zaman Relja her şeyi yemeden önce acele etmelisin."

Kızlarımın evin arka kapısına doğru koşmalarını izliyorum. Boyunlarına kocaman renkli fiyonklar takmış üç köpek, sonra doğrudular ve karıma baktılar.

"Sen değildin, hmm?" Elimi beline doladım ve onu kendime doğru kaldırarak göğsüme bastırdım.

"Bu sadece sulu boya." Gülümsüyor. "Akıp gidecektir." "Peki ya çıkartmalar?"

"Bunun hepsi kızdı. Onları ojeyle soymaya çalışacağım. sökücü."

"Bırak şu lanet şeyleri." Başımı eğiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Bu turta onları daha ne kadar oyalayacak?"

"En fazla on dakika. Elma dolgusu çoktan hazır." "Öyle mi?" Gülümsüyorum.

Sienna'yı vücuduma bastırarak boştaki elimle telefonuma uzanıyorum. el ve kadran Relja.

"Mutfağa git," diye bağırdım. "Keva'nın yaptığı turta dolgusunu al ve çöpe at. Senden sonra geldiğinde, ona yeni bir tane hazırlaması gerektiğini söyle ve kızların baştan sona ona yardım etmesini sağla."

Relja'nın histerik gevezeliğı diğer taraftan geliyor, ama ben sadece bağlantıyı kesiyorum ve telefonu arka cebime atıyorum.

"Keva ikinizi de öldürecek." Sienna homurdanıyor.

"O zaman yaklaşan ölümlerimizin boşuna olmadığından emin olmalıyım." Karımı garajın içine taşıdım ve sürgülü bölme kapılarını kapatmak için düğmeye bastım.

Acaba külotu ayakkabılarına ve bugünkü ojesine uyuyor mu?

* * *

Sevgili

Okuyucu,

Drago ve Sienna'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkürler!

Umarım siz de

Diğer okuyuculara *Sessiz Yalanlar hakkında* ne düşündüğünüzü bildiren bir yorum bırakmayı düşünün. Sadece kısa bir cümle bile olsa, büyük bir fark yaratır. Yorumlar yazarların yeni okurlar bulmasına ve diğer okurların da sevecekleri yeni kitaplar bulmasına yardımcı olur!

İşte *Silent Lies Amazon sayfasının* bağlantısı - [buraya tıklayın](#).

* * *

Perfectly Imperfect dünyası hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, beni takip edebileceğiniz en iyi yerler:

Kitap tanıtımları ve kapak açıklamaları

için: Instagram ([@neva_altaj](#) - [buraya tıklayın](#)) TikTok ([@author_neva_altaj](#) - [buraya tıklayın](#))

*

Kitap ekstraları için (soy ağaçları, bonus sahneler):

Web sitesi ([www.neva-altaj.com](#))

*

Tanıtım yazıları ve en son haberler (ücretsiz kitap günleri gibi) için:

bültenime abone olun ([buraya tıklayın](#)). Spam yok, söz veriyorum!

*

Diğer Perfectly Imperfect okuyucuları ile bağlantı kurmak için

Düşüncelerinizi paylaşabileceğiniz, aşağıdaki kitaplardaki MC'leri tahmin edebileceğiniz veya genel olarak kitaplardan bahsedebileceğiniz **FB Okuyucu Grubuma** katılın

["Neva Altaj'ın Mükemmel Kusurlu Okurları" \(buraya tıklayın\)](#)

*

YENİ! Perfectly Imperfect kitap resmini indirmek için:

<https://www.neva-altaj.com/book-art.html>

* * *

Serinin sonraki kitabı

Serinin bir sonraki kitabı Kai ve Nera'yı takip eden ***Darkest Sins*** :D. Bu bir huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, sapık bir kahramanı olan yaş farkı hikayesi :D.

Darkest Sins için bu [bağlantıdan](#) ön sipariş verebilirsiniz ([buraya tıklayın](#)).

En Karanlık Günahlar Tanıtım Yazısı

Nera

Kan ve ölüm dolu bir gecede

kader bizi bir araya getirdi.

Masum bir adamın hayatını kurtardığımı sanıyordum,

Bir daha asla göremeyeceğim bir adam.

Yanılmışım.

Havada hafif bir değişim.

Karanlıkta gümüş gözlerin parıltısı.
Onu göremeyebilirim ama orada olduğunu biliyorum.

Ölüm meleğim,
gölgelerde gizlenmiş, beni
izliyor.

Beni koruyor,
Kaybolmadan önce, tekrar
görüşene kadar.

Benim için kurşun yiyen bir
adam, ama bana dokunmayacak,
Sev beni,
Ya da adını bile paylaşmam.

Kai

Karanlık. Acı. Kan.
Tek bildiğim buydu.
Boş bir insan kabuğu. Kalbi yok.
Ruhu yok. Hayalleri yok.
Ölümle çevrili,
Yürüyen bir ölüydüm.

Ama sonra, ışık karanlığımın içinden parladı, Cansız
ruhuma hayat üfledi.

Benim korkusuz kaplan yavrum,
Yaşamaya devam etmek için tek sebebim.

Ne zaman onu ışığa bırakmak zorunda
kalsam, Siyah kalbim kırılıyor ve kanıyor,
Gölgelere çekildiğimde,
Ait olduğum yere.

Geçmişi değiştiremem,
yaptıklarımı geri alamam.
En karanlık günahım.

Yazar Hakkında

Neva Altaj, hasarlı anti kahramanlar ve onlara aşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında buharlı çağdaş mafya romantizmi yazıyor. Kadınları için dünyayı yakıp yıkmaya hazır olan çılgın, kıskanç ve sahiplenici alfalara karşı zaafı var. Hikâyeleri sıcak ve beklenmedik dönüşlerle dolu ve her seferinde sonsuza dek mutlu bir son garanti.

Neva okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden ulaşmaktan

çekinmeyin: Web sitesi: www.neva-altaj.com

Facebook sayfası: <https://www.facebook.com/neva.altaj>

TikTok: www.tiktok.com/@author_neva_altaj

Instagram: www.instagram.com/neva_altaj

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

* * *

FB Okuyucu Grubu "Neva Altaj'ın Mükemmel Kusurlu Okurları" ([buraya tıklayın](#)) Bültenime abone olun ([buraya tıklayın](#)).

Bonus Sahneler ([buraya tıklayın](#))

Kitap Sanatı ([buraya tıklayın](#))

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.